

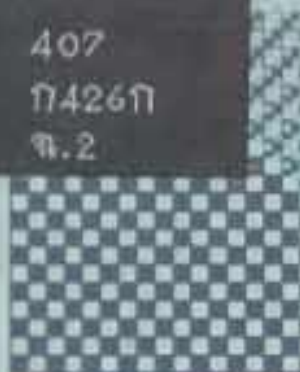
การทดสอบและการประเมินผล สำหรับครูสอนภาษา

407

ก426ก

จ.2

ดร.กาญจนา ปราบพาด

ประวัติผู้เขียน

การศึกษา :

อ.บ. (เกียรตินิยมอันดับสอง)

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อ.ม. (ภาษาอังกฤษ)

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

M.A. (E.S.L.) University of Hawaii, U.S.A.

Ph.D. (Education) University of New Mexico, U.S.A.

การทำงาน :

- ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2513-2520)

- สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2520-ปัจจุบัน)

ประสบการณ์ :

- เขียนบทความเกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผล และการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พิมพ์ในวารสารภายในประเทศและต่างประเทศ

- เป็นบรรณาธิการวารสาร PASAA (2529-2531)

- ได้รับรางวัลวิจัยดีทุนวิจัยรัชดาภิเษกสมโภชสาขามนุษยศาสตร์ปี 2530

- เป็นนายกสมาคมครูผู้สอนภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Thai/ TESOL) ปี 2529-2530

ปัจจุบัน :

รองศาสตราจารย์ประจำสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

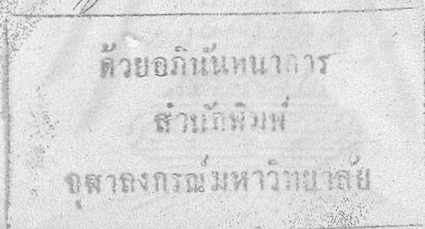

การทดสอบและการประเมินผล

สำหรับครูสอนภาษา

กาญจนา ปราบพาล

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2532

35.-

กาญจนา ปราบพาล

การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา/
กาญจนา ปราบพาล

1. ภาษา—การศึกษาและการสอน
2. ภาษา—แบบทดสอบ
3. แบบทดสอบ
4. การวัดผลทางการศึกษา

407

ISBN 974-569-201-2

ลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พิมพ์ครั้งที่ 1 จำนวน 1,000 เล่ม พ.ศ. 2532

การผลิตและการลอกเลียนหนังสือเล่มนี้ไม่ว่ารูปแบบใดทั้งสิ้น ต้องได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร. 2153612

จัดจำหน่ายโดยศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

โทร. 2554433

407

ก426ก

อ. 2

30 ส.ย. 2532

0049283

คำนำ

การทดสอบและการประเมินผลสำหรับครูสอนภาษา เป็นเล่มที่คัดตอนมาจากการทดสอบ และการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา โดยเน้นเนื้อหาที่จะเป็นประโยชน์กับครูสอนภาษาโดยตรง โดยแบ่งเป็นสิบบท บทแรกแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบ การวัดผลและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา บทที่สองถึงบทที่หกเป็นการทดสอบภาษาแบบต่าง ๆ โดยให้เห็นวิวัฒนาการของการสร้างข้อสอบ เริ่มตั้งแต่การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา แบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา แบบเน้นหน้าที่ของภาษา แบบปฏิบัตินิยมและแบบเน้นความสามารถในการสื่อสาร โดยแสดงตัวอย่างของข้อสอบแต่ละแบบ

บทที่เจ็ดเสนอเทคนิคการวัดและประเมินความชอบภาษาซึ่งได้แก่การสัมภาษณ์และการสร้างแบบสอบถาม บทที่แปดเป็นการสังเกตพฤติกรรมแบบต่าง ๆ เช่น แบบใช้รหัสแบบบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ และแบบบันทึกประจำวัน นอกจากนี้ยังให้สำคัญกับนักเรียน ครูสอนภาษาจำเป็นต้องมีความรู้ในการเลือกและประเมินสื่อการเรียนการสอนภาษา

ด้วยเพื่อที่จะช่วยนักเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้
ได้เร็วขึ้น เทคนิคและตัวอย่างในการประเมินสื่อจึงแสดงไว้
ในบทที่เก้า บทสุดท้ายเป็นการประเมินความสามารถในการ
สอนภาษาเพื่อเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาประเมินความ
สามารถของตนเอง เพราะครูเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะ
ช่วยให้หลักสูตรประสบความสำเร็จได้

ผู้เขียนหวังว่าครูสอนภาษาจะได้รับประโยชน์จาก
หนังสือเล่มนี้ทั้งในด้านการสร้างข้อสอบ และประเมินองค์
ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษา

กาญจนา ปราบพล

2532

สารบัญ

หน้า

บท

1	ความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบ การวัดผล และการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา	1
2	การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบ และทักษะ ของภาษา	16
3	การทดสอบแบบรวมองค์ประกอบ และทักษะ ของภาษา	26
4	การทดสอบแบบเน้นหน้าที่ของภาษา	56
5	การทดสอบแบบปฏิบัตินิยม	67
6	การทดสอบความสามารถในการสื่อสาร	80
7	การวัดและประเมินความชอบภาษา	105
8	การสังเกตพฤติกรรม	127
9	การประเมินสื่อการเรียนการสอนภาษา	148
10	การประเมินความสามารถในการสอนภาษา	164

บทที่ 1

ความสัมพันธ์ระหว่างการทดสอบ การวัดผล และการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา

การเรียนการสอนเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องที่ผู้สอน
ต้องหาข้อมูลมาปรับปรุงการสอนของตนอยู่ตลอดเวลา เพื่อ
ช่วยนักเรียนให้สามารถเรียนรู้ได้ ในการประเมินผลการเรียน
การสอนนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องใช้เครื่องมือที่มีความเที่ยงตรง
สามารถใช้วัดสิ่งที่ต้องการวัดได้และต้องรู้วิธีการและเทคนิค
การวัดและประเมินผลอื่น ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลจากหลาย ๆ
ด้านมาช่วยประกอบการตัดสินใจ ผู้สอนจึงจำเป็นต้องรู้วิธี
การทดสอบ วัดผล และประเมินผลเพื่อทำหน้าที่ได้อย่างมี
ประสิทธิภาพ

การทดสอบ มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอน
เพราะมีประโยชน์หลายด้าน เช่น

1. ทางด้านการเรียนการสอน แบบสอบที่ดีสามารถช่วยนักเรียนให้ปรับปรุงความสามารถในการใช้ภาษาของตนได้

2. ทางด้านการวัดผล แบบสอบที่ดีให้ข้อมูลกับครูและนักเรียนว่าบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้หรือไม่

3. ทางด้านทัศนคติ แบบสอบที่ดีสามารถช่วยให้ครูและนักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อกัน นักเรียนเห็นครูว่าเป็นผู้ช่วยที่ดีและครูมีกำลังใจที่จะสอน ทั้งครูและนักเรียนมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน

4. ทางด้านการวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียน ผลการสอบช่วยให้ครูเห็นว่านักเรียนยังต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใดบ้าง

5. ทางด้านการประเมินหลักสูตร การทดสอบให้ข้อมูลที่มีประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การทดสอบทำได้ทั้งในรูปแบบของการสอบแบบบอกให้รู้ตัวล่วงหน้า และแบบ ไม่บอกล่วงหน้าที่ใช้เวลาสั้น ๆ การทดสอบจะให้ครูเป็นผู้จัดสอบ หรือให้นักเรียนทำการ

ทดสอบด้วยตนเองก็ได้ การจำแนกประเภทของแบบสอบสามารถทำได้หลายวิธีโดยอาศัยเกณฑ์ต่าง ๆ ดังนี้

- ✓ 1. ประโยชน์
- ✓ 2. เนื้อหา
3. การเปรียบเทียบ
4. รูปแบบและการตรวจ
5. แนวความคิดการเรียนการสอนภาษา

การจำแนกประเภทของแบบสอบโดยใช้ประโยชน์เป็นเกณฑ์สามารถแบ่งได้ตามการนำผลของการทดสอบมาช่วยตัดสินใจในเรื่องของ ก) การคัดเลือก เช่น การสอบเข้ามหาวิทยาลัย การวัดความพร้อมของนักเรียน เป็นต้น ข) การวินิจฉัยข้อบกพร่องของนักเรียนและการจัดลำดับความสามารถ ค) การประเมินความก้าวหน้าของนักเรียน และ ง) การนำผลของการทดสอบมาใช้หลาย ๆ ด้านตั้งแต่ ก ถึง ค

สำหรับการแบ่งประเภทของแบบสอบโดยใช้เนื้อหาเป็นหลักสามารถแบ่งตามทฤษฎี คือ ก) ทฤษฎีการเรียนการสอน ข) ทฤษฎีความสามารถในการใช้ภาษา และ ค) ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา ถ้าเน้นการเรียนการสอนเนื้อหาของแบบ

สอบจะอิงหลักสูตรรายวิชา ลักษณะของแบบสอบจะเป็นแบบ
 สัมฤทธิ์ผล แบบบรรลุมัตถุประสงค์ หรือแบบผ่านเกณฑ์ที่
 กำหนด ตัวอย่างแบบสอบประเภทนี้ได้แก่ แบบสอบประจำ
 ภาคของรายวิชาต่าง ๆ ถ้าใช้ทฤษฎีความสามารถในการใช้
 ภาษายเป็นเกณฑ์แบบสอบจะไม่อิงหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่ง
 โดยเฉพาะแต่วัดความสามารถทางภาษาที่สะสมมา เป็นแบบ
 สอบวัดความสามารถการใช้ภาษาทั่วไป ตัวอย่างของแบบ
 สอบประเภทนี้ได้แก่แบบสอบวัดความสามารถทางภาษาของ
 สหรัฐอเมริกาที่ใช้ทดสอบนักเรียนต่างชาติ (TOEFL) แบบ
 สอบของมิชิแกน แบบสอบของเคมบริดจ์ เป็นต้น ในกรณีนี้
 แบบสอบอิงทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา เนื้อหาของแบบสอบจะ
 เน้นความถนัดของภาษาเรียกว่าแบบสอบวัดความถนัดทาง
 ภาษา ซึ่งใช้ทำนายความสำเร็จในการเรียนภาษาในอนาคต
 ตัวอย่างของแบบสอบประเภทนี้ได้แก่ แบบสอบวัดความถนัด
 ทางภาษาของ Carroll และ Sapon เนื้อหาของแบบสอบมัก
 จะวัดความถนัดในเรื่องเสียง ความถนัดทางด้านโครงสร้าง
 ความจำ และการใช้เหตุผลสรุปข้อมูลภาษาใดภาษาหนึ่ง

แต่ถ้าใช้เกณฑ์การเปรียบเทียบเป็นหลักในการแบ่ง
 สามารถแบ่งแบบสอบได้เป็นแบบสอบชนิดอิงกลุ่ม และ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทย์บริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบชนิดอิงเกณฑ์ ประเภทแรกนำผลของการสอบของ
ผู้เข้าสอบมาเปรียบเทียบกับกลุ่ม การรายงานผลสอบอยู่ใน
รูปของการจัดลำดับที่แบบเปอร์เซ็นต์ไทล์ ส่วนประเภทหลัง
เป็นการเปรียบเทียบผล การ สอบ ของแต่ละบุคคลกับเกณฑ์
วัดว่าผู้เข้าสอบบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้หรือไม่ เช่น
กำหนดเกณฑ์ผ่านไว้ 75 % เป็นต้น

นอกจากเกณฑ์ต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้น เราสามารถแบ่ง
แบบสอบโดยใช้รูปแบบและการตรวจเป็นหลัก รูปแบบของ
การทดสอบแบ่งเป็นสองประเภทใหญ่ ๆ ตามลักษณะการ
ตรวจคือรูปแบบปรนัยและรูปแบบอัตนัย รูปแบบปรนัย
คือรูปแบบที่ผู้ตรวจไม่ต้องใช้ดุลยพินิจของตนช่วยในการให้
คะแนน เช่น คำถามประเภทตัวเลือก คำถามแบบถูกผิด
การจับคู่ เป็นต้น ส่วนรูปแบบอัตนัยคือรูปแบบที่ผู้ตรวจ
ต้องใช้ดุลยพินิจของตนช่วยในการให้คะแนนได้แก่ข้อสอบ
แบบเขียนเรียงความ การแปล การสนทนา เป็นต้น

เกณฑ์สุดท้ายที่ใช้เป็นหลัก ในการแบ่งประเภทของ
แบบสอบคือการใช้แนวความคิดการเรียนการสอนภาษาซึ่ง
เป็นเกณฑ์ที่สำคัญที่สุดเพราะการแบ่งตามหลักนี้จะเป็นตัว

กำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเรียนการสอนภาษาตั้งแต่
วัตถุประสงค์ สื่อการเรียนการสอน วิธีสอน และวิธีวัดและ
ประเมินผล

ในเรื่องคุณลักษณะของการทดสอบ แบบสอบที่ดีควรมี
มีคุณสมบัติดังนี้คือ มีความเที่ยงตรง มีความเชื่อถือได้
มีปริมาณเพียงพอ มีความเป็นไปได้ในการนำมาใช้และมี
คุณค่าในการเรียนการสอน สำหรับความเที่ยงตรงของข้อสอบ
แบ่งเป็น 5 ประเภทคือความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยง
ตรงพ้อง ความเที่ยงตรงเชิงทำนาย ความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี
และความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์

ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหมายถึงความสอดคล้องของ
แบบสอบกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่สอน ถ้าแบบสอบ
นั้นมีความใกล้เคียงกับวัตถุประสงค์ แบบสอบนั้นก็มีความ
เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ความเที่ยงตรงพ้องหมายถึงความสัมพันธ์
ระหว่างคะแนนสอบของแบบสอบสองชุดที่สอบในเวลา
ใกล้เคียงและใช้วัดความสามารถด้านเดียวกัน ความเที่ยงตรง
เชิงทำนายหมายถึงอำนาจในการทำนายของแบบสอบว่า
สามารถทำนายพฤติกรรมในอนาคตของผู้เข้าสอบได้หรือไม่

เช่น ถ้าคะแนนสอบความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์สูงกับ
 เกรดวิชาภาษาอังกฤษ เราอาจทำนายว่าคนที่ทำคะแนน
 แบบสอบความถนัดทางภาษา ได้ดีอาจได้เกรดวิชาภาษา
 อังกฤษที่ดีด้วย เป็นต้น ความเที่ยงตรงเชิงทำนายมักนำมาใช้
 กับการสอบคัดเลือกหรือการสอบจัดระดับ ความเที่ยงตรง
 เชิงทฤษฎีหมายถึงความเที่ยงตรงตามทฤษฎีที่สันนิษฐาน เช่น
 ถ้าตั้งสมมุติฐานว่า ความสามารถในการอ่านมีความสัมพันธ์
 กับความสามารถในการเขียน หลังจากสร้างแบบสอบที่วัด
 ความสามารถทั้งสองด้าน นำไปทำการทดสอบ เก็บผลการ
 สอบมาวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติช่วย ปรากฏว่าความ
 สามารถทางการอ่านและความสามารถทางการเขียนแยกออก
 จากกันไม่ได้ แสดงว่าแบบสอบนั้นมีความเที่ยงตรงตามทฤษฎี
 ที่กำหนดขึ้น สำหรับความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์เป็นความ
 เที่ยงตรงที่นักวัดผลไม่แน่ใจว่ามีความสำคัญเท่าใดนัก เพราะ
 เป็นการมองแบบสอบจากรูปภายนอก เช่น การวางรูปแบบ
 ลักษณะการพิมพ์ เป็นต้น

คุณลักษณะที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งของแบบสอบคือ
 ความเชื่อถือได้ ความเชื่อถือได้หมายถึงความคงที่ของการให้

คะแนน ไม่ว่าจะทำการสอบกี่ครั้งผลสอบของคนคนเดียวกัน
ควรใกล้เคียงกัน ถ้าผลการสอบให้คะแนนสอบต่างกันมาก
แสดงว่าแบบสอบนั้นขาดความเชื่อถือได้ ความเชื่อถือได้ทำ
อาจเกิดจากการตรวจที่ผู้ตรวจคนเดียวกัน ใช้เกณฑ์ต่างกัน
ในการตรวจสอบสองครั้ง หรืออาจเกิดจากผู้ตรวจคนละคนที่ใช้
เกณฑ์ต่างกัน นอกจากนี้ยังเกิดจากตัวแปรอื่นเช่น สภาพของ
ห้องสอบ การคุมสอบ การสัมภาษณ์สอบ แรงจูงใจของผู้เข้า
สอบ ความเจ็บป่วยของผู้เข้าสอบ เป็นต้น นักวัดผลจำเป็น
ต้องแสดงให้เห็นว่าแบบสอบและเครื่องมือที่นำมาใช้มีความ
เชื่อถือได้เพราะความเชื่อถือได้เป็นคุณสมบัติขั้นต้นของการ
วัด แต่เครื่องมือที่มีความเชื่อถือได้มิได้เป็นสิ่งประกันว่า
เครื่องมือนั้นมีความเที่ยงตรง เครื่องมือที่ใช้ต้องมีคุณสมบัติ
ทั้งความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้

นอกจากนี้ผู้ออกข้อสอบควรออกข้อสอบให้มีปริมาณ
เพียงพอที่สามารถวัดความรู้ของนักเรียนได้อย่างถูกต้อง
แบบสอบที่สั้นไปจะทำให้ค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบต่ำ
ผู้เข้าสอบจำข้อสอบได้ และไม่สมบูรณ์พอ แต่ถ้าแบบสอบ
ยาวเกินไปก็จะมีปัญหาเรื่องความเหนื่อยอ่อนของผู้เข้าสอบ
และปัญหาเรื่องการจัดสอบ เป็นต้น

ผู้ออกข้อสอบควรคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการจัดสอบ แบบสอบที่ต้องใช้อุปกรณ์หลายอย่างและทดสอบกับคนเป็นจำนวนมาก อาจไม่ดีเท่ากับแบบสอบลักษณะอื่นที่มีความคล่องตัวกว่า นอกจากนี้ผู้ออกข้อสอบยังต้องคำนึงถึงการให้คะแนนด้วยว่าจะใช้เครื่องตรวจหรือตรวจด้วยมือ ถ้าเป็นคำถามแบบเขียนตอบและใช้คนตรวจหลายคน จำเป็นต้องมีเกณฑ์ที่ทุกคนใช้ร่วมกันจึงจะให้ค่าความเชื่อถือได้สูง

นอกจากเรื่องต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว แบบสอบที่ดีควรวัดสิ่งที่นักเรียนเรียนไปแล้ว และสิ่งที่เรียนควรมีประโยชน์กับนักเรียน วัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาที่เป็นที่ยอมรับกันคือ สอนนักเรียนให้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายและความรู้สึกนึกคิดได้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่สอนและสิ่งที่ทดสอบจำเป็น ต้องสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์นี้ หลักสูตรที่สร้างขึ้นตามทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาที่ไม่ให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์นี้ย่อมมีคุณค่าทางการศึกษาด้อยกว่าหลักสูตรที่ช่วยนักเรียนให้ใช้ภาษาได้

การวัดผลคือการสังเกตเหตุการณ์และพฤติกรรมต่าง ๆ โดยใช้ข้อมูลที่แสดงเป็นตัวเลขและจำนวนมาเป็น

เครื่องสนับสนุนการสังเกตเหตุการณ์และพฤติกรรมนั้น ๆ การวัดผลเป็นสิ่งสำคัญ เพราะช่วยวัดประสิทธิภาพการเรียนการสอนและเป็นสะพานเชื่อมต่อไปสู่การประเมินผล ซึ่งจะให้ข้อมูลผู้สอนนำมาปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป ในการวัดพฤติกรรมทางภาษา นักวัดผลสามารถใช้เทคนิคการวัดผลแบบต่าง ๆ ซึ่งแบ่งเป็นสามประเภทคือ การวัดโดยตรง การวัดทางอ้อม และการวัดแบบกึ่งตรง

การวัดโดยตรงคือ การวัดพฤติกรรมที่ต้องการวัดจากการสังเกตโดยตรง เช่น ถ้าต้องการวัดความสามารถในการพูดก็ให้ผู้เข้าสอบพูดให้ฟัง ถ้าวัดความสามารถในการเขียนก็ให้เขียนเรียงความ เป็นต้น ส่วนการวัดทางอ้อมเป็นการวัดในกรณีที่ไม่สามารถวัดโดยตรงได้ ซึ่งอาจมีข้อจำกัดในการจัดสอบ เช่น จำนวนผู้เข้าสอบ การตรวจและเวลาสอบ เป็นต้น นักวัดผลจึงต้องวัดความสามารถในเรื่องการพูดผ่านการเขียน เช่น ให้ผู้เข้าสอบเติมข้อความในบทสนทนา เป็นต้น สำหรับการวัดแบบสุดท้ายเป็นวิธีการวัดที่นักวัดผลพยายามวัดพฤติกรรมของผู้เข้าสอบให้ใกล้เคียงกับการวัดโดยตรงมากที่สุด เช่น วัดความสามารถทางการพูดผ่านแบบสอบที่วัด

ทักษะทางการฟังหรือวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยใช้แบบสอบถามการเขียนตอบแบบสั้น ๆ เป็นต้น

ในการวัดผลการเรียนรู้ของนักเรียน ครูควรใช้เครื่องมือหลายแบบ เช่น

1. แบบสอบ ครูสามารถเก็บข้อมูลจากผลการสอบทั้งในระหว่างภาคและหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลงแล้ว แบบสอบอาจเป็นแบบที่ครูสร้างขึ้นเองหรือแบบที่หน่วยงานทำขึ้นที่ผ่านการวิเคราะห์มาแล้ว นอกจากนี้ครูควรใช้ข้อมูลที่มียู่แล้วมาใช้ด้วย เช่น ผลการสอบในอดีต

2. การสังเกต ครูสามารถสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนด้วยตนเองหรือให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วยโดยใช้การสัมภาษณ์ หรือตอบแบบสอบถาม การสังเกตอาจกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตไว้ล่วงหน้าหรือมองพฤติกรรมย้อนหลังในอดีตก็ได้

3. แบบผสม ครูควรใช้ข้อมูลทั้งที่ได้มาจากการทดสอบและการสังเกตมาประกอบการตัดสินใจในการประเมินพฤติกรรมของนักเรียน

การประเมินผลเป็นกระบวนการการเก็บข้อมูลอย่างมีระบบเพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประกอบการตัดสินใจในเรื่องความสำเร็จในการเรียนรู้ของนักเรียน การประเมินผลไม่ใช่เป็นเพียงการรวบรวมเทคนิคเท่านั้น แต่ผู้ประเมินต้องการนำผลมาช่วยตัดสินความสำเร็จหรือความล้มเหลวของหลักสูตร ในการประเมินผู้ประเมินควรใช้ข้อมูลหลาย ๆ แบบเช่นข้อมูลจากการสำรวจ จากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์แบบควบคุมหรือการอภิปราย การประเมินผลเป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่องและในการประเมินผู้ประเมินควรคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

1. สิ่งที่จะประเมินคืออะไร
2. จะใช้เกณฑ์และวิธีการประเมินอย่างไร และ
3. จะนำผลไปใช้ได้อย่างไร

การประเมินหลักสูตรสามารถทำได้ 4 ระยะคือ การประเมินในระยะวางแผน การประเมินก่อนเริ่มใช้หลักสูตร การประเมินในขณะที่ทดลองใช้หลักสูตร และการประเมินเมื่อจบหลักสูตร การประเมินในระยะวางแผนใช้เมื่อเริ่มวางโครงร่างของหลักสูตร เป็นช่วงที่ศึกษาความเป็นไปได้ในการกำหนดหลักสูตร ใช้วิธีการเก็บข้อมูลแบบการสำรวจ

และรวบรวมข้อมูลประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ความสามารถและประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาประเมินความเป็นไปได้ในการกำหนดหลักสูตร การประเมินชี้แจงแผนนี้ใช้ระยะเวลาไม่นานนักแต่มีความสำคัญมาก เพราะจะมีผลกับความสำเร็จและความล้มเหลวของหลักสูตร การประเมินก่อนเริ่มใช้หลักสูตร หรือขั้นพัฒนาหลักสูตรจะต้องทำต่อเนื่องจากการประเมินในระยะวางแผน วัตถุประสงค์ของการประเมินในระยะนี้คือ การหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการสร้างหลักสูตร เช่น หน่วยงานและบุคคลที่เกี่ยวข้อง การศึกษาวิธีการต่าง ๆ การรวบรวมอุปกรณ์การศึกษาต่าง ๆ เป็นต้น เพื่อช่วยให้การพัฒนาหลักสูตรบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ สำหรับการประเมินในขณะทดลองใช้หลักสูตรเป็นการประเมินอย่างต่อเนื่องเก็บข้อมูลในขณะที่มีการเรียนการสอน และเก็บข้อมูลทุกด้าน ส่วนการประเมินเมื่อจบหลักสูตรทำเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนเพื่อหาข้อดีและข้อบกพร่องของหลักสูตร ซึ่งผลของการประเมินจะนำมาใช้ประกอบการตัดสินใจว่าควรจะคงหลักสูตรที่ทดลองไว้ปรับปรุง หรือเปลี่ยนแปลงประการใด

เทคนิคและวิธีการประเมินแบ่งได้เป็นสองประเภทใหญ่ ๆ คือ แบบให้ข้อมูลในรูปของจำนวนและแบบให้ข้อมูลในรูปของการบรรยาย แบบให้ข้อมูลในรูปของจำนวน ได้แก่ การทดสอบ การใช้แบบสอบถาม ที่ใช้ตัวเลขแสดงความคิดเห็นและการสังเกตพฤติกรรมแบบใช้รหัส ส่วนแบบให้ข้อมูลในรูปของการบรรยาย ได้แก่ การสัมภาษณ์ การสังเกตพฤติกรรมแบบบรรยาย การบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ การบันทึกประจำวัน การตอบแบบสอบถามแบบแสดงความคิดเห็น การพูดคุย การอภิปราย การสรุปผลจากงานวิจัยและเอกสาร เป็นต้น

สำหรับผู้ประเมินนั้นในระดับการเรียนการสอนในชั้นเรียนครูเป็นผู้ประเมินที่เหมาะสมที่สุดและควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมด้วย แต่ในระดับกว้างที่เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายควรให้ผู้ที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการประเมินด้วย ผู้ที่เกี่ยวข้องได้แก่ ครู นักเรียน ผู้บริหาร นักวิชาการ ผู้ปกครอง ผู้รับบริการ และผู้ประเมิน เป็นต้น และในการประเมินต้องยึดหลักการให้ทุกฝ่ายมีความเข้าใจตรงกันว่าไม่ได้นำผลไปลงโทษใครแต่เพื่อปรับปรุงหลักสูตรให้ดีขึ้นและผู้ที่ได้รับประโยชน์ก็คือนักเรียนนั่นเอง

การทดสอบ การวัดผล และการประเมินผลการเรียนรู้ การสอนภาษาเป็นสิ่งที่แยกออกจากกัน ไม่ได้ดังที่กล่าวมาข้างต้น การประเมินผลจะทำได้ถ้าขาดเครื่องมือซึ่งประกอบด้วยแบบสอบและแบบวัดอื่นที่ให้ข้อมูลในรูปของจำนวน เครื่องมือเหล่านี้ให้ข้อมูลที่เชื่อถือได้เพราะมีความเป็นปรนัย แต่ข้อมูลประเภทนี้ชนิดเดียวอาจมีข้อจำกัดจึงต้องอาศัยข้อมูลอื่นในรูปของการบรรยายมาช่วยประกอบการตัดสินใจ ผู้ประเมินจึงควรใช้ข้อมูลหลาย ๆ ด้านเพราะข้อมูลแต่ละแบบก็มีข้อดีและข้อจำกัดต่างกันไป

บทที่ 2

การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบ และทักษะของภาษา

การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา เป็นการทดสอบในสมัยแรกซึ่งอยู่ในช่วงประมาณปี 1950-1960 เป็นสมัยที่นักทดสอบให้ความสำคัญกับความเป็นปรนัย ในการให้คะแนน ในด้านรูปแบบของแบบสอบได้รับอิทธิพล จากนักวัดผลกลุ่มจิตนิยมที่เน้นการวัดแต่ละจุด รูปแบบที่ นิยมใช้คือการเลือกวงคำตอบ การจับคู่และคำถามแบบถูกผิด ส่วนในด้านเนื้อหาได้รับอิทธิพลจากนักภาษาศาสตร์กลุ่ม วิเคราะห์โครงสร้าง เพราะฉะนั้นสิ่งที่น่าสนใจมาทดสอบจึงเน้น เรื่องหน่วยเสียง คำศัพท์และรูปประโยค

ตัวอย่างข้อสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะ
ของภาษาได้แก่

1. การวัดความรู้ทางโครงสร้างและไวยากรณ์

ก. การเลือกตัวเลือกแบบเติมข้อความให้สมบูรณ์

Somsri_____ in Chiang Mai since 1975.

- A. lives   B. has lived
C. is living   D. had lived

ข. การเลือกตัวเลือกที่เป็นประโยค

- A. Somsri lives in Chiang Mai since 1975.
B. Somsri has lived in Chiang Mai since 1975.
C. Somsri is living in Chiang Mai since 1975.
D. Somsri had lived in Chiang Mai since 1975.

ค. การเลือกตัวเลือกแบบเรียงลำดับคำ

When_____?

- A. me   B. call
C. you   D. will

2. การวัดความรู้เรื่องเสียง

ก. การทดสอบความแตกต่างของเสียง

เสียงในเทป

กระดาษคำตอบ

เหมือน

ต่าง

1. rice-lice

1. _____

2. cheap-sheep

2. _____

3. vet-wet

3. _____

ข. ความแตกต่างของเสียงในประโยค

เสียงในเทพ

กระต่ายคำคอบ

วงอักษรที่มีความหมาย

ตรงกับเสียงที่ได้ยินในเทพ

1. The sheep is
white.

A. sheep (animal)

B. ship (boat)

3. การวัดความรู้เรื่องศัพท์

ก. การถามคำจำกัดความ

"modern" means _____.

A. strong

B. weak

C. new

D. old

ข. การเติมศัพท์ในประโยค

The sleepy girl wants to take a _____.

A. nap

B. seat

C. break

D. bath

ค. การให้ความหมายเหมือนของศัพท์ในประโยค

The *ring* is made of gold.

A. a circular course

B. an enclosed area

C. a circular metal

D. a circle of bark

การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของ
ภาษามีข้อดีดังนี้คือ

1. สามารถวัดความรู้เกี่ยวกับภาษา แต่ละด้านได้ คือ
วัดความรู้เรื่องเสียง โครงสร้างและศัพท์
2. ให้ค่าความเชื่อถือได้สูงเพราะมีความเป็นปรนัยใน
การให้คะแนน
3. สะดวกในการตรวจเพราะไม่ต้องใช้ดุลยพินิจของ
ผู้ให้คะแนนและสามารถใช้เครื่องตรวจได้
4. สามารถนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติรายข้อโดย หาค่า
ความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อได้
5. ใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนในเรื่องความรู้
เกี่ยวกับหน่วยย่อยของภาษาแต่ละจุดได้

การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา
แม้ว่าจะมีข้อดีดังกล่าวข้างต้น แต่ก็มีข้อจำกัดหลายประการ
ปัญหาสำคัญที่โดนใจมากที่สุดคือทางด้านทฤษฎีเรื่องการ
ตีความหมายคำว่า "ภาษา" การทดสอบตามแนวนี้สร้างข้อ
สอบตามความคึกของนักภาษาศาสตร์กลุ่มโครงสร้างที่มอง

ภาษาแบบนักวิทยาศาสตร์ ก็โอนำภาษามาแจกแจง วิเคราะห์ เป็นส่วน ๆ นอกจากนี้การทดสอบแบบแยกองค์ประกอบ และทักษะของภาษายังมีข้อจำกัดในเรื่องรูปแบบอีกด้วย การออกข้อสอบแบบตัวเลือก ต้องมีการฝึกฝนจึงจะสามารถเขียน ข้อสอบที่ดีได้ แบบสอบมาตรฐานจึงมักสร้างโดยหน่วยงาน เฉพาะที่สามารถทำการวิเคราะห์ หาค่าสถิติของข้อสอบราย ข้อได้ ทำให้มีข้อจำกัดสำหรับครูที่สอนตามโรงเรียนที่ไม่มี เวลาและขาดการอบรม ในการสร้างข้อสอบที่ได้มาตรฐาน นอกจากนั้นความเป็นปรนัยของรูปแบบนี้จำกัดเฉพาะในเรื่อง การให้คะแนน การเลือกเนื้อหาออกข้อสอบขึ้นอยู่กับคน ออก รูปแบบแบบตัวเลือกยังจำกัด เฉพาะการทดสอบทักษะ การรับรู้เท่านั้น เพราะไม่สามารถวัดทักษะทางด้าน การแสดง ออกได้ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าผู้ออกข้อสอบไม่ควรใช้ รูปแบบนี้เลย

ในการเขียนข้อสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะ ของภาษา ขั้นแรกคือการเลือกเนื้อหาออกข้อสอบซึ่งต้อง สอดคล้องกับแผนผังการออกข้อสอบ สำหรับเนื้อหาของการ ทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษามักจะถึง

มาจากสิ่งที่นักภาษาศาสตร์เปรียบเทียบวิเคราะห์ ตัวอย่าง
เช่น

1. ความรู้เรื่องเสียง ได้แก่ การแยกเสียง /r/ และ
/l/ ความรู้เรื่องเสียงหนักเบาในคำที่มี 3 พยางค์ ความรู้
เรื่องเสียงหนักเบาในประโยค การออกเสียงสูงต่ำในประโยค
ปฏิเสธ เป็นต้น

2. ความรู้เรื่องโครงสร้าง ได้แก่ การใช้คำสรรพนาม
การใช้คำกริยา การใช้คำบุรพบท การใช้คำเชื่อม และการ
ใช้คำพหูพจน์ เป็นต้น

3. ความรู้เรื่องศัพท์ ได้แก่ คำศัพท์ที่มีความหมาย
เหมือนกัน คำศัพท์ที่มีความหมายต่างกัน ความรู้เรื่องราก
ศัพท์ ความรู้เรื่องความหมายของส่วนประกอบต่างๆ ของคำ
 เป็นต้น

เมื่อได้เนื้อหาแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการเขียนข้อสอบ
โดยใช้รูปแบบตามที่กำหนดไว้ในแผนผังการออกข้อสอบ
สำหรับการทดสอบแนวนี้ รูปแบบของการทดสอบมักจะเป็น
แบบถูก-ผิด แบบเลือกตอบ แบบจับคู่และแบบตอบคำถาม
สั้น ๆ เป็นต้น

หลังจากได้อ่านเนื้อหาแล้วผู้เขียนข้อสอบควรระวังเรื่อง
การเขียนข้อสอบรูปแบบต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. แบบถูก-ผิด

- คำถามที่ใช้ควรเป็นภาษาสันและชัดเจน
- ไม่ควรยกข้อความจากเรื่องมาตั้งคำถามโดยไม่เปลี่ยนแปลงคำพูด
- เลี่ยงการใช้คำปฏิเสธเวลาตั้งคำถาม
- เลี่ยงการใช้คำว่า "all" "many" และ "sometimes"
- เลี่ยงการใช้คำถามที่มีคำตอบที่ถูกเป็นบางส่วน
- เลี่ยงการใช้คำถามที่ไม่ตรงไปตรงมา
- ถ้าเป็นคำถามที่ให้ผู้เข้าสอบแก้ส่วนที่ผิด ส่วนที่ให้แก้ต้องระบุให้ชัดเจน
- คำถามแต่ละข้อต้องไม่กำกวม
- จำนวนข้อที่ถูกและผิดควรพอ ๆ กัน
- ต้องตรวจสอบข้อสอบที่เขียนเสร็จแล้ว
- ต้องแก้ไขข้อสอบที่มีข้อบกพร่อง

2. แบบเลือกตอบ

- ในตัวคำถามควรมีคำถามระบุไว้ชัดเจน ตัดข้อความที่ไม่ได้ถามออก

- เอาจำหรือข้อความที่จะใช้ซ้ำในตัวเลือกไปไว้ในตัวคำถาม
- ให้ตัวเลือกอยู่ตอนท้ายของคำถาม
- เรียงลำดับตัวเลือกตามตัวอักษรหรือตามความยาว
- ใช้ตัวลงที่ เป็นไปได้ เหมาะกับประสบการณ์ของผู้เข้าสอบ เกี่ยวกับเรื่องที่ถามและเป็นไปได้ในช่วงเวลาที่ทำการสอบ
- ไม่บอกใบ้คำตอบโดยที่ผู้เข้าสอบสามารถหาได้จากรูปไวยากรณ์หรือจากความยาวของข้อ
- กระจายคำตอบที่ถูกและให้คำตอบที่ถูกในแต่ละข้อ มีสัดส่วนพอ ๆ กัน
- ใช้ตัวเลือก "I don't know." อย่างระวัง
- มีคำตอบที่ถูกเพียงข้อเดียว
- เลี่ยงการใช้ ถูกหมดทุกข้อ
- ใช้ตัวเลือก "none of these" อย่างเหมาะสม
- เลี่ยงการใช้ตัวลงที่บอกใบ้คำตอบข้ออื่น
- เลี่ยงการใช้รูปปฏิเสธ ถ้าใช้ต้องขีดเส้นใต้คำปฏิเสธหรือเขียนด้วยอักษรตัวใหญ่
- ควรตรวจสอบความถูกต้องของข้อสอบ

3. แบบจับคู่

- คำสั่งควรชัดเจน
- คำถามและคำตอบต้องถูกต้องทั้งความหมายและไวยากรณ์
- ควรมีตัวเลือก
- ควรมีคำถามไม่น้อยกว่า 5 และไม่มากกว่า 12
- ส่วนที่เป็นคำถามควรยาวและยากกว่าส่วนที่นำมาเติม
- ไม่เรียงคำตอบตรงกับคำถาม
- คำถามและคำตอบควรอยู่ในหน้าเดียวกัน
- ไม่ใ้คำตอบไว้ในข้ออื่น
- ควรตรวจสอบและแก้ไขข้อสอบที่บกพร่อง

4. แบบตอบคำถามสั้น ๆ

- สามารถตอบคำถามได้โดยใช้คำคำเดียว วลี สัญลักษณ์ หรือประโยคสั้น ๆ
- ไม่ทั้งคำถามโดยลอกข้อความมาจากเรื่อง
- คำถามแต่ละข้อควรถามตรงประเด็นและชัดเจน
- ข้อสอบไม่บอกใ้คำตอบของข้อต่อไป คำตอบถูก ไวยากรณ์ และตัวเลือกมีความยาวพอ ๆ กัน
- ถ้าคำถามต้องการคำตอบที่ต้องคำนวณ ควรให้หน่วยในการวัดไว้ด้วย

- ควรเว้นที่ให้ตอบตอนท้ายของประโยค
- ควรเว้นเฉพาะคำที่ให้ตอบ
- + เลี่ยงการตัดตอนจากข้อความเดิมให้น้อยที่สุด
- ใช้แต่คำตามที่ถามตรงจุด
- ข้อสอบที่ถามมีความถูกต้อง
- มีคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว
- ควรเตรียมคำตอบไว้ล่วงหน้า
- ควรแก้ไขข้อบกพร่องของข้อสอบก่อนนำไปใช้
- พิจารณาว่ารูปแบบการทดสอบนี้เหมาะกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

รูปแบบแบบตอบคำถามสั้น ๆ เหมาะกับคำถามที่ต้องการคำตอบเพียงคำเดียว หรือวลีสั้น ๆ เช่น ตอบโดยใช้สัญลักษณ์ ตอบเป็นจำนวนหรือสูตร ส่วนแบบจับคู่และแบบถูก-ผิด เหมาะกับคำตอบที่เป็นประโยคและวลี สำหรับแบบเลือกตอบเป็นแบบที่นิยมกันมากที่สุด ผู้เข้าสอบใช้เวลาทำมากกว่ารูปแบบอื่น และมีข้อดีคือสามารถทำได้หลายแบบ เช่น แบบให้หาคำตอบที่ถูกต้อง แบบหาคำตอบที่ผิดที่สุด แบบหาคำตอบที่มีความหมายเหมือนและแบบคำตอบที่มีความหมายต่างกัน เป็นต้น

บทที่ 3

การทดสอบแบบรวมองค์ประกอบ และทักษะของภาษา

การทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาต่างจากการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาเพราะต้องการวัดความสามารถการใช้ภาษาที่อาศัยความรู้เรื่องเสียง ศัพท์ และโครงสร้างไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้การทดสอบแบบนี้ไม่แยกทักษะทางภาษาเป็นการทดสอบการฟัง การทดสอบการพูด การทดสอบการอ่าน และการทดสอบการเขียนเหมือนการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา

นักทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาเชื่อว่าภาษาเป็นสิ่งที่ไม่สิ้นสุดและสามารถเรียนได้จากความคิดความเข้าใจ ไม่ใช่จากการท่องจำเพียงอย่างเดียวมนุษย์สามารถพูดประโยคใหม่ ๆ ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อนได้เพราะมีความสามารถในการเรียนภาษา ซึ่งติดตัวมาแต่กำเนิด เพราะฉะนั้นการวัดความรู้ทางภาษาจึงไม่ควรวัดจากประโยค

ที่เคยพบมาก่อนเท่านั้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เรื่องกฎไวยากรณ์
จริงควรสามารถใช้กฎไวยากรณ์นั้นในสถานการณ์ใหม่ได้ถูก
ต้องและกลุ่มนี้เห็นว่าองค์ประกอบของภาษาไม่สามารถแยก
เป็นส่วน ๆ และนำมาวิเคราะห์รูปแบบของโครงสร้างได้

นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์กลุ่มจิตวิทยายังให้ความสำคัญ
สำคัญกับความหมายและความคิด แนวความคิดนี้สอดคล้อง
กับนักจิตวิทยาในสมัยนั้น การให้ความสำคัญกับความคิดแทน
การท่องจำทำให้แนวการสอนภาษาแบบเน้นการฟัง-การพูด
เปลี่ยนมาเป็นแบบเน้นความคิดความเข้าใจ เน้นที่กิจกรรม
การแก้ปัญหาและการใช้เหตุผล เมื่อการสอนภาษาเน้นที่
ความหมาย การตีความหมายได้จำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่อยู่
สูงกว่าระดับประโยคเพื่อขจัดความกำกวม ลักษณะของภาษา
ที่นำมาใช้สอนมีความต่อเนื่อง การทดสอบจึงเป็นแบบรวม
องค์ประกอบของภาษา

ตัวอย่างข้อสอบชนิดรวมองค์ประกอบ และทักษะ
ของภาษาได้แก่ โคลซ การเขียนคำบอก และการสนทนา

การทดสอบแบบโคลซ

คำว่า "cloze" มาจากคำว่า "closure" ซึ่งเป็นคำที่
นักจิตวิทยากลุ่ม Gestalt ใช้ หมายถึงความสามารถพิเศษของ

มนุษย์ที่สามารถเข้าใจและมองภาพรวมได้โดยไม่จำเป็นต้องมีรายละเอียดครบ เช่น สามารถเห็นรูปเลขาชนิดที่สมบูรณ์ได้โดยไม่จำเป็นต้องลากเส้นครบทั้งหมด วิธีการสร้างข้อสอบแบบโคลซ คือเลือกข้อความที่จะนำมาทดสอบและเว้นคำอย่างมีระบบ เช่น เว้นทุก ๆ คำที่ 5, 7, 9 หรือ 11 เป็นต้น ถ้าผู้เข้าสอบเข้าใจเรื่องที่อ่านย่อมสามารถเติมข้อความที่หายไปได้ ในการทำข้อสอบแบบโคลซ ผู้ทำข้อสอบต้องมีความรู้ในเรื่องต่อไปนี้คือ

1. ความรู้เกี่ยวกับระบบไวยากรณ์ของภาษาที่สอง ซึ่งเป็นความรู้ในระดับไม่แยกองค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษา สามารถใช้กฎไวยากรณ์ในสถานการณ์ใหม่ได้

2. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน เพื่อนำข้อความที่อ่านแล้วช่วยให้เข้าใจข้อความที่อ่านต่อไปได้

3. ความรู้รอบตัว เพื่อช่วยในการเดาอย่างมีหลัก และเลือกคำตอบที่เหมาะสม

ตัวอย่าง

When Thanat was a little boy, he wanted to be a sailor because he saw a movie about sailors. He always talked about _____ 1 _____, and he liked

10 2 small boats. He liked 3
 draw pictures of small 4, and he liked to
5 books about them. He 6 to
 go to the 7 and watch the fishermen.
8 he did not like 9 help him.
 He was 10. When the fishermen asked him
 to help, he said, "My mother needs me at home
 now. Good-bye." The fishermen did not like him
 because he was lazy.

English for Thai Students, Book 4
 (2624, 73)

ในการเติมคำที่หายไปผู้ทำข้อสอบต้องใช้ความรู้ดัง-
 กล่าวข้างต้นคือ

คำตอบ

ความรู้ที่ใช้ในการทำข้อสอบ

1. sailors   ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ช่วยหาคำตอบว่าคำ
 ที่หายไปควรเป็นคำนามพหูพจน์
 ข. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่านจาก
 ประโยคที่พูดถึง sailors
2. build   ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ว่าคำที่ตามหลัง
 "to" ควรเป็นกริยาช่องหนึ่ง

- ข. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน เกี่ยวกับ
“boats” เพราะฉะนั้นต้องหากริยาที่ใช้
กับคำๆ นี้ได้ และจากเรื่องควรเป็น
“build”
3. to   ก. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ว่า คำที่อยู่
ระหว่างกริยาสองตัวควรเป็นคำว่า “to”
4. boats   ก. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ว่า คำที่ตาม
หลังคำคุณศัพท์ควรเป็นคำนาม
ข. ความรู้เกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน จากข้อ
ความที่นำมาข้างหน้า “small boats”
5. read   ก. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ว่า คำที่ตาม
หลัง “to” ควรเป็นกริยาช่องหนึ่ง
ข. ความรู้รอบตัวว่าคำกริยาที่ใช้กับ
“books” และที่เหมาะสมกับเรื่องคือคำว่า
“read”
6. liked   ก. ความรู้เกี่ยวกับไวยากรณ์ จากรูปประ-
โยคควรเป็นคำกริยา และจากกาลควร
เป็นรูปกริยาในอดีต

7. river
- ข. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที้อ่าน จากข้อความ
“he liked” ในประโยคที่สองและสาม
- ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ว่าควรเป็นคำนาม
- ข. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที้อ่านว่าควรเป็น
สถานที่เพราะข้อความที่นำมาคือ “He
liked to go to”
- ค. ความรู้รอบตัวเกี่ยวกับ สถานที่ที่คนไป
จับปลา คือ “river”
8. But
- ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ว่าควรเป็นคำเชื่อม
ระหว่างประโยค
- ข. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที้อ่านว่าต้องเป็นคำ
เชื่อมในรูปปฏิเสธ เพราะจากข้อความ
ว่า “he did not like”
9. to
- ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ว่าคำที่อยู่ระหว่าง
กริยาสองตัว และนำหน้ากริยาตัวที่สอง
ซึ่งอยู่ในรูปของกริยาช่องแรกควรเป็น
คำว่า “to”
10. lazy
- ก. ความรู้ทางไวยากรณ์ว่าควรเป็นคำคุณ-

ศัพท์เพราะตามหลัง verb to be ใน
กรณีคือ “was”

- ข. ความรู้เกี่ยวกับเรื่องทีอ่าน จากข้อความ
ที่ตามมาแสดงว่าเวลามีคนมาขอร้องจะ
ปฏิเสธ และจากประโยคสุดท้ายจากคำ
ว่า “lazy”

จะเห็นได้ว่าการทำข้อสอบแบบโคลซ นักเรียนที่อ่าน
เข้าใจจริงๆ และมีความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์ชั้นประยุกต์จึง
จะสามารถทำข้อสอบแบบนี้ได้ การทดสอบแบบนี้จึงจัดรวม
อยู่ในการทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา
ซึ่งนำมาใช้วัดความสามารถการใช้ภาษาทั่วไป

การสร้างข้อสอบแบบโคลซสามารถทำได้ดังนี้

1. การเลือกข้อความ ข้อความที่จะนำมาออกข้อสอบ
ควรสุ่มมาจากหนังสือเรียนที่ผู้เข้าสอบ ใช้ ที่มีระดับความยาก
ง่ายของภาษาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เข้าสอบ ความยาว
ของข้อความควรยาวพอที่จะเว้นคำได้อย่างน้อย 50 คำ และ
ควรมีผู้เข้าสอบไม่น้อยกว่า 25 คน สำหรับนักเรียนต่างชาติ
ความยากง่ายของข้อความที่เลือกมาควรอยู่ในระดับเกรด 5

และไม่ควรเลือกข้อความที่เกี่ยวกับความรู้สึกนึกคิดของผู้เข้าสอบ และควรหลีกเลี่ยงข้อความที่ต้องการความรู้เฉพาะสาขาวิชา หรือข้อความที่เกี่ยวกับความเห็นส่วนตัว เช่น เรื่องเกี่ยวกับศาสนา การเมือง เป็นต้น

2. การเว้นคำ ในกรณีที่ไม่ต้องการวัดความรู้เฉพาะเรื่องเช่น วัดความรู้เรื่องรูปแบบของไวยากรณ์ การเว้นคำอย่างมีระบบจะเหมาะสมที่สุด วิธีเว้นทำได้โดยนับจำนวนคำของข้อความทั้งหมดหารด้วยจำนวนคำที่ต้องการเว้น เช่น จำนวนคำทั้งหมดเท่ากับ 250 คำ และต้องการเว้น 50 คำ เพราะฉะนั้นจะเว้นทุก ๆ คำที่ 5 ถ้าข้อความยาว 350 คำ และต้องการเว้น 50 คำก็ต้องเว้นวันทุก ๆ คำที่ 7 เป็นต้น

3. เวลาในการทำข้อสอบ ปกติข้อสอบที่เว้น 50 คำจะใช้เวลาทำประมาณ 50 นาที นักเรียนเก่งมักจะทำเสร็จเร็วกว่านั้น และถ้าข้อสอบง่ายก็จะใช้เวลาน้อยลง โดยปกติแล้ว ข้อสอบแบบโคลงประเภทเว้นคำอย่างมีระบบมักจะใช้จำแนกความสามารถของเด็กเก่งและเด็กอ่อนได้เสมอ ไม่ว่าระดับความยากง่ายของข้อสอบ จะสอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เข้าสอบหรือไม่ก็ตาม สำหรับคำสั่งอาจใช้ภาษา

ที่กำลังสอบหรือภาษาของผู้เข้าสอบก็ได้ ถ้านักเรียนต่างชาติพูดภาษาเดียวกันทั้งชั้น

4. การให้คะแนน ทำได้หลายวิธีเช่นให้คะแนนเฉพาะคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งเหมาะที่จะใช้วัดความสามารถทางภาษาเมื่อมีผู้เข้าสอบเป็นจำนวนมาก แต่วิธีนี้ไม่เหมาะที่จะนำมาใช้ในการสอนในห้องเรียนเพราะบางครั้งอาจใช้คำที่มีความหมายเหมือนแทนกันได้ การตรวจจึงควรเป็นแบบดูความเหมาะสมของคำตอบ แต่วิธีนี้เสี่ยงต่อการตีความของคนตรวจ

นอกจากโคลงประเภทเว้นคำอย่างมีระบบ ผู้ออกข้อสอบสามารถใช้รูปแบบอื่นได้ เช่น

โคลงแบบตัวเลือก

Directions : In this test every 10th word is one of four alternatives in the box. Read the whole passage and choose the best answer. Mark the correct answer on the answer sheet.

Example "Five, four, three, two, one. Fire ! The rocket shoots

(1)

a. up
b. at
c. over
d. through

into the sky. The noise dies and the flame

- (2)

a. grows	smaller and smaller. Within seconds it is
b. flies	
c. runs	
d. gets	

 out of sight.”

โคลงแบบจันท์

Employment Studies

Society offers many jobs and it is wise to consider carefully many aspects before applying for a position. When applying for a _____ you must always be _____ in the one you _____ for. You might be _____ and yet show no _____ in that particular work.

apply
capable
job
realistic
interest

Sometimes you find working _____ that are disagreeable like _____ being compulsory or the _____ being too aggressive or _____ when you have a _____ to discuss.

overtime
boss
conditions
unapproachable
problem

(Bauldauf and Morley, 1979:25)

049283

โคลงแบบเรียงลำดับ

The Tea-Party

There was a table set out under a tree in front of the house, and the March Hare and the Hatter were

1 2 3 4
having tea at (them/it/once/her): a 1 2 3 4
Dormouse was sitting between them,

1 2 3 4
fast (runner/quiet/eating/asleep), and 1 2 3 4
the other two were resting their

1 2 3 4
(selves/comfortably/elbows/hand) on it, 1 2 3 4
and talking over its head.

1 2 3 4
'(Very/Much/He/It) uncomfortable for 1 2 3 4
the Dormouse; thought Alice; 'only, 1 2 3 4

1 2 3 4
(although/as/but/see) it's asleep, I
suppose it doesn't mind.

(Porter, 1976 : 155)

ข้อสอบแบบ C-Test

ข้อสอบแบบ C-Test มีความคล้ายกับข้อสอบโคลง
ในแง่ที่ว่า เป็น ข้อสอบที่ใช้วัดความสามารถในการใช้ภาษา
แต่ข้อสอบประเภทนี้ดีกว่าข้อสอบโคลงแบบเว้นคำอย่างมี
ระบบในด้านต่อไปนี้คือ

1. ทำนายความสามารถในการใช้ภาษาได้ เพราะถ้ารู้ภาษาที่ทดสอบมากเท่าใดก็จะได้คะแนนข้อสอบ C-Test มากขึ้นเท่านั้น

2. ทำนายความสามารถการใช้ภาษาที่หนึ่งและที่สองได้ใกล้เคียงกันถ้าการเรียนภาษาที่สองใช้วิธีการเรียนแบบวิธีตามธรรมชาติ

3. สามารถทำนายลำดับความยากง่ายของข้อความได้ไม่ว่าจะใช้กับผู้ทำข้อสอบกลุ่มใด

4. ผู้เข้าสอบที่มีกลวิธีในการใช้ข้อความช่วยในการอ่าน สามารถทำข้อสอบชนิดนี้ได้ดีกว่าผู้เข้าสอบที่ไม่มีกลวิธีในเรื่องนี้

ผู้เขียนข้อสอบสามารถใช้แนวทางต่อไปนี้ในการสร้างข้อสอบชนิดนี้

1. ข้อความที่นำมาออกสอบไม่จำเป็นต้องยาวมากแต่ต้องให้พอ 100 ข้อ

2. การออกข้อสอบแบบนี้ไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงจุดเริ่มต้นว่าจะเว้นคำตรงไหน เพราะจะให้ประโยคแรกและประโยคสุดท้าย

3. การละคำแบบนี้มีข้อสมมุติฐานว่าคำที่ละจะต้องเป็นตัวแทนของคำอื่นได้

4. ต้องไม่ใช่ข้อความที่นำมาจากเรื่องเฉพาะสาขาวิชา

5. การตรวจจะใช้วิธีตรวจแบบให้คะแนนเฉพาะคำที่ตรงกับเฉลยเท่านั้นเพื่อให้ความเป็นปรนัยในการให้คะแนน

6. เจ้าของภาษาควรทำข้อสอบได้ 100 คะแนนเต็ม

วิธีการสร้างข้อสอบแบบ C-Test ทำได้โดยละคำวันคำ แต่คำที่เว้นจะเหลือส่วนหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง ถ้าในพยางค์นั้นมีจำนวนอักษรเป็นเลขคี่ก็ตัดเศษทิ้งไป เช่นมี 5 ตัว จะให้เพียง 2 ตัว และถ้าเป็นอักษรตัวเดียวเช่น "a" และ "i" ก็ไม่ต้องเว้นให้คงไว้และเว้นครึ่งหนึ่งของคำต่อไป

ตัวอย่างข้อสอบแบบ C-Test

Passage : (From *English for Thai Students, Book 3*, (2524, 118)

Last summer I did many things. My favorite thing was my visit with my sister in April. She lives in Bangkok near the big railroad station. She is a teacher at a primary school. I stayed with her for three weeks. We went to the big zoo, and we saw the tiger from our town. The tiger is happy at the zoo because it has a lot of meat every day.

Last summer I did many things. My favo
 _____ thing w _____ my vi _____
 with m _____ sister i _____ April.
 S _____ lives i _____ Bangkok ne _____
 the b _____ railroad sta _____. She
 i _____ a teacher a _____ a primary
 sch _____. I stayed w _____ her
 f _____ three we _____. We we _____
 to t _____ big z _____, and w _____
 saw t _____ tiger fr _____ our to _____.

The tiger is happy at the zoo because it has a lot
 of meat every day.

ผู้ที่เห็นประโยชน์ของข้อสอบแบบโคลซกกล่าวว่ข้อสอบ
 ประเภทนี้สามารถวัดระดับความยากง่ายของข้อความและ
 ความสามารถในการอ่าน วัดความสามารถในการใช้ภาษา
 ที่สอง วัดสัมฤทธิ์ผลในการศึกษาและศึกษาข้อบกพร่องของ
 ผู้เรียนได้ อย่างไรก็ตามมีผู้วิจารณ์ข้อจำกัดของข้อสอบ
 ประเภทนี้ในเรื่องความเที่ยงตรงว่าไม่สามารถใช้วัดความ
 สามารถในการสื่อสารได้ ผู้ออกข้อสอบจึงควรคำนึงถึงข้อ
 จำกัดดังกล่าวด้วยในการเลือกใช้ข้อสอบประเภทนี้

การทดสอบแบบเขียนคำบอก

ในสมัยการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา รูปแบบการทดสอบแบบเขียนคำบอกถูกโจมตีจากนักทดสอบกลุ่มแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาหลายคน แต่นักทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษามีความเห็นตรงกันข้ามกับคำวิจารณ์ดังกล่าวข้างต้น เพราะการทดสอบแบบเขียนคำบอกสามารถวัดความรู้ทางภาษาในเรื่องศัพท์ ไวยากรณ์ การออกเสียง และการเขียนเรียงความได้ การทดสอบแบบเขียนคำบอกทำได้หลายรูปแบบ เช่น การเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน การเขียนคำบอกแบบโคลง การเขียนคำบอกแบบมีเสียงรบกวน และการเขียนคำบอกแบบเขียนเล่าเรื่อง

1. การเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน เป็นการเขียนคำบอกจากเทพหรือผู้คุมสอบ ข้อความที่นำมาสอบต้องมีความสมบูรณ์ในตัวเอง และควรเป็นเรื่องที่เหมาะสมกับระดับของผู้เข้าสอบ โดยปกติข้อความจะมีความยาวประมาณ 100 คำ จังหวะในการหยุดให้ผู้เข้าสอบเขียน ไม่มีกฎตายตัว แต่ควรใช้ความหมายเป็นหลักและไม่ควรหยุดตรงกลางประโยค

นอกจากนี้ผู้ออกข้อสอบควรคำนึงถึงความสามารถในการจำของผู้เข้าสอบด้วย เพราะฉะนั้นจำนวนคำที่ให้เขียนจึงไม่ควรมากเกินไปหรือน้อยเกินไป และควรยึดความหมายเป็นหลัก ในการคุมสอบผู้คุมสอบจะอ่านด้วยความเร็วปกติให้ฟังก่อนหนึ่งเที่ยว ครั้งที่สองผู้คุมสอบจะอ่านและหยุดตามจังหวะที่กำหนดไว้ และให้เวลาผู้เข้าสอบเขียน ครั้งที่สามผู้คุมสอบจะอ่านด้วยความเร็วปกติเพื่อให้ผู้เข้าสอบตรวจสอบคำเขียนของตน ผู้คุมสอบควรบอกเครื่องหมายวรรคตอน และการขึ้นย่อหน้าใหม่ให้ผู้เข้าสอบด้วย และเวลาที่เว้นให้เขียน ผู้คุมสอบอาจสะกดข้อความที่บอกตามไปด้วยในใจ ถ้าสะกดตามครบสองเที่ยวผู้เข้าสอบควรมีเวลาพอในการเขียนข้อความนั้น ๆ

สำหรับการให้คะแนนให้คำละหนึ่งคะแนน ตัวสะกดที่สะกดผิดแต่ไม่เปลี่ยนความหมายให้นับว่าถูก แต่ในบางครั้งผู้ตรวจก็ไม่แน่ใจว่าความผิดนั้นเป็นความผิดเรื่องการสะกดตัวหรือความผิดทางไวยากรณ์ เช่นคำว่า "ride" และ "right" จึงควรมีการตกลงกันก่อนว่าความผิดแบบใดที่ไม่ควรได้คะแนน

ตัวอย่างข้อสอบการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน

Directions :

- 1) You will hear a passage in this test.
- 2) The person on the tape will read the passage *three* times. The first time he reads it, just *listen* to what he says. The second time he reads the passage, *write* down exactly what he says (or what you hear). During the second reading, there will be pauses given to you so that you can write down what you hear. The third time, he reads it, check your answers to see if you have made any errors.
- 3) Punctuation marks will be given the second time.
- 4) Don't spell out the punctuation marks.

Example :

On the tape you will hear

"This is a book, period."

During the second reading,

You write down :

"This is a book." (Don't spell out period.)

NOW, WE WILL BEGIN OUR TEST.

On the tape :

Every morning (comma)/.../our secretary would arrive/.../out of breath from running/.../across our huge parking lot/.../in order to get to her desk on

time (period)/.../Eventually (comma)/.../we made the obvious suggestion/.../that she climb out of bed earlier (period) /.../ Then she explained /.../(colon) (quotation mark) Most people get up early /.../so they can jog (period)/.../I get up late/.../so I have to jog (period) (quotation mark)

Reader's Digest, Sept. 1980, p. 183

length = 60 words

/.../ = pauses

2. การเขียนคำบอกแบบโคลซ เป็นรูปแบบการทดสอบที่ผสมการเขียนคำบอกกับโคลซ ผู้เข้าสอบจะได้ยินข้อความทั้งหมดจากเทปแต่ในกระดาษคำตอบจะเว้นข้อความไว้ ผู้เข้าสอบต้องเติมส่วนที่หายไป เนื้อหาที่นำมาออกสอบอาจเป็นคำบรรยายรายการวิทยุ หรือบทสนทนาก็ได้แต่ต้องอยู่ในระดับที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง การเว้นข้อความให้คลุมความหมายเป็นหลักเช่นเดียวกับการเขียนคำบอกแบบมาตรฐาน ความยากง่ายของข้อสอบขึ้นอยู่กับความยากของข้อความ การให้คะแนนใช้วิธีการเดียวกับแบบแรกคือถ้าถูกได้คำละหนึ่งคะแนน การเขียนคำบอกแบบโคลซได้เปรียบกว่าการเขียนคำบอกแบบมาตรฐานในเรื่องการตรวจเพราะใช้เวลาน้อยกว่า

ตัวอย่างการเขียนคำบอกแบบโคลง

หลังจากฟังบทสนทนาครั้งแรกแล้ว เติมคำที่เว้นไว้ลง

ในกระตาะขาคำตอบ

ตัวอย่าง

A : Good afternoon. Can I _____ a _____ you ?

B : Yes, _____ b _____. I'd like to see some
_____ c _____.คำตอบที่ถูกต้องคือ
a) help
b) please
c) watches

เรื่องที่ 1

A : Is there a good _____ 1 _____ near here ?

B : _____ 2 _____, the "ไทยโกชนา" is _____ 3 _____
good.

A : But I think the "ครัวไทย" is much _____ 4 _____.

B : O.K. _____ 5 _____ try that.

เรื่องที่สอง

A : How long have you been in Bangkok ?

B : _____ 6 _____ days.

A : What do you _____ 7 _____ of Bangkok ?

B : Oh! _____ 8 _____ a big city, a lot of people.

It _____ 9 _____ a lot these days and the
_____ 10 _____ is worse than any cities I have
been to.

A : What 11 are you from ?

B : 12 from Boston, Massachusetts,
the U.S.A.

A : Tell me about Boston.

B : It's 13 than Bangkok. It's very
14 and there are a lot of
15 . I really like Boston.

3. การเขียนคำบอกแบบมีเสียงรบกวน เป็นเทคนิค
การเขียนคำบอกที่ผู้เข้าสอบไม่ได้ยินเสียงทุกคำ แนวคิดนี้มา
จากความเชื่อในเรื่องความซ้ำซ้อน ของภาษาซึ่งเป็นลักษณะ
ตามธรรมชาติของภาษา ความคิดนี้คล้ายกับความเห็นในการ
สร้างข้อสอบแบบ โคลซ คือถ้าผู้เข้าสอบมีความสามารถทาง
ภาษาย่อมจะเติมข้อความที่ขาดหายไปได้ ในทำนองเดียวกัน
ในด้านการฟังถ้ามีเสียงรบกวนเวลาพูดโทรศัพท์ ถ้าผู้สนทนา
มีความรู้ทางภาษาขั้นใช้งานได้ แม้จะไม่ได้ยินข้อความทั้ง
หมดก็ย่อมจะสื่อสารกันได้

4. การเขียนคำบอกแบบเขียนเล่าเรื่อง เป็นเทคนิค
การทดสอบที่ผู้เข้าสอบฟังเทปหรือฟังคำบอกที่ผู้พูดใช้ความ
เร็วปกติในการสนทนา ผู้เข้าสอบสามารถฟังได้หลายครั้งและ
เมื่อฟังจบแล้วผู้เข้าสอบต้องเขียน จากความจำว่าได้ยินเรื่อง

เกี่ยวกับอะไร วิธีการนี้มักมีปัญหาเกี่ยวกับการตรวจ เพราะตรวจยากกว่าการเขียนคำบอกวิธีอื่น นอกจากนี้มักจะใช้ทดสอบความสามารถทางการพูดไม่ได้

ในการสร้างข้อสอบแบบเขียนคำบอก ผู้ออกข้อสอบควรคำนึงในเรื่องต่อไปนี้

1. **การเลือกข้อความ** ข้อความที่นำมาใช้เป็นข้อสอบจะต้องมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เข้าสอบ ความยาวของข้อความไม่ควรน้อยกว่า 100 คำ เพราะจะได้ข้อความที่มีความสมบูรณ์ในตัวเอง และข้อความที่เลือกมาไม่ควรเป็นคำนำหรือประโยคที่สรุปเรื่อง นอกจากนี้ไม่ควรเลือกข้อความที่มีเครื่องหมายวรรคตอนมากนัก เลี่ยงข้อความที่มีชื่อเฉพาะ วันที่และตัวเลขยกเว้นจะทดสอบเรื่องเหล่านี้โดยเฉพาะ

2. **การกำหนดความยาวของข้อความที่ให้เขียนแต่ละวรรค** ช่วงข้อความที่เว้นให้เขียนขึ้นอยู่กับระดับความสามารถของผู้เข้าสอบ ถ้าเป็นระดับต้นข้อความที่ให้เขียนไม่ควรยาวเกินไปและควรคำนึงถึงความสามารถในการจำด้วย

ที่สำคัญข้อความที่ให้เขียนแต่ละครั้งควรมีความหมายที่ สมบูรณ์มากกว่าจะถือเอาหน่วยเสียงเป็นตัวกำหนด โดยทั่วไปแล้วมักจะเว้นให้เขียนประมาณ 7-8 คำ แต่จะไม่ น้อยกว่า 5 คำ และไม่เกิน 10 คำ เทคนิคในการตัดสินคือความ หมายและโครงสร้างของประโยค เขียนเครื่องหมาย/เพื่อ แสดงจังหวะให้ผู้เข้าสอบเขียน และต้องกำหนดช่วงหยุดก่อน ทำการสอบ ในกรณีที่สอบหลายห้องต้องกำหนดให้ชัดเจนว่า ต้องหยุดที่ใดบ้างให้เหมือนกันทุกห้อง ควรใช้เทปบันทึก เพื่อป้องกันตัวแปรที่เกิดจากผู้อ่านคนละคน

3. คำสั่ง ในระดับต้นที่มีผู้เข้าสอบเป็นชาติเดียวกัน ทั้งหมดอาจใช้คำสั่งเป็นภาษาแรกเพื่อให้เกิดความชัดเจน แต่ ในระดับสูงควรใช้ภาษาที่สอง

4. การคุมสอบ ผู้คุมสอบต้องตรวจว่าผู้เข้าสอบมี กระดาษเขียนตอบและอธิบายขั้นตอนให้ผู้เข้าสอบเข้าใจ ใน กรณีที่ไม่แน่ใจว่าผู้เข้าสอบเข้าใจวิธีการให้ใช้กระดาษคำ อธิบายขั้นตอน ครั้งแรกผู้คุมสอบจะอ่านเรื่องทั้งหมดให้ฟัง ก่อนโดยที่ผู้เข้าสอบไม่ต้องทำอะไร ครั้งที่สองอ่านและหยุด ตรงข้อความที่ทำเครื่องหมายไว้ โดยบอกเครื่องหมายวรรค-

ตอนท้าย ให้เวลาผู้เข้าสอบเขียนข้อความที่ได้ยิน เวลาอ่านครั้งที่สามไม่ต้องหยุด อ่านตามความเร็วปกติเพื่อให้ผู้เข้าสอบมีโอกาสตรวจสอบสิ่งที่เขียนไป

5. การให้คะแนน ให้นับคะแนนคำที่ถูกเท่ากับ 1 และคำที่ผิดเท่ากับ 0 ประเภทของคำผิดที่ไม่ได้คะแนนได้แก่ การเพิ่มคำ เช่น

ต้นฉบับ : No one could control him.

เขียนเพิ่ม : No one could *controlled* him.

การละคำ เช่น

ต้นฉบับ : In the western part of the United States

ละคำ : In—western part of—United States

การเปลี่ยนคำและความหมาย เช่น

ต้นฉบับ : His father sent him to a military school.

เปลี่ยนคำ : His *farther* sent him to a military school.

การย้ายที่คำ เช่น

ต้นฉบับ : trouble with this new poor boy

ย้ายที่คำ : *new* trouble with this poor boy

การสนทนา

นักทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา เชื่อว่าความสามารถในการสนทนาแยกทักษะการฟังและการพูดไม่ได้ และไม่สามารถแยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ ได้ เพราะในการสื่อความหมายต้องใช้ความรู้ทางภาษาทุกด้านไปพร้อมกัน นอกจากนี้การวัดแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษายังมีข้อจำกัดในเรื่อง ก) รูปแบบการวัด ข) ความสามารถในการใช้ภาษา และ ค) คุณค่าทางการศึกษา

ในเรื่องรูปแบบของการวัด การวัดแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษามักจะจำกัดอยู่กับรูปแบบที่ให้ความเป็นปรนัยในการตรวจ เช่น การเลือกวงคำตอบที่ถูกต้อง ถูกผิด จับคู่ เป็นต้น การวัดแบบนี้ไม่สามารถวัดความคิดสร้างสรรค์ของการใช้ภาษาและไม่ได้วัดความสามารถในการใช้ภาษาจริง ๆ เพราะการวัดความสามารถในการใช้ภาษาต้องวัดจากสิ่งที่ผู้พูดหรือผู้เขียนแสดงออกมา แบบสอบชนิดรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาใช้วัดความสามารถในการพูด ได้ดีกว่าแบบสอบประเภทแยกองค์ประกอบและ

ทักษะของภาษา เทคนิคการวัดความสามารถทางด้านการสนทนาแบ่งได้เป็นสามแบบคือ การวัดทางอ้อม การวัดแบบกึ่งตรงและการวัดโดยตรง

การวัดทางอ้อม เป็นการวัดทักษะการสนทนาผ่านทักษะอื่น เช่น ให้ทำข้อสอบแบบโคลชชนิกเขียนตอบ และการเขียนคำบอกที่กล่าวข้างต้น นอกจากนี้ก็มีการทดสอบการพูดจากการฟัง การอ่าน และการเขียน ซึ่งเป็นการทดสอบแบบแยกทักษะของภาษา

การวัดแบบกึ่งตรง เป็นการวัดความสามารถทางด้านการสนทนาโดยผู้เข้าสอบไม่ต้องมีคู่สนทนา ผู้คุมสอบจะใช้รูปภาพ เทป และสถานการณ์จำลองช่วยให้ผู้เข้าสอบพูดให้ฟัง ตัวอย่างของการทดสอบแบบนี้ได้แก่ Upshur Oral Communication Test, Bilingual Syntax Measure, Ilyin Oral Interview การอ่านออกเสียง โคลชแบบเล่าเรื่อง และการเล่าเรื่อง เป็นต้น

การวัดโดยตรง คือการวัดความสามารถทางการพูดโดยใช้วิธีการโต้ตอบระหว่างคู่สนทนา ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการสัมภาษณ์แบบอิสระ การสนทนา เป็นต้น ตัวอย่างแบบ

สอบประเภทนี้ ได้แก่ Foreign Service Institute Oral Interview (FSI) และแบบสอบวัดความสามารถใช้ภาษาในเชิงปฏิบัติ แบบสอบ FSI เป็นแบบสอบที่มีผู้สัมภาษณ์สองคน สอบผู้เข้าสอบทีละคนในห้องที่จัดไว้สำหรับการสัมภาษณ์ ในระหว่างการสอบมีการบันทึกเสียง วัตถุประสงค์ของแบบสอบชุดนี้คือใช้วัดระดับความสามารถทางการพูด ระยะเวลาในการสัมภาษณ์ไม่เกินครึ่งชั่วโมงและในกรณีที่ผู้เข้าสอบไม่สามารถสนทนาต่อไปได้ให้ใช้เวลาประมาณ 15 นาที การให้คะแนนให้คะแนนไวยากรณ์มากที่สุด ศัพท์รองลงมา ความเข้าใจเป็นอันดับสาม ความคล่องเป็นอันดับสี่ และสำเนียงเป็นอันดับสุดท้าย การให้คะแนนแบบนี้เป็นเกณฑ์ของนักวัดผลกลุ่มแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาซึ่งไม่ให้ความสำคัญกับความหมาย นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องคนให้คะแนน อีกด้วยว่าควรมีคุณสมบัติอย่างไรจึงจะสามารถให้คะแนนได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้แบบสอบของ FSI ยังถูกวิจารณ์ในเรื่องเวลาสอบและค่าใช้จ่ายในการจัดสอบ จึงมีการพัฒนาสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการพูดแบบอื่น

ปัญหาอีกเรื่องหนึ่งของการสอบสัมภาษณ์คือเรื่องความกลัวของผู้เข้าสอบซึ่งอาจมีผลกับคะแนนสอบจึงมีการหา

เทคนิคใหม่วัดความสามารถในการพูดที่ลดความเครียดของผู้เข้าสอบ มีผู้เสนอการทดสอบภาษาเชิงปฏิบัติว่าเป็นการวัดความสามารถการใช้ภาษาในชีวิตจริง สามารถนำมาใช้ในห้องเรียนและช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย วิธีการนี้ใช้วัดพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาว่าสามารถใช้ภาษาทำอะไรได้ โดยมีวิธีการในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในเชิงปฏิบัติไว้ดังนี้

1. วิเคราะห์ว่าจะวัดพฤติกรรมอะไร
2. เลือกกิจกรรมที่จะวัดพฤติกรรมนั้น
3. สร้างเกณฑ์ในการวัดพฤติกรรมนั้น
4. ตรวจสอบความเป็นไปได้
5. ร่างแผนการดำเนินงานสร้างแบบสอบ
6. สร้างแบบสอบและปรับปรุงแบบสอบ
7. เตรียมการจัดสอบและการนำผลของการสอบมาใช้

และเพื่อให้แบบสอบมีความเที่ยงตรงและเชื่อถือได้ ผู้สร้างแบบสอบต้องสร้างสถานการณ์ที่สามารถวัดพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้ และต้องคำนึงถึงความเชื่อถือได้ของผู้ให้

คะแนนและผู้ที่มีบ่น ข้อมูลให้ผู้เข้าสอบแสดงพฤติกรรมที่
ต้องการวัดออกมา

เทคนิคการวัดความสามารถในการพูดอีกวิธีหนึ่งคือ
การสนทนา ซึ่งเป็นกรวัดโดยตรงที่สามารถนำมาใช้ในห้อง
เรียนได้ ครูสามารถนำมาใช้โดยให้นักเรียนจับคู่สนทนาใช้
เวลาประมาณ 10 ถึง 15 นาที หรือจะให้คุยกับครูหรือ
เจ้าของภาษาก็ได้ถ้าเป็นไปได้ การทดสอบแบบนี้เป็นการ
สอบแบบไม่เป็นทางการซึ่งจะทำให้นักเรียนคลายความเครียด
และเป็นธรรมชาติมากที่สุด ครูสามารถจะบันทึกเหตุการณ์
โดยใช้วีดิโอถ้าหาได้ และประเมินพฤติกรรมของนักเรียนหา
ข้อบกพร่องของนักเรียนว่ายังขาดทักษะ กลวิธีและความ
สามารถในการใช้ภาษาในเรื่องใดซึ่งจะช่วยครูให้ได้ข้อมูลเพื่อ
เตรียมการสอนได้ตรงจุด

ในการให้คะแนนครูสามารถใช้เกณฑ์ต่อไปนี้

1. พิจารณาเรื่องรูปแบบของภาษา โดยให้คะแนน
ในเรื่อง
  - ก. ความเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษา
  - ข. ลีลาของภาษา
  - ค. ความชัดเจนของสำนวนที่ใช้

2. พิจารณาเรื่องเนื้อหา โดยให้คะแนนจาก

ก. ความเหมาะสม

ข. ความถูกต้องของข้อมูล

ค. ปริมาณของข้อมูลที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างข้อสอบวัดความสามารถด้านการสนทนา

การพูดคุย

Conversation between two students of English given the following situation : A boy (George) calls a girl (Julie) for a date. He met her at a party the previous week. He has bought two tickets to a rock concert, and really wants to take her out. She's not interested in him at all.

(Cohen, 1980 : 124)

Pair Work

Student A : Greet your friend.
 Invite him/her to your party.
 Offer him/her a ride.
 Say good-bye.

Student B : Greet your friend.
 Accept the invitation and ask for
 details about the time and place.
 Ask what to bring to the party.
 Say good-bye.

การสนทนาบาทสมมุติ

Test 1 (Doctor-Patient)

You are a teenager who has a problem with pimples. You bought an ointment sold in the market, but it did not work. On the contrary, the pimples spread. You are very upset and you do not want to go out with pimples on your face. You decided to go to see a doctor for some treatment. Now you are at a medical clinic. You tell the doctor

- how long you have had these pimples
- what ointment or cream you have used before and what the result was
- how much the pimples worry you

then you ask the doctor

- how long it will take for these pimples to disappear
- what you can do to prevent these pimples
- other questions related to pimple treatment

Vocabulary

pimples : สิว

an ointment or cream for treating pimples :

ครีมรักษาสิว

บทที่ 4

การทดสอบแบบเน้นหน้าที่ของภาษา

การทดสอบ อีกลักษณะหนึ่ง ที่ต่างจากการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาและแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาที่กล่าวมาข้างต้นคือ การทดสอบที่คำนึงถึงสถานการณ์ในการใช้ภาษา การทดสอบแนวนี้เริ่มจากความคิดของนักภาษาศาสตร์ สังคมวิทยาซึ่งให้ความสำคัญกับหน้าที่ของภาษา และเชื่อว่าลักษณะของภาษาที่ใช้ในแต่ละสถานการณ์จะต่างกันออกไป ถ้าพูดในแต่ละสถานการณ์จะมีความหมายเมื่อไม่แยกข้อความทางภาษาออกจากเจตนาของผู้พูด การศึกษาภาษาคือการมองลักษณะของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้พูดและลักษณะของสังคมที่ใช้ภาษานั้น ๆ และต้องมองความสัมพันธ์ของตัวภาษา สถานการณ์ และผู้ใช้ไปพร้อม ๆ กัน นอกจากนี้

การสื่อความหมายในแต่ละสถานการณ์ ไม่ได้ขึ้นกับข้อความที่พูดอย่างเดียว จะมีองค์ประกอบอื่น เช่น สถานที่ ผู้พูด จุดประสงค์ในการพูด เนื้อหา น้ำเสียง สื่อที่ใช้ การตีความ และการเลือกรูปแบบของภาษา สิ่งเหล่านี้จะช่วยกำหนดความสำเร็จและความล้มเหลวในการส่งและรับสาร เพราะถ้ามองแค่ข้อความทางภาษาอย่างเดียว จะไม่ช่วยให้เข้าใจว่าการใช้ภาษาเพื่อสื่อความเกิดขึ้นได้อย่างไร

การสอนภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาสามารถสรุปได้สี่แบบคือ แบบเน้นตัวภาษา แบบเน้นการสนทนาที่ไม่สมจริง แบบจำลองหน้าที่ของภาษา และแบบเน้นความหมายในสถานการณ์ แบบแรกเน้นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษาในระดับย่อยโดยยึดการวิเคราะห์ของนักภาษาศาสตร์เป็นหลัก การสอนแบบที่สองคือ สอนการสนทนาแบบไม่สมจริงคือเขียนบทสนทนาขึ้นเอง บทเรียนอาจอยู่ในรูปของเทปหรือแถบบันทึกภาพก็ได้ แต่ลักษณะของภาษาที่ใช้เป็นแบบที่ไม่ได้ใช้จริง เช่น ใช้โครงสร้างของประโยคที่ซ้ำ ๆ ตัวอย่างเช่นใช้ "This is..." "It is..." แทบทุกประโยค การสอนแบบที่สามคือแบบจำลอง

หน้าที่ของภาษา ผู้สอนจะสร้างสถานการณ์จำลองขึ้นมาและ
ให้ผู้เรียนฝึกพูดโดยเน้นหน้าที่ของภาษา ตัวอย่างเช่น

การทักทาย นักเรียนจะฝึกบทสนทนาต่อไปนี้

A : Good morning. How are you today ?

B : Very well. Thank you. How are you ?

ผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอนซึ่งเป็นของจริงมาช่วย และ
เน้นการฟัง-พูดก่อนที่จะเรียนอ่าน-เขียน วิธีการที่ใช้เน้น
การฝึกรูปแบบ แต่ต่างจากแบบเน้นโครงสร้างตรงที่ว่า
การสอนแบบนี้หันมาเน้นหน้าที่ของภาษาแทนที่จะเน้นโครงสร้าง
สร้างของประโยค

การสอนภาษาแบบสุดท้ายคือการสอนภาษาแบบเน้น
ความหมายในสถานการณ์ ซึ่งต้องการเน้นความหมายมากกว่า
รูปแบบของภาษา หลักสูตรที่เน้นความหมายดีกว่าหลักสูตรที่
เน้นโครงสร้างหรือหน้าที่ของภาษาเพราะให้ความสำคัญกับ
การสื่อความหมายและคำนึงถึงความต้องการของผู้ใช้ภาษา
ด้วย

การสอนภาษาแบบเน้นการใช้ภาษาเป็นก้าวแรกของ
การสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายแต่ในบางครั้งผู้สอนมุ่งสอน

แต่หน้าที่ของภาษาไทยไม่ให้ข้อความที่สมบูรณ์ จึงทำให้การ
สอนใกล้เคียงกับการสอนแบบเน้นโครงสร้าง

การทดสอบที่วัดความสำเร็จในการเรียนการสอนมักจะ
ตามเนื้อหาของสิ่งที่สอนดังที่กล่าวข้างต้น การสอนภาษา
ที่ได้รับแนวความคิดจากนักภาษาศาสตร์สังคมวิทยาสามารถ
มองได้เป็นสี่รูปแบบและลักษณะการสอนทั้งสี่แบบจะมี
อิทธิพลต่อการสร้างข้อสอบดังตัวอย่างข้างล่างนี้

การทดสอบแบบเน้นตัวภาษา

เนื้อหาที่นำมาออกข้อสอบอาจตามเกี่ยวกับความรู้เรื่อง
เสียง คำเชื่อม และความหมาย เป็นต้น

ตัวอย่าง

ก. วัดความรู้เกี่ยวกับเสียง : Function : suggestion

Indicate rising or falling intonation.

1. I suggest that you go to the zoo.

2. How about going to the zoo?

ข. วัดความรู้เรื่องคำเชื่อม : Function : cause

Select the appropriate connector.

We didn't go to the zoo (but/because) it
rained.

การทดสอบแบบเน้นการสนทนาที่ไม่สมจริง

ตัวอย่าง

Fill out the following dialogue :

(นักเรียนฝึกกรุปประโยค Thank you. และ It is ....มาแล้ว)

Mrs. Bright : And this is a room for guests.
It is your room.

Mr. Brey : _____
.(Thank you)
It is a sunny room.

_____

(It is very comfortable.)

Mrs. Bright : I'm glad you like it.

Bell (1981 : 138)

การทดสอบแบบจำลองหน้าที่ของภาษา

ตัวอย่าง

Suppose you have lived most of your life in a large city. You meet a stranger on one of the main streets. He/she wants to go to the airport.

(Student) Stranger : Pardon me. How far is the airport from here?

Examinee : _____

(Student) Stranger : What is the best way to go there?

Examinee : _____

Finocchiaro and Sako (1983 : 158)

Make a statement disagreeing politely :

A. I think x doesn't know a thing about medicine.

B. _____

Describe a situation and ask the student what he would say.

You're at the bus station. Your bus will leave in a few minutes. You cannot miss an important appointment. What could you say to the people on the ticket line ahead of you ?

Finocchiaro and Brumfit (1983 : 194)

ในการสร้างข้อสอบแบบเน้นหน้าที่ของภาษาผู้ออก
ข้อสอบควรคำนึงถึงเรื่องต่อไปนี้

การเลือกหน้าที่ของภาษา การเขียนข้อสอบแบบเน้น
หน้าที่ของภาษา ผู้ออกข้อสอบจะนำหน้าที่ของภาษามาเป็น
เนื้อหาของข้อสอบเช่น

- การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างข้อความโดยใช้คำเชื่อม
ทางภาษาในลักษณะต่าง ๆ ที่เป็น

การอ้างถึง

การเปรียบเทียบ

การใช้คำแทน

การละคำ

การใช้คำแสดงเวลาและสถานที่

การใช้คำเชื่อมแสดงเหตุผล

— การดำเนินการสนทนาโดยใช้หน้าที่ทางภาษาในลักษณะ

การให้ข้อมูล เช่น การตอบคำถาม การเห็นด้วย

ไม่เห็นด้วย

การให้การสนทนาคำเนินต่อไป เช่น การให้ตัวอย่าง

การเพิ่มเติมข้อมูล

การชี้แจง เช่น การขยายความ การใช้คำพูดในรูป

แบบอื่น

การเปลี่ยนบทบาทจากผู้ฟังเป็นผู้พูด เช่น การขัด

จังหวะ การไม่เห็นด้วย

การจำกัดเวลา เช่น การหยุดพูด หรือใช้อำกัปกิริยา

ต่าง ๆ

แต่การเลือกหน้าที่ของภาษาเหล่านี้มาทำการทดสอบ โดยไม่ให้ข้อความที่สมบูรณ์และไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาของผู้เรียน จะทำให้เกิดปัญหาในเรื่องความเที่ยงตรงของการทดสอบ นอกจากนี้การทดสอบแบบนี้ หน้าที่ของภาษามักจะใช้รูปแบบการทดสอบที่ให้ความเป็นปรนัยในการให้คะแนนตามแนวการออกข้อสอบของกลุ่มแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา เพราะรูปแบบเหล่านี้เอื้อกับการถามความรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น

Tell whether the language being used is *formal* or *informal*. Circle F if you think it is *formal*; circle I if it is *informal*.

A. He's a fool. He'll never make it.	F	I
B. I don't believe he has any chance of success.	F	I
C. That man I'm married to thinks a woman's place is in the kitchen.	F	I
D. My husband prefers that I do not work outside the house.	F	I

(Finocchiaro and Brumfit, 1983 : 192)

Match the stimuli and possible responses. Give one less response than the stimuli so that guessing will be minimized.

I

1. Thank you.
2. How old is he?
3. When are you leaving?
4. How are you feeling?
5. May I go out?
6. Where does he live?

II

- a. Better.
- b. He's twelve.
- c. Of course.
- d. You're welcome.
- e. Tomorrow.

(Finocchiaro and Sako, 1983 : 68)

นอกจากรูปแบบแบบปรนัย ผู้ออกข้อสอบสามารถใช้
บทบาทสมมติและสถานการณ์จำลอง เช่น

Describe a situation and ask the student what he or she would say.

A stranger asks you for directions to the nearest bus stop. What would you say?

(Finocchiaro and Sako, 1983 : 199)

Directions: Read the questions carefully. As a university student, imagine yourself in the situations described in the questions. Please give the response that you feel is the most appropriate in that situation.

1. You are applying to a university. They need three letters of recommendation from your professors. You want to ask a professor, who is also your friend, to write one of the letters. What will you say to him?
2. A professor, who is also your friend, says in class that literature is as much a science as mathematics is. What will you say to deny this claim?

การสร้างแบบสอบตามแนวความคิดของภาษาศาสตร์
สังคมวิทยามีความเหมาะสม เพราะลักษณะการใช้ภาษาของ
แต่ละสังคมไม่เหมือนกัน เครื่องมือชุดเดียวกันไม่สามารถใช้
วัดความแตกต่างของการใช้ภาษาในแต่ละกลุ่มสังคมและแต่ละ
สถานการณ์ได้ ภาษาที่ใช้ในครอบครัวกับเพื่อนบ้าน
เกี่ยวกับศาสนา การศึกษาและการทำงานย่อมเน้นหน้าที่ของ
ภาษาต่างกัน นอกจากนี้การทดสอบแบบนี้ให้ความสำคัญกับ
ตัวแปรต่างๆ ที่เกี่ยวกับการใช้ภาษา เช่น สถานที่ ผู้ใช้ภาษา
วัตถุประสงค์ในการใช้ รูปแบบและหัวข้อเรื่องในการสนทนา
เป็นต้น การไม่แยกตัวแปรเหล่านี้ออกจากตัวภาษาเป็นข้อ
ได้เปรียบของการทดสอบแบบนี้ ซึ่งการทดสอบแบบแยก
และแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาทำไม่ได้ เป็น
ก้าวแรกในการวัดความสามารถการใช้ภาษาในสถานการณ์
ประโยชน์อีกด้านคือการให้ความสำคัญกับผู้เรียนโดยเริ่มจาก
การสำรวจความต้องการการใช้ภาษาของผู้เรียน การสอน
สิ่งที่ผู้เรียนเห็นประโยชน์ ย่อมทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจและ
ทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษา

อย่างไรก็ตาม ถ้าผู้ออกข้อสอบสร้างแบบสอบที่ไม่สามารถวัดวัตถุประสงค์ของการใช้ภาษาได้ แบบสอบนั้นก็มิใช่ข้อจำกัด เพราะการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ลักษณะของภาษาต้องอยู่ในระดับข้อความต่อเนื่อง มีความสมบูรณ์ในตัวเอง ถ้ามาแยกสอนและสอบโดยวิเคราะห์เป็นส่วน ๆ โดยไม่เห็นความต่อเนื่อง การสอนแบบนี้ก็ไม่ต่างจากการสอนแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา ข้อวิจารณ์นี้สะท้อนให้เห็นการสร้างข้อสอบที่ถึงแม้จะระบุว่าเป็นข้อสอบใช้วัดความสามารถการใช้ภาษาในสถานการณ์ แต่ลักษณะถ้าถามก็ไม่ต่างจากข้อสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษา ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างของข้อสอบที่ยกมาข้างต้น

บทที่ 5

การทดสอบแบบปฏิบัตินิยม

ภาษาในแง่ปฏิบัติเป็นการศึกษาการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเพื่อสื่อความคิดและความรู้สึก แนวคิดเรื่องปฏิบัตินิยมมองได้สามด้านคือ ด้านภาษาศาสตร์ ด้านปรัชญา และด้านการเรียนการสอน ทางด้านภาษาศาสตร์ ภาษาในแง่ปฏิบัติเป็นองค์ประกอบของภาษาอีกส่วนหนึ่ง นอกเหนือจากองค์ประกอบเรื่องความหมายและโครงสร้าง เป็นการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างตัวภาษาและประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษา ในขณะที่การศึกษาเรื่องโครงสร้างเป็นการศึกษาเรื่องส่วนประกอบของประโยคและการศึกษาเรื่องความหมายเป็นการศึกษาเรื่องความแตกต่างของความหมายในข้อความต่าง ๆ กัน และองค์ประกอบทั้งสามไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ถ้ามองภาษาในลักษณะที่ควรเป็นตามธรรมชาติและเน้นเรื่องการใช้ภาษา

ทางด้านปรัชญาภาษาในแง่ของการปฏิบัติให้ความสำคัญสำคัญกับการใช้ภาษาจริง ซึ่งไม่แยกตัวภาษาออกจากผู้ใช้ภาษา ประสบการณ์เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนรู้ เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับแสดงความคิดเห็นของแต่ละบุคคลและในการสื่อสารจะแยกภาษาออกจากประสบการณ์ของผู้ใช้ไม่ได้ ภาษาโดยตัวของมันเองไม่มีความหมาย ผู้ใช้ภาษาเป็นผู้กำหนดความหมายขึ้นมา ความคิดนั้นเป็นความคิดพื้นฐานของการมองภาษาเพื่อการสื่อสาร

ทางด้านการศึกษาการสอนภาษา การสอนภาษาที่จะช่วยให้ผู้เรียนนำภาษาไปปฏิบัติได้ในสถานการณ์จริง ข้อมูลทางภาษาที่ใช้สอนจะต้องอยู่ในระดับของภาษาที่ใช้จริงคือมีความต่อเนื่อง มีความสมบูรณ์ในตัวเอง มีความเป็นธรรมชาติ และข้อมูลทางภาษาเหล่านี้ควรสัมพันธ์กับประสบการณ์ของผู้เรียน การให้ข้อมูลทางภาษาที่ไกลตัวผู้เรียนและไม่สามารถเชื่อมโยงกับประสบการณ์และความรู้ทั่วไปของผู้เรียนได้ ทำให้ข้อมูลทางภาษาไม่มีความหมายและอาจทำให้ผู้เรียนขาดแรงจูงใจ ข้อมูลทางภาษาไม่จำเป็นต้องเป็นตัวอย่างเสมอไป อาจอยู่ในรูปของรูปภาพ แผนภูมิ หรือแม้แต่น้ำเสียง และ

กริยาท่าทางของผู้สอน การให้ข้อมูลที่มีความหมายกับผู้เรียน จะช่วยให้กลไกในการเรียนรู้ระบบไวยากรณ์ของภาษาที่สองของผู้เรียนทำหน้าที่ได้เต็มที่และทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์ได้ถูกต้อง

จากแนวความคิดดังกล่าวข้างต้น ทำให้เกิดการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมขึ้น ซึ่งมีลักษณะดังนี้

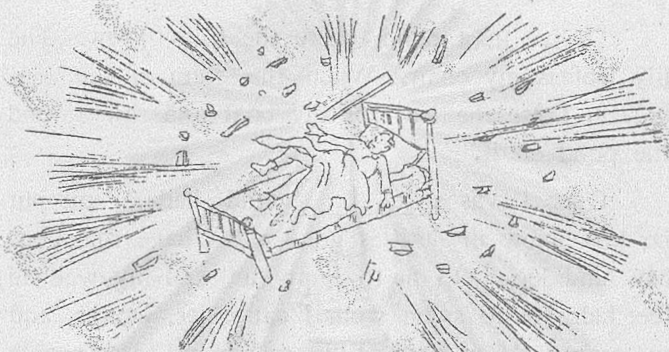
1. ข้อสอบควรวัดความรู้ไวยากรณ์ทั้งระบบ ไม่แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ และสามารถใช้วัดความรู้ทางไวยากรณ์ในสถานการณ์ใหม่ได้ เช่น ถ้าผู้เรียนพบประโยคต่อไปนี้และเขามีความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษ เขาควรจะเดาความหมายของคำศัพท์ใหม่ได้

At an inn where we stayed, the innkeeper had two *frumious bandersnatches* chained in the garden . . . .

ผู้เรียนที่รู้ไวยากรณ์อังกฤษย่อมพอจะเดาได้ว่า คำว่า "frumious" ควรเป็นคำคุณศัพท์และ "bandersnatches" ควรเป็นคำนามและต้องเป็นพหูพจน์ด้วย เพราะจากรูปประโยคมีคำว่า "two" นำหน้าและเติม "es" ด้วย จาก

ข้อความทั้งหมดผู้เรียนอาจเดาความหมายของศัพท์ที่ไม่เคยเห็นได้ว่า คำว่า "bandersnatches" น่าจะเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งซึ่งอาจจะร้ายจึงถูกล่ามโซ่ไว้ คำว่า "frumious" อาจมีความหมายว่าร้ายและใช้กับสัตว์ ความสามารถที่ใช้ความรู้ทางภาษาช่วยให้เข้าใจความหมายในกรณีที่ไม่เคยพบมาก่อนได้แสดงว่าผู้เรียนภาษามีความรู้เรื่องไวยากรณ์ของภาษานั้นๆ

2. ข้อสอบควรมีทั้งข้อมูลที่เป็นตัวภาษาและข้อมูลนอกเหนือจากตัวภาษาซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของรูปภาพ ตาราง แผนภูมิ ท่าทาง เป็นต้น ในรูปข้างล่างนี้ตัวภาษาคือข้อความที่เป็นลายลักษณ์อักษรซึ่งโดยตัวของมันเองจะไม่มี ความหมาย ตัวหนังสือเหล่านี้มีความหมายขึ้นเมื่อผู้อ่านโยงเข้ากับประสบการณ์ของตนเองโดยอาศัยรูปภาพช่วยเดาความหมายของศัพท์ใหม่ เช่น สามารถเดาได้ว่า "explosion" คือการระเบิดและจากประสบการณ์หรือความรู้รอบตัวทราบว่า หลังจากการระเบิดจะมีซากสลักหักพัง เพราะฉะนั้นจึงสามารถทราบความหมายของคำว่า "debris" ได้ว่าเป็นซากสลักหักพังหลังการระเบิด

KEUNG NG

of BOSTON, MASS.,

was asleep in his fourth floor apartment on Jan, 6, 1983, when the building was destroyed by an explosion...but Keung rode his bed

all the way down to the bottom,
landing on top of the debris and

WALKED OUT OF THE
HOLOCAUST UNHARMED!

Submitted by Ms. Sarah J. Lennon. Warren,
Ind. 8-14

“Believe It Or Not”

3. ข้อสอบควรอยู่ในระดับที่มีความต่อเนื่องอย่างมีเหตุผลและสมบูรณ์ในตัวเอง เพราะในความเป็นจริงไม่มีใครใช้ภาษาเป็นประโยคโดด ๆ ข้อความที่ต่อเนื่องสามารถช่วยให้ผู้เรียนใช้ข้อความข้างเคียงคาดคะเนแบบมีเหตุผลจากข้อความที่ได้ยินไม่ชัดเจน หรือไม่เข้าใจได้ ตัวอย่างเช่น

"I live in a pond where the lilies grow. The lily leaf is my chair. When the stem of the leaf breaks, I use the leaf for my boat and sail around the pond on it.

Once I was a _____ 1 _____ and had a tail but no legs. Now my tail is gone and I have four legs. My hind legs help me to jump far, and my webbed feet help me to swim well. I eat flies, worms, and watercress. After supper I like to sing but some people do not like my voice.

You've guessed it! I'm a _____ 2 _____."

ในกรณีนี้ผู้เรียนสามารถใช้ข้อความข้างเคียงเดาคำตอบของข้อ 1 ได้ว่า ควรเป็นคำว่า "tadpole" และคำตอบของข้อ 2 ควรเป็นคำว่า "frog" เพราะใช้ความรู้จากเนื้อเรื่อง ผสมกับความรู้อื่นจากประสบการณ์และความรู้เรื่องภาษาช่วย

4. ข้อสอบควรวัดความรู้เกี่ยวกับภาษาที่เป็นจริงได้ และมีความเป็นธรรมชาติ ประโยคที่ถกไวยากรณ์ แต่ไม่มีความสมเหตุสมผลหรือตัดตอนมาจากข้อความอื่นย่อมไม่เป็นตัวแทนของภาษาที่ใช้ในชีวิตจริง ตัวอย่างเช่น

"So she went into the garden to cut a cabbage leaf to make an apple pie: and at the same time a great she-bear coming up the street pops its head in the shop. What! No soap. So he died, and she very imprudently married the barber". (Oller, 1979: 23)

ข้อความข้างบนแม้จะถูกไวยากรณ์ แต่ขาดความเป็นไปได้ในการใช้ภาษา จึงไม่ถือว่าเป็นข้อสอบที่ใช้วัดความสามารถทางภาษา

5. ข้อสอบควรเน้นประสบการณ์ของผู้เรียนทั้งทางด้านความคิดและความสนใจ และควรเลือกข้อมูลทางภาษาให้สอดคล้องกับประสบการณ์นั้น เช่นถ้าผู้เรียนต้องการเรียนภาษาเพื่ออ่านประกาศรับสมัครงานได้ ลักษณะของข้อสอบอาจเป็นเช่นนี้

Urgently Needed

SECRETARY

- Good command of English, both written and spoken
- English typing of 50 wpm.
- Must be organized and efficient
- Accounting, word processor and computer background an asset
- Minimum of 2 years experience

Salary is commensurate with experience and qualifications

Send detailed résumé with education background, experience and one recent photo to:

THE NATION REVIEW

Class 1219

G.P.O. Box 594

Position applied for : secretary

Personal Data

Name _____
(Surname) (First)Date of Birth _____ / _____ / _____
Day Month Year

Address _____

Phone _____ Marital Status _____

School Diploma _____ Date _____

Work Experience : _____
_____
_____Special skills : _____
_____

Signature : _____ Date _____

โดยสรุปข้อสอบแบบปฏิบัตินิยมประกอบด้วยองค์ประกอบหลักสองส่วนคือ องค์ประกอบเกี่ยวกับตัวภาษาและองค์ประกอบเกี่ยวกับตัวผู้เรียน ส่วนที่เป็นภาษาคือรอยู่ในระดับใช้การได้ มีความสมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ มีความสมเหตุสมผลและต่อเนื่อง สำหรับตัวผู้เรียนต้องคำนึงถึงประสบการณ์ ความสามารถและความสนใจ

การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมมีความคล้ายกับการทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาในเรื่องตัวภาษาว่า ต้องไม่แยกองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ แต่ต่างกันที่ การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมจะคำนึงถึงการ ใช้ภาษาในสถานการณ์ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนด้วย เพราะ ฉะนั้นการทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา จะไม่เป็นการทดสอบแบบปฏิบัตินิยม แต่การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมจะต้องมีคุณสมบัติทางภาษาแบบรวมองค์ประกอบ และทักษะของภาษาหรือสรุปได้ดังนี้

การทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา = ความรู้เรื่องเสียง + ศัพท์ + โครงสร้าง + ทักษะรวม

การทดสอบแบบปฏิบัตินิยม = การทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษา + การใช้ภาษาในสถานการณ์ + ความสามารถและความสนใจของผู้ใช้ภาษา

เพราะฉะนั้นรูปแบบการทดสอบที่ใช้ในการทดสอบแบบรวมองค์ประกอบและทักษะของภาษาจึงเป็นรูปแบบที่นำมาใช้กับการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมด้วย แต่เนื้อหาที่นำมาทดสอบจะคำนึงถึงประสบการณ์และความสนใจของผู้เข้าสอบมากกว่ารูปแบบต่าง ๆ ของการทดสอบแบบปฏิบัตินิยม ได้แก่ ข้อสอบแบบโคลซ การเขียนคำบอก การเขียนคำบอกแบบโคลซ ข้อสอบโคลซแบบปากเปล่า การเขียนคำบอกแบบมีเสียงรบกวน การสอบสัมภาษณ์ การเล่าเรื่อง การแปล การเขียนเรียงความ การตอบคำถามและการเข้าใจข้อความเหมือนดังที่กล่าวไว้ในบทที่ 3

การทดสอบแบบปฏิบัตินิยม มีประโยชน์หลายด้าน

เช่น

1. เป็นการทดสอบภาษาที่มุ่งวัดความสามารถใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ คำนึงถึงข้อความ ต่อเนื่องและลักษณะของภาษาตามธรรมชาติที่ไม่แยกพิจารณาองค์ประกอบของภาษาเป็นส่วนๆ นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับองค์ประกอบอื่นนอกเหนือจากตัวภาษาซึ่งได้แก่ประสบการณ์ ความคิดและความสนใจของผู้ใช้ภาษา เป็นแนวคิดที่รวมผลงาน

วิวัฒนาการการทดสอบทางภาษาตั้งแต่สมัยแรกจนถึงปัจจุบัน และปูพื้นฐานสำหรับการสอนและการทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. ให้ความสำคัญกับผู้ใช้ภาษาเพราะมองภาษาว่าเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ภาษาโดยตัวของมันเอง จะไม่มีความหมาย ความหมายเกิดขึ้นเมื่อผู้ใช้เชื่อมโยงข้อมูลทางภาษากับประสบการณ์ของตน และแสดงความคิดและความรู้สึกของตนโดยการพูด เขียน หรือการแสดงออกในรูปแบบอื่น การให้ความสำคัญกับผู้เรียนจะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา

3. การทดสอบแบบปฏิบัติานิยมสามารถช่วยลบลบปัญหาเรื่องการเรียนภาษาแบบท่องจำ หรือฝึกซ้อมทำข้อสอบก่อนการทดสอบ เพราะถ้าผู้เรียนภาษาไม่สามารถใช้ภาษาได้จริง จะไม่สามารถทำข้อสอบแบบปฏิบัติานิยมได้เลย ซึ่งผิดจากการทดสอบแบบแยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาที่เอื้อต่อการท่องจำและฝึกซ้อมทำข้อสอบก่อนสอบ

4. การทดสอบแบบปฏิบัติานิยมสามารถวัดความรู้เรื่องการใช้ภาษาตามความเป็นจริง และวัดความรู้เรื่องไวยากรณ์

ทั้งระบบ และกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ประโยชน์จากข้อมูลทางภาษาทั้งในรูปของตัวอักษรและไม่ได้อยู่ในรูปของตัวอักษร ผนวกกับประสบการณ์ของผู้ใช้ภาษา นอกจากนี้ยังเน้นเรื่องความคิดและความเข้าใจอีกด้วย

อย่างไรก็ตามการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมมีข้อจำกัดต่อไปนี้

1. การที่การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมวัดความสามารถรวม ไม่ระบุนรายละเอียดของเนื้อหาที่สอบและองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้ผู้สร้างข้อสอบไม่สามารถกำหนดรายละเอียดของแบบสอบได้

2. รูปแบบการทดสอบแบบปฏิบัตินิยมบางรูปแบบ เช่น ข้อสอบแบบโกลซและกรารเขียนคำบอกข้อความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์สำหรับการทดสอบความสามารถการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะนักวัดผลบางคนเชื่อว่าความสามารถในการสื่อสารต้องวัดจากการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ซึ่งมีการโต้ตอบระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ซึ่งรูปแบบการทดสอบดังกล่าวไม่สามารถแสดงความสัมพันธ์นี้ได้

3. การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมมักใช้วัดความสามารถในการใช้ภาษาทั่วไป จึงขาดความสอดคล้องกับหลักสูตรใดหลักสูตรหนึ่งโดยเฉพาะ

ถึงแม้การทดสอบแบบปฏิบัตินิยมจะมีข้อจำกัดดังกล่าว แต่การทดสอบแนวนี้เป็นก้าวแรกสำหรับการวัดความสามารถในการสื่อสารที่อิงหลักสูตร

บทที่ 6

การทดสอบความสามารถในการสื่อสาร

การเรียนการสอนและการทดสอบภาษาเพื่อการสื่อสาร เกิดจากความคิดของครูสอนภาษาที่มองภาษาในแง่ของการใช้ภาษาซึ่งเป็นความคิดต่อเนื่องจากแนวคิดของนักปฏิบัตินิยม ที่ให้ความสำคัญกับผู้เรียน ครูสอนภาษามองภาษาในแง่การเรียนการสอนว่าทำอะไร จึงจะสามารถช่วยผู้เรียนให้ใช้ภาษาได้ และเชื่อว่าการสร้างหลักสูตรตามการวิเคราะห์ของนักภาษาศาสตร์บางกลุ่มที่มุ่งวิเคราะห์เฉพาะตัวภาษาโดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบอื่นที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนไม่สามารถช่วยผู้เรียนให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาได้มากนัก เพราะเนื้อหาที่เน้นถึงความแตกต่างระหว่างความรู้เกี่ยวกับภาษา ไม่ใช่ความสามารถการใช้ภาษา ความรู้เกี่ยวกับภาษา คือความรู้เรื่องระบบของภาษาได้แก่ความรู้เรื่องเสียง กัณฑ์ และโครงสร้าง ส่วนความสามารถการใช้ภาษาคือการนำ

ความรู้เกี่ยวกับภาษามาใช้ได้ สถานการณ์ที่ผู้ใช้ภาษาต้องการสื่อความหมาย ความสามารถในการสื่อสารจำเป็น ต้องมีความรู้ทั้งสองประเภท แต่ความรู้เกี่ยวกับภาษาเพียง อย่างเดียวไม่เป็นหลักประกันว่าผู้เรียนจะใช้ภาษาได้ แต่ถ้า ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้แสดงว่าต้องมีความรู้ในเรื่องแรก

การช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาความสามารถในการสื่อสาร กระบวนการเรียนการสอนควรเป็นแบบการเรียนรู้ตาม ธรรมชาติที่ใกล้เคียงกับการเรียนรู้ภาษาแรก ซึ่งเน้นความ สามารถการใช้ภาษา กระบวนการเรียนรู้ที่ต่างจากกระบวนการ เรียนรู้แบบเน้นกฎเกณฑ์ของภาษา คือการเรียนภาษา จากกฎเกณฑ์ที่หนักภาษาศาสตร์วิเคราะห์ นอกจากนี้ผู้เรียน ภาษงสามารถใช้ภาษาได้ ถ้าสิ่งที่เรียนไม่ง่ายหรือยากจนเกินไปและผู้เรียนมีแรงจูงใจที่จะเรียน สิ่งที่สอนตรงกับความต้องการของผู้เรียน สื่อการเรียนการสอนเน้นที่ความหมาย บรรยากาศในการเรียนไม่เครียดและครูทำหน้าที่เป็นผู้ ช่วยเหลือ ทำให้ข้อมูลทางภาษาที่ยากเกินระดับให้เหมาะสมกับ ความสามารถของผู้เรียน ถ้าสภาพการเรียนการสอนอยู่ใน ลักษณะนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ ซึ่งจะช่วยให้อ่านภาษาได้ในที่สุด

กระบวนการเรียนรู้แบบตามธรรมชาติสรุปได้ดังนี้

1. ภาษาที่ใช้เป็นภาษาเพื่อสื่อความหมายที่เน้นความเข้าใจ ในการสื่อสารผู้พูดพยายามปรับลักษณะของภาษาให้ใกล้เคียงกับความสามารถของผู้ฟังโดยอาศัยสถานการณ์และองค์ประกอบอื่นนอกเหนือจากตัวภาษาเข้าช่วยเพื่อให้เกิดความเข้าใจ ตัวอย่างเช่นลักษณะของภาษาที่แม่หรือคนเลี้ยงพูดกับเด็ก ภาษาที่ครูพูดกับนักเรียน และภาษาที่เจ้าของภาษาพูดกับคนต่างชาติ เป็นภาษาที่ไม่แยกองค์ประกอบและทักษะของภาษาออกจากองค์ประกอบอื่น นอกเหนือจากตัวภาษา และมีลักษณะไม่เหมือนกับภาษาที่นักภาษาศาสตร์วิเคราะห์

2. การเรียนภาษาในช่วงแรก ๆ จะเป็นการรับข้อมูลทางภาษาก่อนการแสดงออกที่เรียกว่าระยะรับฟังข้อมูลทางภาษา เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งในการเรียนภาษาแรกและภาษาที่สอง ผู้เรียนภาษาสามารถฟังรู้เรื่องก่อนที่จะพูดได้ และเมื่อเริ่มพูดก็นำข้อมูลทางภาษาที่ฟังมาใช้พูดเพื่อสื่อความหมาย

3. กระบวนการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนภาษามากกว่าอายุ นักเรียนที่มีมีอายุน้อยแต่มีความตั้งใจจริงและอยู่ในสิ่งแวดล้อมของภาษาแบบนำไปใช้ได้ แม้จะเลยวัยที่เอื้อต่อการเรียนภาษาก็สามารถประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สองได้เหมือนกับเด็ก

4. ความสามารถในการสื่อสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับผลของการเรียนการสอนในชั้นเรียนแต่เพียงอย่างเดียว และในบางครั้งการเรียนการสอนในห้องเรียนก็ไม่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ แต่การที่ผู้เรียนภาษาบางคนสามารถใช้ภาษาได้เพราะเขาแสวงหาข้อมูลทางภาษานอกห้องเรียน และทดลองใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

5. สิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการใช้ภาษาเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนภาษาประสบความสำเร็จในการเรียนภาษา เพราะจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าลงใช้ภาษามากกว่าสิ่งแวดล้อมที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเครียดหรือกลัวในขณะที่เรียน

๘. ถ้าข้อมูลทางภาษายากเกินไปและไม่เหมาะสมกับระดับความสามารถ ไม่ตรงกับความชอบความสนใจ

และความต้องการของผู้เรียนจะทำให้ผู้เรียนเกิดความล่าช้าในการเรียนรู้ภาษาแบบนำไปใช้สื่อความหมายได้

7. วิธีการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการสื่อความหมายมีผลต่อการเรียนรู้มากกว่าวิธีการที่ไม่เน้นเรื่องนี้

8. หลักสูตรการสอนภาษาที่ประสบผลสำเร็จเป็นหลักสูตรที่ให้ข้อมูลทางภาษาที่ตรงกับความสนใจของผู้เรียน และสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนใช้ภาษา

9. กระบวนการเรียนการสอนภาษาตามธรรมชาติสามารถช่วยให้ผู้เรียนถ่ายโอนทักษะทางภาษาได้มากกว่า เช่น นักเรียนที่อ่านมากมักจะเขียนได้ดี แต่ผลงานวิจัยไม่แสดงว่าการสอนกฎไวยากรณ์แต่เพียงอย่างเดียว จะช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้

โดยสรุปในเรื่องของภาษาเพื่อการสื่อสาร ข้อมูลทางภาษาควรเป็นข้อมูลในเรื่องการใช้ภาษาและเอื้อต่อกระบวนการเรียนภาษาแบบตามธรรมชาติที่เน้นความสามารถในการสื่อสารและสอดคล้องกับระดับความสามารถความต้องการและความสนใจของผู้เรียน ข้อมูลที่มีลักษณะดังกล่าวตรงกับความคิดของการสอนภาษาเฉพาะสาขาวิชา และสอดคล้อง

กับแนวคิดของนักปฏิบัตินิยมที่ให้ความสำคัญกับประสบการณ์
ของผู้เรียนที่กล่าวข้างต้น

แนวความคิดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ทำให้รูปแบบการทดสอบทางภาษาเปลี่ยนไปจากเดิม แบบ
สอบที่ใช้วัดความสามารถในการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้
คือ

1. ลักษณะของภาษาที่นำมาทดสอบควรเป็นภาษาที่
ใช้ในสภาพความเป็นจริงที่ใช้ในการสื่อสาร ก็อยู่ในระดับ
ที่มีข้อความสมบูรณ์ในตัวเอง เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้
มีความเป็นธรรมชาติ สมเหตุสมผล และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ประสงค์ในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2. วัตถุประสงค์ในการวัดควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ประสงค์ในการเรียนการสอนและตรงกับความต้องการของ
ผู้เรียน เนื้อหาของข้อสอบอาจนำมาจากด้านการใช้ภาษาใน
ชีวิตประจำวัน ในการศึกษาและในการประกอบอาชีพ ซึ่ง
รายละเอียดในแต่ละด้านขึ้นอยู่กับความต้องการของผู้เรียนแต่ละ
ระดับ และวัตถุประสงค์การเรียนภาษาเชิงปฏิบัติของแต่ละ
กลุ่มควรได้มาจากการสำรวจความต้องการของผู้เรียน

3. การออกข้อสอบควรคำนึงถึงความสามารถและ
ประสบการณ์ของผู้เรียนด้วย และการตัดสินความสามารถ
ของผู้เข้าสอบควรพิจารณาจากเกณฑ์ที่กำหนดว่าบรรลุวัตถุประสงค์
ประสงค์ในเรื่องใด เพราะฉะนั้นการตัดสินแบบอิงกลุ่มจึง
ไม่เหมาะกับการทดสอบความสามารถในการสื่อสาร

4. รูปแบบการสื่อสารมีได้หลายลักษณะ ทั้งแบบมี
การโต้ตอบและไม่มีการโต้ตอบ ข้อสอบควรสอดคล้องกับรูปแบบ
ของการสื่อสารด้วย บางครั้งอาจใช้ทำการทดสอบแบบ
เขียนตอบ บางครั้งต้องสังเกตจากพฤติกรรมในชั้นเรียน และ
บางครั้งอาจให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

5. การสื่อสารไม่สามารถแยกองค์ประกอบของภาษา
ออกจากองค์ประกอบอื่น ๆ ได้ เพราะฉะนั้นการทดสอบความ
สามารถในการสื่อความหมายจริง ๆ จึงไม่ควรแยกการใช้
ภาษาออกจากสถานการณ์ แต่ในกรณีที่จัดสอบไม่ได้ควรใช้
สถานการณ์ที่ใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงที่สุดซึ่งอาจอยู่
ในรูปของการจำลองสถานการณ์

6. องค์ประกอบของการใช้ภาษาประกอบด้วยความรู้
เรื่องเสียง ศัพท์ โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์

และกลวิธีในการสื่อสาร การทดสอบควรวัดความสามารถ
 ในด้านเหล่านี้ แต่ไม่ควรแยกวัดแต่ละองค์ประกอบเพราะ
 ในการใช้ภาษาจริงๆ ต้องใช้ทุกองค์ประกอบไปพร้อม ๆ กัน
 ผู้ออกข้อสอบ ควรศึกษาว่าในแต่ละวัตถุประสงค์ของการใช้
 ภาษาเพื่อการสื่อสาร องค์ประกอบใดมีบทบาทสำคัญมากกว่า
 ที่ช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการสื่อสาร และอาจให้น้ำหนัก
 กับองค์ประกอบนั้น ๆ มากกว่าองค์ประกอบอื่น

7. ความสามารถในการสื่อสาร เป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง การทดสอบเป็นเพียงการวัดความสามารถในช่วงเวลาหนึ่ง และอาจมีองค์ประกอบอื่นที่ทำให้ขาดความเที่ยงตรงและความเชื่อถือได้ในการวัด จึงควรมีการประเมินผลแบบต่อเนื่องซึ่งอาจต้องใช้วิธีการอื่นนอกเหนือจากการทดสอบมาพิจารณาคด้วย นอกจากนี้ข้อมูลที่ได้ยังเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงการเรียนการสอนอีกด้วย

สำหรับแบบสอบวัดความสามารถในการสื่อสาร ผู้ออกข้อสอบควรคำนึงถึงองค์ประกอบต่อไปนี้คือ

1. รายละเอียดของผู้ใช้ภาษา ได้แก่ อายุ เพศ สัญชาติ

2. วัตถุประสงค์ในการใช้ภาษา ได้แก่การใช้ภาษาเพื่อการสมาคม เพื่อการศึกษาและเพื่อประกอบอาชีพ

3. ลักษณะของกิจกรรม เช่น การเขียนรายงานการประชุม การใช้ภาษาในการเดินทาง

4. ชนิดของสื่อ เช่นการสื่อสารแบบมีการโต้ตอบหรือฟังจากเทป ภาพยนตร์

5. สถานภาพทางวัฒนธรรมและสังคม เช่นความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน หรือกับคนแปลกหน้า

6. ระดับความสามารถในการใช้ภาษา ได้แก่ความถูกต้องและความคล่องในการใช้ภาษา

7. เนื้อหา ได้แก่เนื้อเรื่องที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

8. ทักษะทางภาษา ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน เขียน และทักษะรวม

9. หน้าที่ของภาษา ได้แก่ การเลือกใช้สำนวน สีส่าและรูปประโยคที่เหมาะสม

10. รูปแบบของการทดสอบ ได้แก่ คำถามแบบปลายเปิด ปลายปิด และการแสดงออก

การทดสอบความสามารถในการสื่อสารมักระบุความ
 สามารถการใช้ภาษาในเชิงปฏิบัติซึ่งมีขอบข่ายของเนื้อหาใน
 การทดสอบภาษา เช่น
 ภาษาอังกฤษสำหรับการสมาคม

สามารถพูดคุยโดยใช้ภาษาอย่างสุภาพได้
 ให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติตนเองได้
 พูดคุยเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปได้

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษา
 ใช้พจนานุกรมได้
 ใช้หนังสืออ้างอิงได้
 เขียนรายงานได้

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานอาชีพ
 อ่านแบบฟอร์มได้
 ตอบจดหมายได้
 ได้ตอบกับผู้มีมาติดต่อได้

การทดสอบและประเมินผลความสามารถในการสื่อสาร
 สามารถทำได้โดยใช้ข้อสอบประเภทเขียนตอบ แบบสังเกต
 จากกิจกรรม ในชั้นเรียนและแบบให้ผู้เรียนประเมินความ
 สามารถของตนเอง

แบบใช้ข้อสอบประเภทเขียนตอบ

การทดสอบความสามารถในการสื่อสารแบบใช้ข้อสอบประเภทเขียนตอบอาจอยู่ในรูปการวัดความสามารถทางด้านภาษาเขียน ภาษาพูดหรือทักษะรวมแล้วแต่วัตถุประสงค์ของการทดสอบ สำหรับเนื้อหาของข้อสอบขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ซึ่งอาจเป็นภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษาและภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานอาชีพ เช่น

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในการศึกษา

วัตถุประสงค์ = กรอกแบบฟอร์มศึกษาต่อ

ผู้ใช้ภาษา = นักเรียนชั้นมัธยมปลาย

ทักษะของภาษา = ภาษาเขียน

รูปแบบของการ

ทดสอบ = การเขียนตอบ

Preliminary Application Form

Mr.

1. Name in full

Miss.....

Mrs. (Please underline family name.)

Birthdate

...../...../.....

(Day)

(Month)

(Year)

2. Address for reply.....
3. Married?.....
4. Citizenship.....
5. Birthplace.....
6. Length of residence in Thailand.....

Educational Plans :

1. State the month and year you wish to be admitted. ....
2. What is the first degree you hope to obtain in the United States?.....
(B.A., B.S., M.A., Ph.D., etc.)
3. What field do you hope to major in?.....

School And University Record :

(Names of schools attended and dates of attendance)
(Diplomas, certificates or degrees awarded, with dates)

1. Primary.....From.....
To...../.....
2. Secondary.....From.....
To...../.....
3. Pre-university.....Form.....
To...../.....
4. Post-secondary.....From.....
College or Institute
To...../.....

5. Faculty and.....From.....
University
To...../.....
6. If you are a university graduate, did you receive an honors degree ?
 Yes
 No
 If yes, give class of honors.
 First
 Second

แบบสังเกตจากกิจกรรมในชั้นเรียน

นอกจากการวัดทางอ้อมผ่านข้อสอบแบบเขียนตอบแล้ว การวัดความสามารถในการสื่อสารโดยตรงสามารถทำได้โดยการสังเกตพฤติกรรมจากกิจกรรมในชั้นเรียน ซึ่งครูเป็นผู้ทำการวัดผลเอง การวัดโดยตรงจากการสังเกตพฤติกรรมในการทำกิจกรรมอาจสังเกตจากกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่และ กิจกรรมกลุ่ม การวัดโดยตรงมักใช้ในกรณีที่มีผู้เรียนไม่มากนักและเน้นวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติ สำหรับขอบข่ายเนื้อหาที่วัดแบ่งประเภทได้ตามวัตถุประสงค์เหมือนแบบใช้ข้อสอบ เช่น

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในงานอาชีพ

วัตถุประสงค์

: ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ
สถานที่ที่เกี่ยวข้อง

ผู้ใช้ภาษา	: พนักงานต้อนรับ
ทักษะของภาษา	: ทักษะรวม
ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ใช้ภาษา	: พนักงานต้อนรับ กับนักท่องเที่ยว
กิจกรรม	: กลุ่ม
รูปแบบของกิจกรรม	: การจำลองสถาน การณ์
สื่อ	: เอกสารเกี่ยวกับ สถานที่ท่องเที่ยว

Card 1

Student 1 : You work as a receptionist in a hotel in Bangkok. Two tourists come to ask you for tourist attractions in Thailand. Give them the needed information.

Card 2

Student 2 : You are an American university student who came to Thailand for a one-week vacation. You want to go hiking in the north. Get the needed information about the place, transportation and facilities from the receptionist.

Card 3

Student 3: You are a Japanese businessman on your first visit to Thailand. You want to see temples and buy some souvenirs for your family. Seek advice from the receptionist.

แบบให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง

เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารให้ความสำคัญกับความต้องใช้ภาษาของผู้เรียน เพราะฉะนั้นผู้เรียนควรมีส่วนในการประเมินผลการเรียนของตนด้วย การประเมินผลโดยผู้เรียนเองเป็นรูปแบบการวัดผลที่ทำให้ผู้เรียนไม่ตื่นตกใจและเครียดเหมือนกับการวัดผลโดยการทดสอบ ผู้เรียนอาจช่วยผู้สอนประเมินการเรียนรู้อันของตนเองได้โดยการสังเกตและวัดพฤติกรรมของตนเอง เช่นผู้สอนอาจให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเองเกี่ยวกับกิจกรรมการให้ข้อมูลเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวโดยใช้แบบประเมินต่อไปนี้

การให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว		
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้ 90 % โดยสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากกว่า 80 %	☐	5
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้ 80 % โดยสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากกว่า 70 %	☐	4
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้ 70 % โดยสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากกว่า 60 %	☐	3
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้มากกว่า 60 % โดยสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากกว่า 50 %	☐	2
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้มากกว่า 50 % โดยสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้มากกว่า 40 %	☐	1
สามารถให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยวได้น้อยกว่า 50 % และผู้ฟังเข้าใจได้น้อยกว่า 40 %	☐	0

การให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง ผู้สอนควรระวังในเรื่องความเชื่อถือได้ของคำตอบ เพราะผู้ตอบบางคนมักจะไม่นับตามความจริง และในกรณีที่มีผลกับคะแนนสอบอาจตอบให้ดีกว่าที่เป็นจริง นอกจากนี้คำตอบยังขึ้นอยู่กับอายุและบุคลิกของผู้ตอบอีกด้วย ผู้สอนจึงไม่ควรใช้ข้อมูลจากด้านเดียวมาเป็นเกณฑ์ตัดสิน ควรประเมินความสามารถของผู้เรียนจากผลการสอบ การสังเกตและความเห็นของผู้เรียนร่วมกัน

การเขียนข้อสอบแบบวัดความสามารถในการสื่อสาร

การเขียนข้อสอบแบบวัดความสามารถในการสื่อสาร เป็นวิวัฒนาการจากการเขียนข้อสอบแบบต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น เพราะฉะนั้นการเขียนข้อสอบแนวนี้จึงใช้รูปแบบของข้อสอบตามสมัยต่าง ๆ แต่นำมาใช้วัดให้ตรงวัตถุประสงค์การเรียนการสอนมากขึ้น และผู้เขียนข้อสอบควรคำนึงถึงเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ในการวัด ผู้สร้างข้อสอบควรสร้างข้อสอบตามวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ว่าผู้ใช้ภาษาเป็นใคร ต้องการเรียนภาษาเพื่ออะไร และจะมีโอกาส

ใช้ภาษาในสถานการณ์ไหน เป็นต้น สำหรับการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยในระดับต่าง ๆ อาจใช้วัตถุประสงค์ต่อไปนี้

ระดับมัธยมต้น ผู้เรียนควร

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและครอบครัวได้
  - เข้าใจภาษาง่าย ๆ ที่ใช้ในการบอกทาง
  - อ่านป้ายประกาศโฆษณาง่าย ๆ ได้
  - ใช้พจนานุกรมที่อธิบายโดยรูปภาพได้
- ฯลฯ

ระดับมัธยมปลาย ผู้เรียนควร

- อ่านและเขียนจดหมายส่วนตัวได้
- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่สำคัญ ๆ ในประเทศได้
- สามารถบอกทางแก่ชาวต่างประเทศได้
- อ่านและเขียนข้อความที่ได้รับหรือให้บุคคลอื่นในโอกาสต่าง ๆ ได้
- ใช้พจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษได้

- เขียนประวัติย่อการศึกษาและประสบการณ์ได้
- เขียนจดหมายสมัครงานได้

ฯลฯ

ระดับอุดมศึกษา นักศึกษาควร

- ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมที่สถานศึกษาได้
- ใช้ภาษาอังกฤษในการท่องเที่ยวได้
- แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งบันเทิงที่ดู ฟัง อ่านได้
- อ่านป้ายประกาศโฆษณาต่าง ๆ ได้
- หาความเพลิดเพลินได้จากสื่อมวลชนต่าง ๆ
- ฟังเนื้อเพลงภาษาอังกฤษเข้าใจ
- กรอกแบบฟอร์มสำหรับศึกษาต่อได้
- เข้าใจศัพท์เทคนิคเฉพาะสาขาวิชา
- อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับงานอาชีพได้

ฯลฯ

ผู้สร้างข้อสอบอาจใช้วัตถุประสงค์ดังกล่าว เป็นตัว
กำหนดแผนผังการ ออกข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษา
ในแต่ละระดับได้

2. ลักษณะของภาษา จากแนวความคิดของ
ทฤษฎีต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษา
จริงผู้ใช้ภาษาไม่สามารถแยกองค์ประกอบต่างๆ ของภาษาได้
และภาษาที่ใช้ก็ไม่ได้อยู่ในลักษณะประโยคเดียวโดด ๆ นอก
จากนี้ การใช้ภาษาตามความเป็นจริงไม่สามารถแยกข้อมูล
ทางภาษาในระดับต่อเนื่อง ออกจากประสบการณ์ของผู้ใช้
ภาษาได้ และเพื่อให้ข้อมูลทางภาษาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์
ในการเรียนภาษา ข้อมูลทางภาษาควรเน้นการใช้มากกว่า
เป็นข้อมูลเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ เพราะฉะนั้นลักษณะของภาษา
ที่นำมาทดสอบควรมีลักษณะดังนี้คือ

- สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษา
- เหมาะกับระดับของผู้เรียนในชั้นประสบการณ์
ความสามารถ และความสนใจ
- มีความต่อเนื่อง ไม่แยกองค์ประกอบของภาษา
และเป็นลักษณะของภาษาที่ใช้จริง

3. รูปแบบของการวัดการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มักจะเป็นการใช้ทักษะรวมมากกว่าทักษะเดี่ยว เช่น ฟัง-พูด อ่าน-เขียน ฟัง-อ่าน-พูด ฟัง-เขียน ฟัง-เขียน-พูด ฟัง-อ่าน-เขียน ฟัง-พูด-อ่าน-เขียน เป็นต้น นอกจากนี้ การใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายยังเกี่ยวข้องกับสื่อต่าง ๆ อีก ด้วย เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ วิทยุ เทป วิดีโอ หนังสือพิมพ์ แผนที่ แผ่นพับ รูปภาพ ฯลฯ รูปแบบการวัดจึงทำได้หลายอย่าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ในการจัดสอบ ด้วย อย่างไรก็ตามรูปแบบของการวัดควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ รูปแบบที่ใช้กัน ได้แก่

- การใช้แบบสอบ ทั้งในรูปที่เอื้อต่อความเชื่อถือได้ ในการให้คะแนน เช่น การเลือกตอบ การเติมคำ การเติมแผนผัง การจับคู่ แบบถูก-ผิด และแบบที่ต้องกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน เช่น โคลซ การเขียนคำบอก การเล่าเรื่อง การเขียนเรียงความ การสนทนาและการแปล เป็นต้น
- การวัดความสามารถจากกิจกรรม ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติและการจำลองสถานการณ์ทั้งแบบกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม

- การให้ผู้เรียนประเมินความสามารถของตนเอง เช่น ให้ทำข้อสอบด้วยตนเอง และประเมินความสามารถของตน หรือให้ตอบแบบสอบถาม เป็นต้น

การเลือกใช้รูปแบบใดขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ของการวัด และความเป็นไปได้ในการวัดผล

การทดสอบความสามารถในการสื่อสารมีประโยชน์

ดังนี้คือ ทางด้านความเที่ยงตรง แบบสอบประเภทนี้มีความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎี เที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และเที่ยงตรงเชิงทำนาย การวัดความสามารถในด้านการสื่อสารมีความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎีคือ มองภาษาในระดับการใช้ภาษาตามความเป็นจริงไม่ใช่วัดความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ผู้เรียนภาษาโดยทั่วไปไม่ต้องการเรียนภาษาเพื่อเป็นนักภาษาศาสตร์ แต่เรียนเพื่อใช้ได้ตามความต้องการและความสนใจ นอกจากนี้การทดสอบความสามารถในการสื่อสารยังไม่แยกองค์ประกอบของภาษาออกจากสถานการณ์ในการใช้ สำหรับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา สิ่งที่น่ามาทดสอบตรงกับสิ่งที่สอนทำให้แบบสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนความเที่ยงตรงเชิงทำนาย

แบบสอบที่วัดความสามารถของผู้เรียนภาษาว่าสามารถใช้ภาษาทำอะไรได้ ย่อมมีอำนาจในเชิงทำนายได้ดีกว่าแบบสอบที่ไม่เอื้อกับการใช้ภาษาในอนาคตของผู้เข้าสอบ

ทางด้านการเรียนการสอน แบบสอบที่วัดสิ่งที่สอนและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ของการเรียนการสอน มากกว่าแบบสอบที่ไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์ในการเรียน แบบสอบที่สร้างขึ้นตามวัตถุประสงค์ยังสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในขั้นต่อไปก็คือ

วัดสัมฤทธิ์ผลในการเรียน

วัดข้อบกพร่องของผู้เรียนว่าต้องการความช่วยเหลือในเรื่องใด

วัดความสามารถในการสื่อสารทั่วไป

ใช้ทำนายความสามารถในการใช้ภาษาในอนาคต

นอกจากนี้การเรียนการสอนที่ผู้เรียนเห็นประโยชน์และตรงกับความต้องการของตนย่อมทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษามากกว่าการเรียนการสอนและการทดสอบที่ผู้เรียนไม่เห็นประโยชน์ เมื่อผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนย่อมทำ

ให้บรรยากาศการเรียนการสอนในห้องเอื้อต่อการเรียนรู้ตาม
ไปด้วย

อย่างไรก็ตาม การทดสอบความสามารถในการ
สื่อสารมีข้อจำกัดในเรื่องต่อไปนี้

1. ความสะดวกในการจัดสอบ แบบสอบวัดความ
สามารถในการสื่อสารจริง ๆ มักจะใช้เวลาและเพิ่มรายจ่ายใน
การทดสอบมากกว่าการทดสอบประเภทอื่น ที่กล่าวมาข้างต้น
เพราะมักเป็นการทดสอบทักษะรวมและมีการแสดงออกจึง ไม่
สามารถทำการทดสอบกับผู้เข้าสอบเป็นจำนวนมากได้

2. การทดสอบในสถานการณ์จริง การเรียนภาษาใน
สถานการณ์ที่ไม่ได้ใช้ภาษาเป็นภาษาที่สอง อาจมีข้อจำกัด
ในการสังเกตพฤติกรรมของผู้ใช้ภาษาในสถานการณ์จริง จึง
ต้องทำการทดสอบในลักษณะการสร้างสถานการณ์จำลองขึ้น
ในห้องเรียน

3. ความเชื่อถือได้ การทดสอบความสามารถในการ
สื่อสารมักจะใช้การ ให้คะแนนที่ต้องอาศัยดุลยพินิจของผู้ให้
คะแนนซึ่งอาจขาดความเป็นปรนัย แต่ข้อจำกัดนี้สามารถ
แก้ไขได้โดยการฝึกการให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

4. การเปรียบเทียบ แบบสอบวัดความสามารถในการสื่อสารมุ่งให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์เฉพาะเรื่อง เพราะฉะนั้นการให้คะแนนจึงเป็นแบบอิงเกณฑ์แทนการอิงกลุ่ม จึงเป็นการเปรียบเทียบความสามารถของผู้เรียนกับวัตถุประสงค์ ไม่ใช่เปรียบเทียบกับความสามารถของผู้อื่น นอกจากนี้วัตถุประสงค์ในการเรียนของผู้เรียนแต่ละกลุ่มก็ต่างกันไป จึงยากที่จะนำมาเปรียบเทียบกันได้

บทที่ 7

การวัดและประเมินความชอบภาษา

นอกจากการวัดความสามารถในเรื่องความรู้ และความเข้าใจในการเรียนภาษาที่วัดได้จากการทดสอบที่กล่าวมาแล้ว ผู้ประเมินควรประเมินทัศนคติ แรงจูงใจและความสนใจของผู้เรียนด้วย เพราะสิ่งเหล่านี้มีส่วนในการอธิบายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียน ผลการสอบบอกว่าผู้เรียนรู้หรือไม่รู้อะไร แต่ทัศนคติแรงจูงใจและความสนใจให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าผู้เรียนเรียนรู้ได้อย่างไร

ทัศนคติ ความสนใจ แรงจูงใจและความตั้งใจ เป็นความรู้สึกเกี่ยวกับความชอบที่นักวัดผลมักนำมาใช้ แต่การวัดความรู้สึกโดยใช้เทคนิคที่ให้ข้อมูล ในรูปของจำนวนและแยกวัดแต่ละเรื่องมักเกิดปัญหา เพราะความรู้สึกดังกล่าวมักมีความสัมพันธ์กัน นอกจากปัญหาเรื่องความเที่ยงตรงของการวัดแล้ว ยังมีปัญหาเรื่องความเชื่อถือได้ของการวัดอีกด้วย

อย่างไรก็ตามทัศนคติ แรงจูงใจ ความตั้งใจ และความสนใจ มีความสำคัญในการเรียนการสอน เพราะสามารถอธิบายสัมฤทธิ์ผลในการเรียนได้

การวัดและประเมินทัศนคติ ความสนใจ แรงจูงใจ และความตั้งใจ หรือความชอบภาษา ทำได้หลายวิธี เช่น การสัมภาษณ์และพูดคุย การใช้แบบสอบถาม การสังเกต พฤติกรรมในและนอกห้องเรียน การบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ และการบันทึกประจำวัน

การสัมภาษณ์

การสัมภาษณ์เป็นเทคนิคหนึ่งที่สามารถประเมิน พฤติกรรมความชอบภาษาได้ ก่อนการสัมภาษณ์ผู้สัมภาษณ์ควรระมัดระวังประสงค์ในการ สัมภาษณ์ว่าจะนำผลมาใช้ทำอะไร แล้วจึงขยายความ จากวัตถุประสงค์หลักมาเป็นวัตถุประสงค์ย่อยในรูปของคำถาม และกำหนดวิธีการในการสัมภาษณ์ อาจจะเป็นแบบใช้รหัสหรือแบบบรรยายก็ได้ ผู้สัมภาษณ์ควรทดลองคำถามกับกลุ่มตัวอย่างจำนวนน้อยเสียก่อนว่ามีข้อบกพร่องในเรื่องอะไรบ้าง นอกจากนี้ต้องกำหนดวิธีการว่าจะใช้เครื่องบันทึกเสียงหรือจะใช้การจดคำให้สัมภาษณ์ ประเด็น

สำคัญในการสัมภาษณ์คือการตั้งคำถาม ซึ่งผู้สัมภาษณ์ควรตั้งคำถามดังนี้

1. ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายไม่กำกวม
2. ตั้งคำถามที่ผู้ให้สัมภาษณ์เห็นประโยชน์
3. ตั้งคำถามที่คิดว่าจะได้คำตอบจากผู้ให้สัมภาษณ์
4. เลี่ยงการตั้งคำถามนี้เพื่อให้ได้คำตอบตามความต้องการของผู้สัมภาษณ์
5. ให้ข้อมูลเพียงพอ ๆ ที่จะทำให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความเข้าใจตรงกัน
6. ทดลองคำถามที่ตั้งกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องและแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

วิธีการสัมภาษณ์ทำได้ 3 วิธีคือการสัมภาษณ์แบบควบคุม การสัมภาษณ์แบบกึ่งควบคุม และการสัมภาษณ์แบบไม่ควบคุม แบบแรกใช้รูปแบบที่ให้ความเป็นปรนัยของคำตอบ เช่น การใช้การเลือกตอบแบบต่าง ๆ แสดงความเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย คำถามมักถามเกี่ยวกับเรื่องข้อมูลที่เป็นจริง ต้องการคำตอบสั้น ๆ หรือต้องการได้ข้อมูลเฉพาะ

เรื่อง แบบที่สองใช้คำถามแบบควบคุม แต่ผู้สัมภาษณ์สามารถถามคำถามเพิ่มเติมเพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติม ใช้เวลาต้องการหาคำอธิบายที่ใช้รูปแบบแบบปรนัยไม่ได้ การสัมภาษณ์แบบนี้ต้องมีการฝึกเพื่อหลีกเลี่ยงความลำเอียงของผู้สัมภาษณ์ สำหรับการสัมภาษณ์แบบที่สามเป็นการสัมภาษณ์แบบอิสระ ผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นของตนเอง โดยผู้สัมภาษณ์ไม่ต้องเข้าไปขัดจังหวะ การสัมภาษณ์แบบนี้มักใช้ถามในเรื่องส่วนตัวหรือการแสดงความคิดเห็นและความรู้สึกที่ผู้ให้สัมภาษณ์ต้องการแสดงออกเอง เป็นแบบที่ให้ความเป็นปรนัยน้อยที่สุด

การสัมภาษณ์มีข้อดีดังนี้คือ ให้ข้อมูลที่ละเอียดและสมบูรณ์กว่าการใช้แบบสอบถาม นอกจากนี้ยังให้โอกาสผู้สัมภาษณ์ชี้แจงเพิ่มเติมในกรณีที่คำถามไม่ชัดเจน เพื่อให้ได้คำตอบตามที่ต้องการและใช้กับเด็กได้ ส่วนข้อจำกัดคือ เรื่องเวลา ค่าใช้จ่าย และความสะดวกในการสัมภาษณ์ นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องความลำเอียงของผู้สัมภาษณ์ซึ่งทำให้คำตอบขาดความเชื่อถือได้ ข้อจำกัดอีกเรื่องคือสารสัมภาษณ์ไม่เหมาะที่จะใช้กับคนจำนวนมาก

ตัวอย่างการสัมภาษณ์แบบควบคุม

ท่านทำกิจกรรมทางภาษาต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด

ไม่ทำเลย 0 1 2 3 4 ทำมาก

ฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ

--	--	--	--	--

ฟังเพลง

--	--	--	--	--

ชมภาพยนตร์เสียงในฟิล์ม

--	--	--	--	--

ร้องเพลง

--	--	--	--	--

สนทนากับเพื่อน

--	--	--	--	--

ชาวต่างประเทศ

อ่านหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร

--	--	--	--	--

การสัมภาษณ์แบบกึ่งควบคุม

ท่านพอใจกับหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับต้นของกระทรวง

ศึกษาธิการหรือไม่ในเรื่องต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์

พอใจ

เพราะ _____

ไม่พอใจ

เพราะ _____

2. สื่อการเรียนการสอน

พอใจ เพราะ _____

ไม่พอใจ เพราะ _____

การสัมภาษณ์แบบอิสระ

1. What is pragmatics and why is it important to language teachers?
2. How, more exactly, is pragmatics, as a way of looking at language, to be applied to language teaching?
3. What are examples of language activities based on a pragmatic approach?
4. Could you describe or define pragmatic language tests?
5. What role do you see for pragmatics in teacher training?

แบบสอบถาม

แบบสอบถามมักใช้ในกรณีที่ผู้วิจัยต้องการเก็บข้อมูลเป็นจำนวนมากและทำการสัมภาษณ์โดยตรงไม่ได้ ข้อดีของเทคนิคนี้คือให้ค่าความเชื่อถือได้สูงถ้าแบบสอบถามนั้นสร้างได้ดีและเป็นแบบปลายปิด นอกจากนี้ผู้ตอบไม่ต้องเปิดเผยชื่อ สามารถส่งทางไปรษณีย์ได้และประหยัดค่าใช้จ่ายมากกว่าการสัมภาษณ์ ส่วนข้อจำกัดของวิธีนี้คือมักจะได้ข้อมูลกลับ

คืนมาไม่ครบทำให้มีปัญหาเรื่องการส่งกลุ่มตัวอย่าง นอก
 จากนี้ผู้ตอบอาจเข้าใจคำถามไม่ตรงกันและคำตอบอยู่ในวง
 จำกัดถ้าใช้รูปแบบแบบปลายเปิด แต่ถ้าใช้แบบปลายเปิดผู้
 ตอบก็มักไม่ยอมตอบ วิธีการสร้างแบบสอบถามทำได้ดังนี้

1. บอกวัตถุประสงค์ของแบบสอบถาม ใช้คำพูดที่
 สั้นและได้ความในจดหมายนำพร้อมทั้งกำหนด
 วันที่แน่นอนในการส่งคืน ใช้จดหมายทางการ
 เพื่อให้ผู้ตอบเห็นความสำคัญของแบบสอบถาม
2. ถามคำถามสั้น ๆ และให้ผู้ตอบ ๆ ได้ง่าย
3. สร้างแบบสอบถามแบบปลายเปิด โดยส่งทาง
 ไปรษณีย์หรือการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน
 น้อยก่อน แล้วจึงนำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบ
 ถามแบบปลายเปิด
4. เลี่ยงคำถามที่ต้องให้ผู้ตอบ ตัดใจความ ก่อน จึงจะ
 สามารถตอบได้
5. เลี่ยงคำถามที่ทำให้ผู้ตอบ อึดอัดและไม่สบายใจที่
 จะต้องตอบ
6. เลี่ยงคำถามที่คิดว่าได้คำตอบอยู่แล้ว

7. เลียงคำถาม นำที่ ทำให้ผู้ตอบต้องตอบตามความต้องการของผู้สร้างแบบสอบถาม
8. ทดลองแบบสอบถามก่อน นำไปใช้จริงโดยใช้วิธีการดังนี้
  - เลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใกล้เคียงกับกลุ่มประชากรที่จะใช้
  - สำหรับแบบสอบถาม ชุดแรกวันที่สำหรับให้ผู้ตอบแบบสอบถามเสนอแนะความคิดเห็นในการปรับปรุงแบบสอบถาม
  - ส่งแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการเดียวกันกับที่จะใช้จริง
  - ตรวจสอบเปอร์เซ็นต์ของแบบสอบถามที่ได้คืนเพื่อคาดคะเนจำนวนที่ต้องใช้ในการเก็บข้อมูลจริง แก้ไขข้อผิดพลาดที่ไม่ชัดเจนในแบบสอบถาม และปรับปรุงแบบสอบถามตามข้อเสนอแนะ
  - วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อดูข้อดีและข้อเสียของแบบสอบถามชุดทดลอง
  - ปรับปรุงแบบสอบถามเพื่อนำไปใช้จริง

การสร้างแบบสอบถามทำได้หลายวิธี เช่น แบบปลายเปิด แบบเลือกประเภทและแบบแสดงปริมาณ

แบบปลายเปิด เป็นเทคนิคหนึ่งในการสร้างแบบสอบถามที่ผู้สร้างต้องการคำตอบเพิ่มเติมจากรูปแบบแบบปรนัย การตั้งคำถามใช้วิธีการเดียวกันกับการสัมภาษณ์แบบอิสระ รูปแบบนี้ให้ข้อมูลแบบบรรยายซึ่งสมบูรณ์และละเอียดกว่าแต่มีข้อจำกัดในการสรุปความเพราะอาจเกิดความลำเอียงในการสรุปความ นอกจากนี้ยังใช้เวลามากกว่าเทคนิคที่ให้ความเป็นปรนัย ตัวอย่างเช่น

จากที่ท่านได้ศึกษารายวิชาต่าง ๆ ในแต่ละประเภท ท่านรู้สึกว่ ท่านได้รับความรู้ในแต่ละประเภทต่อไปนี้เพียงพอหรือไม่ (กรุณาขีด ✓ ลงใน □ หน้าคำตอบที่ต้องการ)

1. Methodology

เพียงพอ

ไม่เพียงพอ (กรุณาระบุสิ่งที่ท่านต้องการให้เพิ่มในรายวิชาประเภทนี้)

---

2. Language Skills

- เพียงพอ
- ไม่เพียงพอ (กรุณาระบุสิ่งที่ท่านต้องการให้
เพิ่มในรายวิชาประเภทนี้)
-
-

แบบเลือกประเภท เป็นแบบเลือกตอบว่า “ใช่”
หรือ “ไม่ใช่” เป็นแบบที่สร้างง่ายที่สุดและใช้ถามข้อมูลที่เป็น
ความจริงหรือต้องการคำตอบที่แน่นอน แบบนี้ให้ความเป็น
ปรนัยในการตอบ ตัวอย่างเช่น

การสำรวจวัตถุประสงค์เชิงปฏิบัติของการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารใน 3 ระดับ จากบุคคล 3 กลุ่ม คือ
ครูอาจารย์ นักเรียนนักศึกษา และผู้บริหาร ปรากฏว่า
ผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสามกลุ่มมีความเห็นสอดคล้องกัน
สำหรับวัตถุประสงค์ต่อไปนี้ ท่านคิดว่าวัตถุประสงค์
ใดบ้างที่ผู้เรียนควรเรียน กรุณาขีด ✓ ในช่องที่ท่าน
คิดว่านักเรียนควรเรียน

ภาษาอังกฤษที่ใช้ในชีวิตประจำวัน

ควรเรียน

ไม่ควรเรียน

1. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง

และครอบครัวได้

_____

_____

2. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรม

ที่โรงเรียนได้

_____

_____

3. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับสิ่งที่ทำ

เป็นกิจวัตรได้

_____

_____

4. เข้าใจเรื่องราวเกี่ยวกับ

เรื่องอาหารสารกินที่ใช้

ภาษาง่าย ๆ ได้

_____

_____

5. เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องความ

เจ็บไข้ได้ป่วยที่ใช้ภาษา

ง่าย ๆ ได้

_____

_____

แบบแสดงปริมาณ เทคนิคนี้คล้ายกับแบบเลือกประเภท เพราะให้คำตอบที่มีความเป็นปรนัย แต่ต่างกันที่แบบเลือกประเภทตอบเฉพาะเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ในขณะที่แบบแสดงปริมาณชี้ให้เห็นว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยมากน้อยเพียงไร ข้อควรคำนึงในการใช้เทคนิคแบบนี้ ได้แก่

1. ใช้รูปประโยคที่ตามความเห็นในขณะนั้น
2. ใช้ภาษาง่ายและชัดเจน
3. เลี่ยงประโยคที่ไม่ได้ตามความเห็นของผู้ตอบ
4. เลี่ยงการใช้คำต่อไปนี้ “ทำทุกครั้ง” “ไม่เคย” “ทั้งหมด” “ไม่มีเลย”
5. อย่าใช้คำ “เพียงแต่” “เท่านั้น” บ่อยนัก
6. ในแต่ละประโยคไม่ควรยาวเกิน 20 คำ
7. อย่าใช้ประโยคกำกวม
8. ควรถามเรื่องเดียวในแต่ละประโยค
9. เลี่ยงการใช้ประโยคที่จะได้รับคำตอบเหมือนกันจากผู้ตอบทุกคน เพราะเท่ากับ ไม่ได้ถามอะไรเลย เช่น ประโยค “ฉันชอบคบคนนิสัยดี”

10. ควรมีประโยชน์บอกเล่าและปฏิเสธจำนวนเท่ากันจะได้ช่วยลดปัญหาผู้ตอบที่ชอบตอบเฉพาะประโยชน์ปฏิเสธหรือบอกเล่า
11. ใช้ตารางสี่เหลี่ยมลำดับประโยชน์จะได้ไม่มีประโยชน์บอกเล่าหรือปฏิเสธติดกันมากเกินไป
12. ตัวเลขที่ใช้ควรอยู่ระหว่าง 3-7
13. อย่าใช้คำพูดเฉพาะ “เห็นด้วย” “ไม่เห็นด้วย” เท่านั้น เพราะบางครั้งอาจถามความเห็นอื่น เช่น “มีประโยชน์” “ไม่มีประโยชน์”
14. เตรียมประโยชน์ที่ตามเกินจำนวนที่ต้องการ
15. ไม่ต้องระบุชื่อผู้ตอบเพราะอาจได้คำตอบที่ไม่เป็นจริง

ตัวอย่างแนวทางการประเมินความสามารถและความชอบภาษาของผู้เรียน

ถ้าวัตถุประสงค์การเรียนการสอนภาษาต้องการให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้สึกนึกคิดของตนได้ ผู้ประเมินอาจใช้แนวทางต่อไปนี้ประเมินความสามารถและความชอบภาษาของผู้เรียนในระดับต่าง ๆ

ระดับมัธยมศึกษา

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
1. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และครอบครัวได้	การทดสอบแบบ กรอกแบบฟอร์ม	ครู
1.1 บอกชื่อ นามสกุล อายุ และที่อยู่ของ ตนได้		
1.2 ตอบคำถามเกี่ยว กับครอบครัวได้	การทดสอบแบบ สนทนา	ครู
2. เข้าใจภาษาที่ใช้ในการ บอกทางได้		
2.1 สามารถทำตามคำ สั่งของครูเกี่ยวกับ เรื่องการบอกทาง ได้	การสังเกตพฤติ- กรรมในห้องเรียน	ผู้ประเมิน
2.2 บอกทางจากโรง- เรียนไปบ้านได้	การทดสอบแบบ เขียนแผนผัง	เพื่อน

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
2.3 ดูวิดีโอเกี่ยวกับบทสนทนาที่ถามทางและตอบคำถามได้	การทดสอบแบบตอบคำถาม	ครู
3. ใช้พจนานุกรมที่มีรูปภาพประกอบได้		
3.1 เขียนคำแปลของศัพท์ยากที่อ่านจากหนังสือเรียนโดยใช้พจนานุกรม	การทดสอบแบบเติมคำ	ครู
3.2 ทำสมุดภาพคำศัพท์	การตอบแบบสอบถาม	นักเรียน
4. อ่านและเขียนเรียงความเกี่ยวกับเรื่องทั่ว ๆ ไปโดยใช้ภาษาง่าย ๆ ได้		
4.1 อ่านหนังสือภาษาอังกฤษง่าย ๆ ที่จัดไว้ในห้องสมุด	การสังเกตพฤติกรรมการนอกห้องเรียน	ครู

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
4.2 ตอบคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจ ความสำคัญจากเรื่องที่อ่านในห้องสมุด	การทดสอบแบบเลือกตอบ	นักเรียน
4.3 เขียนบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจโดยใช้ภาษาอังกฤษแบบง่ายๆ	การบันทึกเหตุการณ์	ครู

ระดับมัธยมปลาย

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
1. อ่านป้ายประกาศโฆษณาต่าง ๆ ได้	การทดสอบแบบโคลซ	ครู
1.1 อ่านโฆษณาจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษเข้าใจ		
1.2 อ่านป้ายประกาศของชมรมภาษาอังกฤษเข้าใจ	การตอบแบบสอบถาม	นักเรียน

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
1.3 อ่านป้ายประกาศ ภาษาอังกฤษที่ติด บอร์ดในห้องเรียน เข้าใจ	การสัมภาษณ์	เพื่อน
2. อ่านและเขียนจดหมาย ส่วนตัวที่ใช้ภาษาง่าย ๆ ได้		
2.1 เขียนจดหมายถึง เพื่อนต่างประเทศ เล่าเหตุการณ์ที่น่า สนใจ	การสังเกตจากการ บันทึก	นักเรียน
2.2 ใช้ภาษาแบบคั่น- เคยในการเขียน จดหมายถึงเพื่อน	การทดสอบแบบ การเขียนจดหมาย	ครู
3. สนทนากับชนชาติที่ใช้ ภาษาอังกฤษในเรื่อง ทั่ว ๆ ไปได้		

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
3.1 แนะนำตัวเองได้	การทดสอบแบบ แสดงบทบาท	ครู
3.2 บอกทางได้	สมมุติ	ครู
3.3 กล่าวคำอำลาได้		ครู
4. เขียนบันทึกข้อความ สั้น ๆ ได้		
4.1 เขียนบัตรอวยพร วันเกิดให้เพื่อน เป็นภาษาอังกฤษ	การทดสอบโดยการ เขียนข้อความใน บัตรอวยพร	ครู
4.2 เขียนบัตรอวยพร เนื่องในเทศกาล ต่างๆ ให้กับเพื่อน ต่างชาติได้	การสังเกตจาก บันทึกประจำวัน ของนักเรียน	นักเรียน
4.3 เขียนประกาศิติน บอร์ดภาษาอังกฤษ ในชั้นเรียน	การสังเกต พฤติกรรม	เพื่อน
4.4 สรุปรายชื่อน่าสนใจ ให้ชมรมภาษา อังกฤษ	การสังเกต พฤติกรรม	ผู้ประเมิน

ระดับอุดมศึกษา

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
<p>1. ให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจกรรมที่สถานศึกษาได้</p> <p>1.1 เล่าถึงวิชาที่ศึกษาและกิจกรรมต่างๆ ที่คณะได้</p> <p>1.2 เขียนบอกเพื่อนต่างชาติเกี่ยวกับกิจกรรมที่น่าสนใจของมหาวิทยาลัยที่ศึกษาได้</p> <p>1.3 อธิบายเพื่อนต่างชาติให้เข้าใจกิจกรรมที่พาไปดู</p> <p>2. ฟังเนื้อเพลงภาษาอังกฤษเข้าใจ</p> <p>2.1 เติมข้อความในเนื้อเพลงได้</p>	<p>การสัมภาษณ์</p> <p>การสังเกตพฤติกรรมจากการเขียนจดหมาย</p> <p>การตอบแบบสอบถาม</p> <p>การทดสอบแบบเขียนข้อความ</p>	<p>ครู</p> <p>ผู้ประเมิน</p> <p>เพื่อน</p> <p>นักเรียน</p>

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
2.2 สรุปใจความหลัก ของเนื้อเพลงภาษา อังกฤษที่ตนเลือก ให้เพื่อนฟัง	การตอบแบบ สอบถาม	เพื่อน
3. อ่านใบแทรกแผ่นพับ และจุดสารได้		
3.1 อ่านใบแทรก แผ่นพับและ จุดสารที่เป็นภาษา อังกฤษเข้าใจ	การทดสอบแบบ ตอบคำถาม	ครู
3.2 สรุปให้เพื่อนฟัง ถึงใจความในใบ แทรกแผ่นพับ และจุดสารที่อ่าน	การตอบแบบ สอบถาม	เพื่อน
4. ศึกษายอนตร์เสียงในฟิล์ม รู้เรื่อง		
4.1 เล่าเรื่องย่อ เกี่ยวกับ ภาพยนตร์	การทดสอบแบบ เล่าเรื่อง	เพื่อน

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
<p>เสียงในฟิล์มที่ ให้เพื่อนฟัง</p> <p>4.2 เขียนสรุปเกี่ยวกับ ภาพยนตร์เสียงใน ฟิล์มที่น่าสนใจให้ ชมรมภาษาอังกฤษ</p>	<p>การสังเกต พฤติกรรมจากการ เขียน</p>	<p>ครู</p>
<p>5. กรอกรูปแบบฟอร์มสำหรับ ศึกษาต่อได้</p> <p>5.1 เติมข้อความใน แบบฟอร์มสำหรับ ศึกษาต่อได้</p>	<p>การทดสอบแบบ เติมข้อความ</p>	<p>ครู</p>
<p>6. เข้าใจถ่ายทอดและแลกเปลี่ยน ความความคิดเห็นเกี่ยวกับบทความวิชา- การเฉพาะสาขาได้</p> <p>6.1 อ่านบทความ เกี่ยวกับสาขาวิชา ที่ศึกษารู้อเรื่อง</p>	<p>การทดสอบแบบ ตอบคำถาม</p>	<p>ครู</p>

วัตถุประสงค์	วิธีการประเมิน	ผู้ประเมิน
6.2 สรุปใจความ สำคัญเกี่ยวกับ บทความเฉพาะ สาขาวิชาให้เพื่อน ฟัง	การตอบแบบ สอบถาม	เพื่อน
6.3 แลกเปลี่ยนความ คิดเห็นเกี่ยวกับ บทความวิชาการ เฉพาะสาขา	การสังเกตจาก กิจกรรมกลุ่ม	ผู้ประเมิน

การที่จะบอกได้ว่าวิธีประเมินแบบใดเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ย่อยเรื่องใด ต้องใช้ข้อสอบอย่างน้อยแค่ไหน สังเกตก็ครั้งจึงจะได้ข้อมูลเป็นที่น่าพอใจ ใครควรจะเป็นผู้ประเมินนั้น ผู้ที่จะให้คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ได้ดีที่สุดคือผู้สอนเพราะเป็นผู้ที่มีโอกาสรวบรวมและศึกษาข้อมูลได้มากที่สุด การวิจัยเกี่ยวกับการทดสอบและการประเมินผล การเรียนการสอนภาษาจึงมีแนวโน้มที่จะศึกษาพฤติกรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน ครูสอนภาษาจึงควรรู้วิธีการต่าง ๆ ในการสังเกตพฤติกรรม

บทที่ 8

การสังเกตพฤติกรรม

การสังเกตพฤติกรรมทำได้สองแบบคือ แบบตั้ง
สมมุติฐานและแบบบรรยาย แบบแรกเป็นวิธีการของนักวิจัย
ที่เริ่มต้นด้วยสมมุติฐาน แล้วจึงเก็บข้อมูลมาพิสูจน์สมมุติฐาน
ส่วนแบบหลังเป็นวิธีการของนักมนุษยวิทยาที่เริ่มต้นด้วย
การเก็บข้อมูลเพื่อหาแนวตั้งสมมุติฐาน ความแตกต่างทั้งสอง
แบบสรุปได้ดังนี้

แบบตั้งสมมุติฐาน	แบบบรรยาย
ลักษณะทั่วไป สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ กับประชากรที่น่ากลุ่ม ตัวอย่างมาศึกษาได้ถ้าการ วิจัยนั้น	ไม่สามารถนำผลการวิจัยไป ใช้กับกลุ่มอื่นได้ แต่ให้ ข้อมูลที่

แบบตั้งสมมุติฐาน	แบบบรรยาย
<p>มีความเที่ยงตรงภายใน หาค่าเฉลี่ยทางสถิติ ใช้กลุ่มตัวอย่างมากพอและ เป็นกลุ่มที่ได้มาจากการสุ่ม สามารถควบคุมตัวแปรได้</p> <p>วัตถุประสงค์</p>	<p>มีความเที่ยงตรงภายนอก เกิดขึ้นจริงกับบุคคลแต่ละคน มีจำนวนมาก เก็บจากสภาพความเป็นจริง</p>
<p>ใช้ทดสอบสมมุติฐาน โดยมี ข้อตกลงเบื้องต้นก่อน และสร้างเครื่องมือตาม สมมุติฐานเพื่อนำไปใช้ ในการสังเกต</p>	<p>ใช้ตั้งสมมุติฐานโดยไม่มี ข้อตกลงเบื้องต้นก่อนว่า จะศึกษาอะไร เครื่องมือ ที่ใช้คือ การสังเกตแบบ บรรยาย</p>
<p>การวิเคราะห์</p> <p>ศึกษาสาเหตุและคำอธิบายว่า เหตุการณ์นั้นๆ เกิดขึ้นได้ อย่างไรเพื่อนำไปสู่การ ทำนาย</p>	<p>ศึกษาว่าทำไมจึงเกิดเหตุ- การณ์นั้นๆ เพื่อนำไปสู่การ ตีความ</p>
<p>ลักษณะของข้อมูลที่ได้ ไม่มีอคติเพราะได้จากผู้</p>	<p>มีอคติเพราะได้จากการ</p>

แบบตั้งสมมุติฐาน	แบบบรรยาย
<p>สังเกตที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยว- ข้องด้วย เป็นข้อมูลที่ เกี่ยวกับพฤติกรรมที่เห็น จากภายนอกและอยู่ในรูป ของจำนวน</p>	<p>บันทึกของผู้วิจัยและข้อมูล อาจตีความได้หลายอย่าง ผู้บันทึกเป็นผู้จัดกลุ่ม พฤติกรรมเพราะฉะนั้น บางครั้งสิ่งที่ผู้บันทึกคิดว่า เป็นสาเหตุอาจไม่ใช่เป็น สาเหตุที่แท้จริง เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความรู้สึก ของแต่ละบุคคลในรูป ของการบรรยาย</p>
<p>ลักษณะของการวิจัย ไม่ให้ความสำคัญกับบุคคล สามารถทำการวิจัยซ้ำได้ นำข้อมูลไปใช้กับกลุ่มอื่นได้ ใช้เวลาในการทำวิจัยน้อย</p>	<p>ให้ความสำคัญกับบุคคล ไม่สามารถทำการวิจัยซ้ำได้ ใช้เฉพาะกรณีที่ศึกษา เท่านั้น มีปัญหาเรื่องการนำข้อมูลไป ใช้กับกลุ่มอื่น ใช้เวลานานในการทำวิจัย</p>

การสังเกตพฤติกรรมที่ใช้วิธีการตั้งสมมุติฐานได้แก่ การสังเกตแบบใช้รหัส และการสังเกตพฤติกรรมที่ใช้วิธีการบรรยายได้แก่ การบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจและการบันทึกประจำวัน เป็นต้น

แบบใช้รหัส เทคนิคนี้ใช้สังเกตพฤติกรรมต่างๆ เช่น ความตั้งใจเรียน ความสนใจ การร่วมกิจกรรมกลุ่ม และทักษะในการเรียนของผู้เรียน เป็นต้น เป็นวิธีที่ผู้สังเกตไม่มีส่วนร่วม

การสังเกตความสนใจในการใช้ภาษาของผู้เรียนอาจใช้แบบฟอร์มต่อไปนี้

ตัวอย่าง เขียนเครื่องหมาย × ในช่องที่ต้องการ

	ทำ	ไม่ทำ
ชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษ	_____	_____
เขียนจดหมายถึงเพื่อนชาวต่างชาติ	_____	_____
ฟังวิทยุภาคภาษาอังกฤษ	_____	_____
อ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ	_____	_____
เข้าร่วมกิจกรรมของชมรมภาษาอังกฤษ	_____	_____
ชอบคุยกับชาวต่างชาติ	_____	_____

สำหรับการสังเกตทักษะในการเรียนของผู้เรียนอาจทำได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

วัตถุประสงค์ : สังเกตการใช้กลวิธีในการอ่าน

ผู้สังเกต : 2 คน (สลับกันเข้าสังเกตโดยใช้การสุ่ม)

กลุ่มตัวอย่าง : นักเรียนอ่อนชั้นมัธยม 5 จำนวน 5 คน

ระยะเวลาในการสังเกต : 1 ภาคการศึกษา อาทิตย์ละ 2 ชั่วโมงที่สุ่มมาจากตารางเวลาเรียนทั้งภาค ใช้เวลาในการสังเกตทั้งชั่วโมง

รูปแบบของการสังเกต : ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม ผู้สังเกตใช้รหัสต่อไปนี้ บันทึกพฤติกรรม

0 = ไม่เคยใช้   2 = ใช้บ้างประมาณ 31% - 50%

1 = ใช้น้อยประมาณ 10% - 30%   3 = ใช้บ่อยประมาณ 51% - 70%

4 = ใช้บ่อยมากคือมากกว่า 70% ขึ้นไป

ทักษะในการอ่าน	รหัสด
1. การสำรวจเรื่องที้อ่าน	0 1 2 3 4
2. การคาดการณีก่อนเริ่มอ่าน	0 1 2 3 4
3. การใช้ข้อความช่วยเดาศัพท์	0 1 2 3 4
4. การใช้พจนานุกรม	0 1 2 3 4
5. การจับความหลัก	0 1 2 3 4
6. การหารายละเอียดที่สนับสนุน ใจความหลัก	0 1 2 3 4
7. การใช้รูปภาพ แผนผังและแผนภูมิ ช่วยในการเข้าใจข้อความ	0 1 2 3 4

สถานที่ ๆ ทำการสังเกต : นั่งหลังชั้นแต่ให้เห็นพฤติกรรม
ของผู้เรียนได้

- วิธีสังเกต :
1. ใช้แบบฟอร์มบันทึกพฤติกรรมสำหรับนักเรียนแต่ละคน และใช้แผ่นละ 1 ชั่วโมง
  2. สังเกตนักเรียนทีละคน โดยใช้ตารางสุ่มว่าชั่วโมงไหนจะสังเกตใคร
  3. ใช้ปากกาขีดใต้ตัวเลขแต่ละตัวที่ตรงกับพฤติกรรมที่สังเกตได้

4. นับจำนวนครั้งที่ปรากฏในแต่ละพฤติกรรม แล้วกรอกในแบบฟอร์มสรุปแต่ละสัปดาห์
5. ในกรณีที่สังเกตไม่ได้ให้เขียนหมายเหตุกำกับทุกครั้ง เช่น นักเรียนไม่มาเรียน หรือกิจกรรมไม่เกี่ยวกับการสังเกต

ในการสังเกตพฤติกรรมแบบใช้รหัส สามารถทำได้

ดังนี้

1. ระบุพฤติกรรมที่จะสังเกตอย่างละเอียด
2. ควรรวมพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกันไว้ด้วยกัน
3. จัดลำดับพฤติกรรมว่าอะไรควรเกิดก่อนหรือหลัง
4. ใช้วิธีการสังเกตที่จะทำได้ง่าย

นอกจากนี้ผู้สังเกตควร

1. สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนทีละคนและสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ระบุไว้เท่านั้น
2. เวลาสังเกตพฤติกรรมให้แยกกระดาษสำหรับสังเกตนักเรียนทีละคน แต่ถ้าต้องการได้ภาพรวมให้นำมาบันทึกลงในแบบฟอร์มสรุปการสังเกตพฤติกรรมได้

3. ผู้สังเกตควรได้รับการฝึกวิธีการสังเกตและวิธีการบันทึกพฤติกรรมเสียก่อน
4. ถ้าไม่สามารถสังเกตได้ให้เว้นไว้หรือให้คำอธิบายเพิ่มเติม
5. ใช้ความเห็นของผู้สังเกตมากกว่าหนึ่งคนเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้

แบบบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ เป็นวิธีการสังเกตพฤติกรรมแบบบรรยายที่ผู้บันทึกไม่มีส่วนร่วม วิธีนี้ต่างจากวิธีการใช้รหัส เป็นการบันทึกเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ผู้บันทึกต้องเลือกบันทึกเหตุการณ์ที่ช่วยให้เข้าใจบุคคลนั้น ซึ่งอาจเป็นพฤติกรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะหรือพฤติกรรมที่ไม่เคยกระทำมาก่อนการบันทึกพฤติกรรมของผู้เรียน ในช่วงเวลานานพอสมควรและเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องสามารถช่วยผู้สอนให้เข้าใจพฤติกรรมของผู้เรียนได้

ในการบันทึกเหตุการณ์ผู้บันทึกควรทำดังนี้

1. บันทึกเฉพาะข้อมูลที่เป็นความจริงเท่านั้น เช่น เกิดอะไรขึ้น เกิดขึ้นเวลาไหนและเกิดในสถานการณ์ใด

2. ควรแยกการตีความและขอเสนอแนะ ออกจากการบันทึกข้อมูล
3. ในการบันทึกแต่ละครั้งควรบันทึกเฉพาะเหตุการณ์เพียงเหตุการณ์เดียว
4. เหตุการณ์ที่บันทึกควรเกี่ยวกับพัฒนาการการเรียนรู้ที่สำคัญของผู้เรียน

วิธีการบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ ไม่สามารถกำหนดไว้ล่วงหน้าได้ว่าจะบันทึกเมื่อใด บันทึกก็ครั้งเหมือนกับการสังเกตแบบใช้รหัส ผู้บันทึกจะบันทึกเมื่อมีพฤติกรรมที่น่าสนใจเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นความเชื่อถือได้ของข้อมูลจึงต่ำกว่าวิธีใช้รหัส อย่างไรก็ตามการบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจมีประโยชน์ดังต่อไปนี้

1. สามารถบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสภาพความเป็นจริงได้
2. ผู้สอนสามารถนำข้อมูลที่ได้อไปช่วยประกอบการตัดสินใจซึ่งดีกว่าการใช้ความรู้สึกตัดสินเพียงอย่างเดียว
3. ทำให้ผู้สอนให้ความสนใจกับผู้เรียนแต่ละคน
4. ถ้าเก็บข้อมูลนานพอสมควรจะทำให้เห็นภาพการพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียน

5. ให้ข้อมูลที่ช่วยวิเคราะห์ข้อบกพร่องของผู้เรียนได้
6. ให้ข้อมูลเพิ่มเติมจากข้อมูลที่เก็บจำนวนที่ได้จากการทดสอบ ทำให้ผู้สอนสามารถเข้าใจพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้อของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น

7. ให้คำบรรยายพฤติกรรมของผู้เรียนซึ่งไม่สามารถเก็บได้จากวิธีใช้รหัส

8. สามารถใช้กับนักเรียนที่เป็นเด็กหรือนักเรียนที่มีพัฒนาการการเรียนรู้ช้ากว่านักเรียนอื่น

ถึงแม้ว่าจะมีข้อดีดังกล่าวข้างต้น การบันทึกเหตุการณ์มีข้อจำกัดดังนี้

1. เป็นวิธีที่ให้ค่าความเชื่อถือได้น้อยกว่าวิธีการอื่นที่มีการเก็บข้อมูลอย่างมีระบบ

2. เป็นวิธีที่ใช้เวลามากในการบันทึกและสรุปเหตุการณ์

3. ทำให้เกิดปัญหาในการเก็บข้อมูลเพราะมีจำนวนมาก

4. ทำให้เกิดปัญหาเรื่องอคติของผู้บันทึกถ้าไม่มีการฝึกการบันทึกมาก่อน

5. ถ้าบันทึกเหตุการณ์ไม่ละเอียดพออาจทำให้เกิด
การตีความหมายผิด

6. ผู้บันทึกมักจะบันทึกเฉพาะเหตุการณ์ที่ไม่ดีเท่านั้น

7. เป็นวิธีที่ไม่สามารถบอกสาเหตุของพฤติกรรมที่
บันทึกได้ เพราะการบันทึกเป็นเพียงการเล่าถึงเหตุการณ์
เท่านั้น

**ในการปรับปรุงวิธีการบันทึกให้มีประสิทธิภาพผู้
บันทึกควรทำดังนี้**

1. กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าจะสังเกตพฤติกรรมใด แต่
ในขณะเดียวกันก็ไม่มองข้ามพฤติกรรมอื่นที่น่าสนใจ

2. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่ต้องการนานพอควร
จากเหตุการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลมากพอที่จะสรุปความ
สำคัญของพฤติกรรมนั้น

3. บันทึกเหตุการณ์ทันทีหลังจากการสังเกตสิ้นสุดลง

4. บันทึกเหตุการณ์ที่ละเหตุการณ์และเขียนอย่างสั้นๆ

5. แยกการบรรยายเหตุการณ์ออกจากการตีความ

6. บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งด้านดีและไม่ดี

7. รวบรวมการบันทึกให้มากพอจากหลายสถานการณ
ก่อนที่จะประเมินพฤติกรรมนั้น ๆ

8. ผักวิธีการบันทึกและการเขียนบันทึก

เนื่องจากวิธีการสังเกต พฤติกรรมแบบการบันทึก
เหตุการณ์ที่น่าสนใจเป็นวิธีที่ใช้เวลามาก ผู้ประเมินจึงควร
เลือกใช้วิธีการนี้เมื่อไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมที่ต้องการได้
ด้วยวิธีอื่น หรือใช้เฉพาะเวลาต้องการสังเกตพฤติกรรมที่เกิด
ขึ้นในสภาพความเป็นจริง และควรนำข้อมูลที่บันทึกไปใช้
ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรูของผู้เรียน

ในการบันทึกผู้บันทึกควรให้ข้อมูลต่อไปนี้คือ ข้อมูล
เกี่ยวกับผู้เรียนเช่น ชื่อ เกรด โรงเรียน ชั้น วันและเวลาที่
บันทึก สถานที่ ๆ เก็บข้อมูล เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ชื่อผู้
บันทึก และความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ตัวอย่างเช่น

"Class : 4th Grade Pupil : Bill Johnson

Date : 4/25/63 Place : classroom Observer : M.G.

Incident

As class was about to start, Bill asked if he
could read a poem to the class--one he had written
himself--about "Spring." He read the poem in a low

voice, constantly looked down at the paper, moved his right foot back and forth, and pulled on his shirt collar. When he finished, Jack (in the back row) said "I couldn't hear it. Will you read it again--louder?" Bill said "no" and sat down.

Interpretation

Bill enjoys writing stories and poems and they reflect considerable creative ability. However, he seems very shy and nervous in performing before a group. His refusal to read the poem again seemed to be due to his nervousness."

(Gronlund, 1971 : 412)

แบบบันทึกประจำวัน เป็นวิธีสังเกตพฤติกรรมแบบบรรยายที่ผู้สังเกตเป็นผู้บันทึกความรู้สึก หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ผู้เรียนมักจะเป็นผู้บันทึกเองโดยบันทึกรายละเอียดที่พบทั้งหมดแต่ละวัน แล้วจึงมาหาสิ่งที่น่าสนใจและข้อสรุปจากการบันทึกภายหลัง การสังเกตแบบนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมของตนเองในด้านการเรียนหรือการสอน ผู้บันทึกอาจเป็นผู้วิจัยเองหรือให้นักวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลที่ตนบันทึกก็ได้

สำหรับขั้นตอนในการบันทึกประจำวันทำได้ดังนี้คือ

1. ผู้บันทึกให้รายละเอียดเกี่ยวกับประวัติการเรียนภาษาของตนเอง
2. ผู้บันทึกซึ่งทำหน้าที่เป็นนักเรียนและผู้วิจัยในขณะเดียวกันบันทึกเหตุการณ์รายละเอียดและความรู้สึกเกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนภาษาอย่างตรงไปตรงมาตามความรู้สึกจริง ๆ
3. ก่อนที่จะนำบันทึกไปให้ผู้อื่นอ่าน ให้เปลี่ยนชื่อและลบข้อมูลที่อาจทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้บันทึกเสียหายหรือไม่สบายใจออกเสียก่อน
4. ผู้วิจัยศึกษาสิ่งที่บันทึกและหาพฤติกรรมที่น่าสนใจ
5. วิเคราะห์และวิจารณ์ข้อมูลที่มีส่วนช่วยอธิบายกระบวนการการเรียนรู้ภาษา

ตัวอย่างการใช้วิธีการบันทึกประจำวันในการศึกษากระบวนการการเรียนรู้ภาษา เช่น ผู้วิจัยศึกษาการเรียนภาษาต่างประเทศของตนและพบว่าการบันทึกประจำวันให้ข้อมูลที่อธิบายการเรียนรู้ภาษาได้ ผู้วิจัยพบว่าการไม่พอใจวิธีการสอนของครู ความต้องการที่จะเรียนภาษาตามที่ตนเองต้อง

การ การเรียนการพูดจากการแอบฟังผู้อื่นพูด ความสนใจที่จะเลือกบทเรียนเอง และการเรียนแบบไม่แข่งขัน ตัวแปรเหล่านี้ล้วนมีส่วนอธิบายกระบวนการการเรียนภาษาของเธอ

๕๕
ทงสน

“This guilt was a result of my competitive feeling that if I didn't work as much as he did, he would go further ahead. Instead of causing me to work harder, this competitiveness resulted in my feeling frustrated and led to a reduced effort.”

(Schumann, 1978 : 5-6)

นอกจากใช้วิธีการบันทึกประจำวันสังเกตพฤติกรรม-การเรียนรู้อาษาของตนเอง ผู้ประเมินสามารถใช้เทคนิคศึกษาความสนใจของผู้เรียนได้ เช่น การศึกษาความสนใจเรื่องทีอ่านจากการบันทึกประจำวันของนักเรียนดังตัวอย่างต่อไปนี้

- 3/15/68 I like planes. They are fun. To ride in I went to D.C. in one. It was fun we left at 2 : 30 in D. and got in Alb. at 3:00.
- 3/16/68 Cars I like cars I like racing cars. I like when they go fast and I like old cars too.
- 3/18/68 fish I like fish they are swim in my room. We have two fish a little one and a big one.

- 3/22/68 Jon is a French boy. I play with him all day long. He can talk French only. He likes to ride bikes all day.
- 3/23/68 Arithmetic I like arithmetic it is easy to do. Today we did some arithmetic like these ones... I got a B in arithmetic.

ข้อดีของการบันทึกประจำวันสรุปได้ดังนี้

1. การศึกษาทัศนคติ แรงจูงใจและความสนใจในการเรียนภาษาที่มาจากความรู้สึกของผู้เรียนเอง อาจแก้ปัญหาเรื่องการวัดความชอบภาษาโดยใช้แบบสอบถาม การสัมภาษณ์และการสังเกตพฤติกรรมแบบการใช้รหัสได้
2. ช่วยให้ผู้วิจัยเห็นพัฒนาการในการเรียนภาษาถ้าเก็บข้อมูลระยะยาว นอกจากนวัตกร^{๕๕}จะ^{๕๕}เลือกกับการศึกษาตัวแปรในเรื่องความรู้สึกที่เปลี่ยนแปลงได้ง่าย เพราะฉะนั้นการเก็บข้อมูลระยะยาวจะทำให้เห็นภาพที่แท้จริงในเรื่องเกี่ยวกับอารมณ์ได้ดีกว่า
3. เป็นเทคนิคที่เหมาะสมในการศึกษากรณีเฉพาะหรือการเรียนการสอนที่ผู้เรียนมาจากประเทศเดียวกันทั้งหมด และให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้เรียนแต่ละบุคคลด้วยแม้จะนำข้อสรุปไปใช้กับกลุ่มอื่นไม่ได้ก็ตาม

4. ให้ข้อมูลผู้เรียนและผู้วิจัยว่าควรแก้ไขปัญหาในเรื่องใดที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษา นอกจากนี้ยังให้ข้อมูลเกี่ยวกับกระบวนการการเรียนรู้อีกด้วย

สำหรับข้อจำกัดของการบันทึกประจำวันคือ

1. วิธีการนี้ต้องฝึกผู้บันทึกให้เป็นนักวิจัยหรือมีทักษะในการเขียนแบบบันทึกด้วย

2. ไม่สามารถนำผลไปใช้กับประชากรกลุ่มอื่นเพราะเป็นการศึกษาเฉพาะกรณีเฉพาะที่ และไม่มี การสุ่มกลุ่มตัวอย่าง เพราะฉะนั้นข้อสรุปจึงจำกัด

3. อาจได้ข้อมูลที่เชื่อถือไม่ได้ เพราะเป็นการบันทึกเกี่ยวกับความรู้สึก ผู้บันทึกเป็นผู้เลือกข้อมูล เพราะฉะนั้นข้อมูลขึ้นอยู่กับบุคลิกของผู้บันทึก

การสังเกตแบบมีส่วนร่วม เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่สังเกตด้วย โดยผู้สังเกตใช้วิธีการหลาย ๆ อย่างตรวจสอบความเชื่อถือได้ของข้อมูลก่อนสรุปผล เทคนิคแบบการบันทึกประจำวันกับการสังเกตแบบมีส่วนร่วม มีประโยชน์ต่างกันดังนี้

การบันทึกประจำวัน

1. ตีในแง่ศึกษาพฤติกรรมของแต่ละบุคคล เป็นการมองตนเองเพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมมากขึ้น และแสดงให้เห็นตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับบุคคลแต่ละคน
2. สามารถเก็บข้อมูลได้ในสภาพความเป็นจริง
3. ใช้อธิบายพฤติกรรมในการศึกษาพัฒนาการในการเรียนรู้ แต่เป็นวิธีที่หาข้อมูลอื่นมาตรวจสอบความเที่ยงตรงไม่ได้

การสังเกตแบบมีส่วนร่วม

1. ตีในแง่การศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับสถานศึกษาและสังคม แต่ไม่สามารถวัดทัศนคติอย่างละเอียดได้
2. อาจไม่ได้ข้อมูลตามสภาพความเป็นจริง เพราะมีผู้สังเกตการณ์ร่วมอยู่ด้วย
3. สามารถตรวจสอบความเที่ยงตรงของการสรุปความได้ โดยใช้วิธีการหลาย ๆ แบบในการหาข้อมูลเพิ่มเติมในระหว่างการสังเกต

วิธีการสังเกตแบบมีส่วนร่วมสามารถใช้ในการประเมินกระบวนการการเรียนการสอนของการอบรมครูได้ โดยศึกษา

ทัศนคติของผู้เรียนในเรื่องวิธีการสอนของครู กิจกรรมกลุ่ม
 ในชั้นเรียนและตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียน ผู้วิจัยสามารถ
 เก็บข้อมูลจากการบันทึกประจำวันของผู้เรียน ผู้สอน และผู้
 สังเกตการณ์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ และใช้วิธีการและ
 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้

1. เก็บรายละเอียดเกี่ยวกับผู้บันทึก ได้แก่ข้อมูลส่วนตัวก่อนเริ่มเรียน ข้อมูลส่วนนี้จะช่วยผู้วิจัยให้เรียนรู้ถึงตัวแปรต่างๆ ที่อาจมีผลกับการเรียนรู้ได้

2. บันทึกรายละเอียดในแต่ละวันอย่างมีระบบ

3. เปลี่ยนชื่อและลบเหตุการณ์ที่ไม่ต้องการให้คนอื่นอ่านออก

4. ผู้วิจัยเป็นผู้ตัดสินใจว่าเหตุการณ์ไหนเป็นเหตุการณ์สำคัญ และเกิดขึ้นบ่อยครั้งซึ่งอาจมีส่วนช่วยอธิบายการเรียนรู้ของผู้บันทึกได้

5. เลือกประเด็นที่มุ่งจะศึกษาโดยเฉพาะจากการบันทึก จำกักข้อมูลที่จะศึกษาและตั้งปัญหาเกี่ยวกับประเด็นที่จะศึกษา

6. หลังจากเลือกประเด็นได้แล้ว วิเคราะห์ข้อมูลและหาตัวอย่างที่เกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา โดยใช้ข้อมูล

ควรเก็บข้อมูลอย่างสม่ำเสมอ และกินบันทึกของผู้เรียนและผู้สอนตามกำหนดเพราะผู้บันทึกจะได้ใช้ประโยชน์

3. วิธีการบันทึก ควรคำนึงถึงความเป็นไปได้ในการนำอุปกรณ์มาใช้ ความจำเป็นในการบันทึกคำพูด ระยะเวลาในการถอดเทปและความสามารถในการเขียนของผู้บันทึก

4. ความสัมพันธ์กับบุคคลที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์ควรมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้เรียนและผู้สอน เพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่ต้องการทั้งในระหว่างการเรียนการสอน และหลังจากการเรียนการสอนสิ้นสุดลงแล้ว

วิธีประเมินพฤติกรรมที่กล่าวมาแล้วได้แก่ การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม การสังเกตพฤติกรรมซึ่งได้แก่ การสังเกตแบบใช้รหัส การบันทึกเหตุการณ์ที่น่าสนใจ การบันทึกประจำวันและการสังเกตแบบมีส่วนร่วม แต่ละวิธีมีข้อดีและข้อจำกัดแตกต่างกันไป ผู้ประเมินจำเป็นต้องเลือกใช้เทคนิคให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการประเมิน และเพื่อให้ได้ผลสรุปที่ถูกต้อง ผู้ประเมินต้องตรวจสอบความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรงของข้อมูล

บทที่ 9

การประเมินสื่อการเรียนการสอนภาษา

นอกจากตัวผู้เรียนแล้ว องค์ประกอบที่มีส่วนช่วยอธิบายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนการสอนคือ สื่อการเรียนการสอน สื่อที่นำมาใช้ต้องสอดคล้องกับวัตถุประสงค์จึงจะช่วยผู้เรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ ผู้เขียนได้กล่าวถึงวิวัฒนาการในการทดสอบภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการเรียนการสอนภาษา และชี้ให้เห็นแนวโน้มการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันว่าเป็นยุคการใช้ภาษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพราะฉะนั้นสื่อการเรียนการสอนก็ควรช่วยผู้เรียนให้สื่อความหมายได้

ถ้าวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ข้อหนึ่งคือ “อ่านโฆษณาในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้” ครูคนไหนเลือกสื่อต่อไปนี่

- Lesson 1 : Agreement
- Lesson 2 : Using verb forms
- Lesson 3 : Using pronouns
- Lesson 4 : Using modifiers
- Lesson 5 : Phrases and sentences
- Lesson 6 : Paragraphs
- Lesson 7 : Verbs
- Lesson 8 : Nouns and noun substitutes
- Lesson 9 : Modifiers
- Lesson 10 : Relators and expletives

กรรณที่สองเลือกสื่อต่อไปนี้

- Lesson 1 : Definition
- Lesson 2 : Comparison
- Lesson 3 : Contrast
- Lesson 4 : Cause
- Lesson 5 : Result
- Lesson 6 : Condition
- Lesson 7 : Suggestion
- Lesson 8 : Request
- Lesson 9 : Explanation
- Lesson 10 : Conclusion

กรรณที่สามเลือกสื่อต่อไปนี้

- Lesson 1 : At the airport
- Lesson 2 : At the bank
- Lesson 3 : At the post office

- Lesson 4 : At the supermarket
- Lesson 5 : At the pharmacy
- Lesson 6 : At the shopping center
- Lesson 7 : At the hospital
- Lesson 8 : At the bus terminal
- Lesson 9 : At the fair
- Lesson 10 : At the party

ครูคนแรกเชื่อในเรื่องหลักสูตรแบบโครงสร้าง ครูคนที่สองเชื่อในเรื่องหลักสูตรที่เน้นหน้าที่ของภาษา ครูคนที่สามเชื่อในเรื่องหลักสูตรที่เน้นสถานการณ์ แต่ทั้งสามคนไม่ได้คุยเลยว่านักเรียนต้องการเรียนภาษาไปเพื่ออะไร นักเรียนอาจจะได้ความรู้เกี่ยวกับภาษาบ้าง แต่นักเรียนไม่สามารถใช้ภาษาอ่านโฆษณาจากหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษได้ ถ้าต้องการให้นักเรียนอ่านโฆษณาได้ก็ควรนำโฆษณามาให้เรียนจึงจะสามารถช่วยนักเรียนได้

หลักกว้าง ๆ ในการเลือกสื่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือ

1. สื่อการเรียนการสอนควรเน้นการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร
2. สื่อนั้นควรเน้นที่กระบวนการและเนื้อหา

3. สื่อเน้นควรกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความต้องการที่จะ สื่อความหมาย

ข้อมูลอาจอยู่ในรูปของภาษาพูด ภาษาเขียนหรือข้อมูลที่ไม่ใช่ตัวภาษาเช่น รูปภาพ แผนภูมิ แผนผังก็ได้ สื่อที่ครูสามารถนำมาใช้อาจเป็นสื่อที่ให้ความรู้ เช่น พจนานุกรม หนังสือไวยากรณ์ และหนังสืออ้างอิงต่าง ๆ สื่อเหล่านี้เป็นเพียงแหล่งข้อมูลประกอบที่ช่วยทำให้นักเรียนทำกิจกรรมทางภาษาได้ เป็นสื่อด้านเนื้อหา ส่วนสื่ออีกประเภทคือสื่อที่เน้นกระบวนการเรียนรู้ ทำหน้าที่เป็นเครื่องชี้แนะให้นักเรียนใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารได้ สื่อประเภทหลังมีความสำคัญกับพัฒนาการในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่าสื่อประเภทแรก สื่อการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการสื่อความหมายไม่จำเป็นต้องอยู่ในรูปของตำราเรียนเสมอไป และไม่จำเป็นต้องปรากฏตามลำดับขั้นตอน สื่ออาจอยู่ในรูปของหน้าหนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ โทรทัศน์หรือแม้แต่ตัวผู้สอนเอง เพราะฉะนั้นกิจกรรมทางภาษาจึงไม่ควรจำกัดอยู่เฉพาะบทเรียนเท่านั้น ผู้เรียนสามารถแสวงหาข้อมูลนอกเหนือจากบทเรียนได้ ตัวอย่างเช่น

Students bring in descriptions of two TV commercials they have seen. One commercial they liked; one they didn't.

- a. Descriptions are guided by a handout asking :
  - i. What is the name of the product?
  - ii. Is there a song? what is it like?
  - iii. Who are the people in the commercial?
  - iv. What are they saying?
  - v. Why is the commercial good/bad?
- b. Students fill out the handouts as they view the commercials.

กิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องชวนชววยเรียนด้วยตนเอง ไม่ใช่เป็นบทเรียนที่ผู้สอนเป็นผู้กำหนดแต่เพียงผู้เดียว กิจกรรมที่ผู้เรียนทำนอกห้องเรียนเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องพึ่งตนเองและนำข้อมูลที่เรียนในห้องเรียนนำไปปฏิบัติจริง

นอกจากนี้สื่อการเรียนการสอนอาจอยู่ในรูปของอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ผู้สอนสามารถเตรียมเองได้ เพราะผู้สอนย่อมรู้ความสามารถ ความสนใจและความต้องการของผู้เรียนได้ดีกว่าคนเขียนบทเรียน เพราะฉะนั้นอุปกรณ์เสริมจึงจำเป็นอย่างยิ่ง ผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอนซึ่งอยู่ในรูปต่างๆ เช่น

1. ผู้สอน ผู้เรียน และห้องเรียน เช่นการใช้ท่าทาง เสื้อผ้าของครูและนักเรียน เป็นต้น

2. อุปกรณ์ในห้องเรียนเช่น กระดานดำ การจัดที่นั่ง

3. ตัวอย่างที่เป็นของจริง

4. รูปภาพ

5. แผนผังและแผนภูมิ

6. อุปกรณ์ที่สร้างขึ้นเอง เช่น หุ่น แผ่นพับ

7. อุปกรณ์ช่วยสอนอื่น ๆ เช่น ห้องปฏิบัติการทาง ภาษา วิดีโอ เครื่องฉายแผ่นใส สไลด์ คอมพิวเตอร์ช่วยสอน

เพราะฉะนั้นสื่อในการเรียนการสอนภาษาจึงมิได้จำกัดแค่สิ่งพิมพ์เท่านั้น แต่รวมถึงอุปกรณ์การเรียนการสอนอื่น ๆ ซึ่งผู้สอนจำเป็น จะต้องเลือกใช้ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน

ในการเลือกและประเมินสื่อ ผู้ประเมินควรพิจารณาในเรื่องคุณภาพของสื่อ เนื้อหาของสื่อและองค์ประกอบของภาษา

1. คุณภาพของสื่อ สื่อที่ใช้สอนควรมีลักษณะดังนี้ คือ มีประโยชน์กับผู้เรียน ไม่มากและยากจนเกินไป และมีความชัดเจน ตัวอย่างเช่น

คุณภาพของสื่อ

ตัวอย่าง

1. ไม่มีประโยชน์ ง่ายและ
ชัดเจน

The book is on the table.

2. ไม่มีประโยชน์ ยากและ
ชัดเจน

The big red book is on
the little table by the
open window.

3. ไม่มีประโยชน์ ยากและ
ไม่ชัดเจน

The seldom commented—
upon but frequently
observed location for a
book is that in which
we now find this
one.

4. อาจมีประโยชน์ในอนาคต
ยากและไม่ชัดเจน

The repast which the
cook, for our enjoyment
and his own self-satisfac-
tion has (in a manner
of speaking) prepared
for our lunch today is
pizza.

คุณภาพของสื่อ

ตัวอย่าง

5. อาจมีประโยชน์ในอนาคต
ง่ายและไม่ชัดเจน I paid half the then going
rate.
6. อาจมีประโยชน์ในอนาคต
ยากและชัดเจน We're going to have pizza
with mushrooms, ancho-
vies and pepperoni.
7. อาจมีประโยชน์ในอนาคต
ง่ายและชัดเจน We're going to have pizza
for lunch!

(Stevick, 1965 : 105)

2. เนื้อหาของสื่อ ผู้ประเมินสามารถประเมินเนื้อหา
ของสื่อในเรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษา สถานการณ์ที่ใช้ภาษา
และเรื่องที่เกี่ยวข้อง สำหรับเรื่องเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษา
ผู้ประเมินต้องคำนึงว่าผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ระดับใด และควร
ใช้ภาษาได้ดีเพียงใด การพิจารณาเนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษา
ต้องไม่แยกออกจากสถานการณ์ที่ใช้ภาษาและเรื่องที่เกี่ยวข้อง
ในเรื่องสถานการณ์ที่ใช้ภาษาต้องคำนึงว่าใครเป็นผู้ใช้ภาษา
และใช้กับใคร นอกจากนี้หัวข้อของสื่อควรสอดคล้องกับ
ความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการใช้ภาษาพูดเกี่ยวกับเรื่อง
อะไร

3. องค์ประกอบของภาษา ผู้ประเมินควรพิจารณาในเรื่องโอกาสในการใช้ภาษา ตัวอย่างของการใช้ภาษา การเลือกใช้ศัพท์และการเลือกใช้รูปประโยค โอกาสในการใช้ภาษาที่ระบุในสื่อควรมีประโยชน์กับผู้เรียน ตรงกับความต้องการของผู้เรียน กระตุ้นผู้เรียนให้อยากทำกิจกรรมนั้น และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงออก สำหรับตัวอย่างการใช้ภาษาควรเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารและไม่ควรตัดองค์ประกอบอื่นนอกเหนือจากตัวภาษา เช่น สีหน้า ท่าทาง นอกจากนี้ตัวอย่างที่ให้ผู้เรียนมีความยาวพอที่จะชี้ให้เห็นภาษาที่ใช้จริงและตรงกับความต้องการและความสนใจในการใช้ภาษาของผู้เรียน เกี่ยวกับการเลือกใช้ศัพท์ สื่อที่ดีควรเปิดโอกาสและฝึกผู้เรียนให้สามารถเลือกใช้ ศัพท์และสำนวนได้ ถูกสถานการณ์ มิใช่สอนให้ผู้เรียนท่องจำศัพท์อย่างเดียว ส่วนเรื่องการใช้รูปประโยคควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกใช้รูปประโยคเพื่อสื่อข้อความที่ต้องการ

นอกจากเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น ผู้เลือกและประเมินสื่อควรพิจารณาถึงองค์ประกอบอื่นต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์
2. เนื้อหา

3. วิธีการเรียนการสอน

4. คำอธิบาย

1. **วัตถุประสงค์** ควรพิจารณาทั้งวัตถุประสงค์ระยะสั้นและระยะยาว การให้ความสำคัญของแต่ละวัตถุประสงค์ และการเรียงลำดับวัตถุประสงค์

2. **เนื้อหา** สามารถพิจารณาในเรื่อง เนื้อหาเกี่ยวกับตัวภาษา ความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรม เนื้อหาเกี่ยวกับวิชาอื่น เนื้อหาเกี่ยวกับการฝึกภาษา กลวิธีในการเรียน หน้าหนักและเวลาที่ให้ในแต่ละเรื่อง และการเรียงลำดับของเนื้อหา

3. **วิธีการเรียนการสอน** ควรคำนึงถึงเรื่อง การเลือกวิธีการสอน การเลือกกิจกรรมการเรียนการสอน การแบ่งเวลา การจัดกลุ่มผู้เรียน การจัดห้องเรียนและการเรียงลำดับขั้นตอนในกิจกรรม

4. **คำอธิบาย** ควรพิจารณาจากคำอธิบายทั่วไปเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาและกิจกรรม คำอธิบายเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้น การประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียน การกำหนดเวลาและเกณฑ์ในการประเมินผลการเรียนรู้และพฤติกรรมในห้องเรียน

โดยสรุปสื่อที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารควรมีลักษณะดังนี้คือวัตถุประสงค์ของสื่อควรสอดคล้องกับการเรียนภาษาเพื่อใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ตักนิกคิต ลักษณะของภาษาที่ใช้ในสื่อควรเป็นภาษาที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์และเตรียมผู้เรียนให้ใช้ได้ในสภาพการใช้ภาษาจริง และกิจกรรมในสื่อควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เหมาะกับประสบการณ์และความสามารถของผู้เรียน และกิจกรรมนั้นควรเอื้อต่อกระบวนการในการสื่อสาร คือมีการให้ข้อมูล แสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและประเมินข้อมูลเพื่อให้การสื่อความหมายประสบผลสำเร็จ

ในการประเมินสื่อผู้ประเมินอาจใช้ตัวอย่างต่อไปนี้

ใช่   ไม่ใช่

1. วัตถุประสงค์ของสื่อ

— มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้ตักนิกคิต

— ตรงตามความต้องการและความสนใจของผู้เรียน

_____

_____

ใช่   ไม่ใช่

— เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน _____

— สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร _____

2. เนื้อหา

— สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ _____

— มีประโยชน์กับผู้เรียน _____

— เหมาะสมกับประสบการณ์ของผู้เรียน _____

— มีปริมาณเพียงพอ _____

— มีความชัดเจน _____

— เน้นการใช้ภาษา _____

— น่าสนใจ _____

— มีความสอดคล้องและต่อเนื่องกับบทอื่น _____

— เรื่องลำดับเนื้อหาอย่างมี _____

เหตุผล _____

— ทันท่วงที _____

ใช่

ไม่ใช่

3. ภาษา

- สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ _____
- มองภาษาว่าเป็นเครื่องมือ _____

ในการสื่อความหมาย _____

- เป็นภาษาที่ใช้จริง _____
- มีความถูกต้องและชัดเจน _____
- เหมาะกับระดับความ _____

สามารถของผู้เรียน _____

- ไม่จำกัดกับความยากง่าย _____

ของภาษาจากการวิเคราะห์ของนัก
ภาษาศาสตร์ _____

4. กิจกรรม

- สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ _____
- เน้นการใช้ภาษาเพื่อสื่อ _____

ความหมาย _____

- มีความหลากหลาย คือ _____

ประกอบด้วยกิจกรรมเดี่ยว กิจกรรม _____

คู่ กิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมทั้งชั้น _____

ใช่   ไม่ใช่

— เริ่มจากง่ายไปหายาก

— เหมาะสมกับระดับและ

ประสบการณ์ของผู้เรียน

— ไม่ทำให้ผู้เรียนเกิดความ

เครียด

— เปิดโอกาสให้ผู้เรียนหาข้อ

มูลเพิ่มเติม แลกเปลี่ยนข้อมูลและนำ

ข้อมูลมาแก้ปัญหา

— คำอธิบายชัดเจน มีตัว

อย่างประกอบ

— น่าสนใจ

— มีทั้งกิจกรรมในห้องเรียน

และนอกห้องเรียน

— มีอุปกรณ์ที่เหมาะสม

ประกอบ

— เตรียมผู้เรียนให้ใช้ภาษา

ได้ในชีวิตจริง

ใช่   ไม่ใช่

5. อุปกรณ์ช่วยสอน

- สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ _____
- มีความเป็นไปได้ในการนำ
มาใช้ในแง่ของเวลา สถานที่และ
ความพร้อมของบุคลากร _____
- เหมาะสมกับเนื้อหาและ
กิจกรรมแต่ละประเภท _____
- จูงใจผู้เรียน _____
- มีความชัดเจน _____
- ใช้เป็นสื่อเสริม _____

6. การประเมินผล

- สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ _____
- มีเกณฑ์ในการประเมินที่
แน่นอน _____
- ใช้รูปแบบการประเมินได้
เหมาะสม _____
- ประเมินทั้งกระบวนการ
เรียนการสอนและสัมฤทธิ์ผล _____
- สามารถทำได้ _____

มี

ไม่มี

7. ข้อมูลอื่น ๆ

— คู่มือครู

— สมุดแบบฝึกหัด

— แบบการทดสอบและ

ประเมินผล

— อื่น ๆ ได้แก่ _____

สื่อการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่ง
ที่ช่วยให้การสอนประสบผลสำเร็จ แต่ถึงแม้ว่าจะมีสื่อและ
นักเรียนมีความสามารถและทัศนคติที่ดีแต่ถ้าขาดครูที่ศึกษา
ที่จะทำให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์ เพราะฉะนั้นการ
ประเมินความสามารถของครูจึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่จะ
ต้องกล่าวถึงในการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา

บทที่ 10

การประเมินความสามารถในการสอนภาษา

ความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการเรียนการสอน นอกจากจะประเมินจากความสามารถและทัศนคติของนักเรียน และสื่อการเรียนการสอนแล้ว ผู้ประเมินควรศึกษาความสามารถและทัศนคติของครู เพราะจะช่วยอธิบายความสำเร็จและความล้มเหลวในการเรียนการสอนได้

นอกจากมีความรู้ในวิชาที่สอน ครูสอนภาษาควรมีความสามารถและทักษะในเรื่องต่อไปนี้คือ มีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนการสอนภาษา เป็นคนที่มีมนุษยสัมพันธ์ และมีทักษะในการสอนภาษา

ในเรื่องความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนการสอนภาษา ครูควรมีความรู้ในเรื่อง 1) จิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาซึ่งได้แก่ ธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา กระบวนการการเรียนรู้ภาษา และองค์ประกอบต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา

2) ความรู้เกี่ยวกับภาษาที่สอนได้แก่ ธรรมชาติของภาษารูปแบบต่าง ๆ ของการใช้ภาษา ไวยากรณ์ ระบบเสียง ความรู้เรื่องศัพท์ ความแตกต่างของภาษา ลักษณะของภาษาที่ใช้จริงและ 3) ความรู้ในเรื่องวัฒนธรรมและสังคมได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรม ภาษา และการศึกษา อิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีต่อการเรียนการสอน ทักษะหน้าที่ที่มีต่อภาษา ลักษณะการเรียนรู้แบบต่าง ๆ บทบาทของผู้เรียน และการทำงานกลุ่ม และความเชื่อความคาดหวังและเป้าหมายของผู้เรียน เป็นต้น นอกจากนี้กล่าวข้างต้นครุควรมีความรู้และความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

1. แนวความคิด ทฤษฎี การเรียน การสอน ภาษาแบบต่าง ๆ
2. ความรู้ในเรื่องหลักสูตร
3. เทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ
4. การเลือกและปรับปรุงบทเรียน
5. การทดสอบและประเมินผล
6. การเลือกใช้วิธีการสอนที่เหมาะสม
7. ข้อจำกัดต่าง ๆ ในการเรียนการสอน

ในเรื่องแนวความคิดทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาแบบต่าง ๆ ครูควรเรียนรู้เกี่ยวกับปรัชญาและแนวความคิดการสอนภาษาแบบต่าง ๆ เช่น "direct method, audiolingual method, cognitive code teaching, functional-notional approach, pragmatic approach, humanistic approach, communicative approaches, และ natural approach" ส่วนความรู้เรื่องหลักสูตรควรรู้ถึงหลักการในการสร้างหลักสูตร การเลือกเนื้อหา การเรียงลำดับของเนื้อหา ในเรื่องเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ ครูควรเข้าใจวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เช่น "The Silent Way, Community Language Learning และ Suggestopedia" เป็นต้น นอกจากนี้ครูควรมีความรู้ในเรื่องการเลือกใช้บทเรียน การดัดแปลงบทเรียนหรือสร้างบทเรียนเสริมให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์การเรียนการสอนได้ ครูควรมีความรู้ในเรื่องการทดสอบและประเมินผล สามารถเลือกใช้แบบสอบได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ นอกจากนี้ครูควรเข้าใจถึงตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการเรียนการสอน เช่น อายุของนักเรียน ระดับความสามารถการใช้ภาษา ภูมิหลังของการศึกษา ความ

ตั้งใจของนักเรียน การใช้ภาษาแรกหรือภาษาที่สองและความสำคัญ of ภาษาที่ใช้ในแต่ละแห่งเป็นต้น

นอกจากความรู้ทางด้านทฤษฎี ครูควรเป็นผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์ คำนี้ถึงความรู้สึกและความคิดเห็นของนักเรียน ครูที่มีมนุษยสัมพันธ์จะให้ความสำคัญกับนักเรียน มุ่งช่วยให้ นักเรียน ได้ทั้งความรู้และเป็นคนดี ความมีมนุษยสัมพันธ์ของครูสามารถทำให้ห้องเรียนมีลักษณะดังนี้

1. มีบรรยากาศในการเรียนการสอนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน
2. เป็นการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญทั้งทางด้านความรู้และความชอบ
3. ทำให้การเรียนมีความหมาย
4. เป็นการเรียนการสอนที่ให้ความสำคัญกับนักเรียน
5. ช่วยให้นักเรียนค้นพบความสามารถของตนเอง
6. ทำให้นักเรียนในชั้นมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน
7. ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา
8. ช่วยให้นักเรียนมองเห็นตนเองในแง่ดีทำให้มีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาซึ่งอาจจะช่วยให้เรียนได้ตามไปด้วย

นอกจากมีความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนการสอนและ
เป็นคนที่มึนุษย์สัมพันธ์แล้ว ครูสอนภาษาควรมีทักษะ
เกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย เช่นการสร้างบรรยากาศ
ในห้องเรียน การจัดกิจกรรมในชั้นเรียน การเปิดโอกาส
ให้นักเรียนแสดงออกและการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน

เทคนิคการสอนที่สร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ในห้องเรียนได้แก่

1. เปิดโอกาสให้นักเรียน ใช้ภาษาที่เกิดขึ้นจริงมากที่สุด
2. ในระยะเริ่มต้นของการสอน ไม่ควร บังคับให้นักเรียนพูดถ้ายังไม่พร้อม
3. ใช้อุปกรณ์และสื่อช่วยสอนเพื่อให้นักเรียนเข้าใจง่ายขึ้น
4. กิจวิธีที่ทำให้นักเรียนไม่เครียด
5. สำหรับนักเรียนที่เป็นผู้ใหญ่ ควรมีแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ให้ทำบ้าง
6. ศึกษาความสนใจของนักเรียน และแทรกความสนใจนั้นไว้ในบทเรียน

7. สร้างบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนไม่อายเวลาทำผิด
8. ถ้าสอนการสนทนา ควรสอนประโยคที่จะนำไปใช้ได้
9. ให้เข้าใจว่านักเรียนไม่สามารถเรียนรูปแบบต่างๆ ของภาษาได้พร้อมกัน นักเรียนสามารถใช้บางรูปแบบได้ก่อนรูปแบบอื่น
10. เวลาสอน ไม่ควร ใช้การแปลเป็นเทคนิคในการสอน

ลักษณะการจัดห้องเรียนก็มีส่วนช่วยในการสร้างบรรยากาศการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารได้เช่นกัน และการจัดห้องเรียนให้ใกล้เคียงกับสภาพการใช้ภาษาตามความเป็นจริงมากที่สุดมีประโยชน์ดังนี้

1. สามารถใช้ห้องเรียนในการอธิบายกิจกรรมและสร้างความสัมพันธ์ในหมู่นักเรียน และให้นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลและความคิดเห็นได้
2. สร้างบรรยากาศการใช้ภาษาในรูปแบบของเกม การอภิปรายและกิจกรรมในรูปแบบอื่นได้
3. เอื้อต่อกิจกรรมประเภทบทบาทสมมุติและการจำลองสถานการณ์

4. ช่วยให้นักเรียนมีจินตนาการ
5. ช่วยให้นักเรียนสามารถนำกิจกรรมที่ทำในห้องไปใช้ปฏิบัติในชีวิตจริงได้

ผู้ประเมินสามารถใช้แนวทางที่กล่าวข้างต้นเป็นเกณฑ์ในการประเมินพฤติกรรมของครูในการสร้างบรรยากาศการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

สำหรับการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน ถ้าวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาต้องการช่วยนักเรียนให้ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความรู้สึกนึกคิด ลักษณะของกิจกรรมควรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ด้วย ผู้ประเมินอาจใช้แนวทางต่อไปนี้ประเมินความสามารถของครูในการจัดกิจกรรมในชั้นเรียน กิจกรรมที่ใช้เพื่อการสื่อสารสรุปได้ดังนี้คือ

1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการเรียนว่าผู้เรียนเรียนภาษาไปเพื่ออะไร
2. เน้นความเข้าใจเรื่องทั้งหมดมากกว่าความสามารถในการแยกวิเคราะห์รายละเอียด
3. เน้นกระบวนการในการเรียนเท่ากับรูปแบบของภาษา กระบวนการในการเรียนคลุมถึงกิจกรรม

ที่เปิดโอกาสให้ผู้ส่งและผู้รับสารแลกเปลี่ยนข้อมูล
เลือกและประเมินข้อมูล

4. ให้ผู้เรียนลงมือทำด้วยตนเอง
5. ไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด เพราะ
ข้อผิดพลาดบางอย่างเป็นเครื่องแสดงว่าผู้เรียน
กำลังทดลองใช้ภาษา

กิจกรรมที่เอื้อต่อการสื่อสารแบ่งได้เป็นสี่ประเภทคือ
กิจกรรมที่เน้นทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษา กิจกรรมที่เน้น
การแก้ปัญหา เกมและกิจกรรมที่เน้นเนื้อหา ตัวอย่าง
กิจกรรมประเภทแรกได้แก่การสนทนา การสัมภาษณ์ การ
เรียงลำดับตามความชอบ การใช้แผนภูมิและตาราง การให้
ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และกิจกรรมที่ใช้จินตนาการ ตัวอย่าง
กิจกรรมประเภทที่สองได้แก่ กิจกรรมเป็นชุดที่ต่อเนื่อง การ
ใช้ แผ่นผัง แผนภูมิ และแผนที่ การกล่าวสุนทรพจน์เฉพาะ
เรื่อง และการใช้ข้อความโฆษณา สำหรับเกมอาจอยู่ใน
รูปของการรวมลักษณะของกิจกรรมสองประเภทแรก และ
กิจกรรมประเภทสุดท้ายได้แก่ กิจกรรมที่ถามเนื้อหาเฉพาะ
สาขาวิชา ซึ่งอาจอยู่ในรูปของการทดสอบ การอภิปรายกลุ่ม

การรายงาน การแสดง การรายงานข่าว การฟังการบรรยาย
พิเศษเป็นต้น

กิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียน ควรมีทั้ง
กิจกรรมทั้งชั้น กิจกรรมคู่ กิจกรรมเดี่ยวและกิจกรรมกลุ่ม
ส่วนเรื่องภาษาเน้นทั้งความสามารถการใช้ภาษาเพื่อสื่อความ
หมายและการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ลักษณะของกิจกรรม
มีทั้งในรูปการฝึก การสนทนาแบบควบคุม การพูดคุย การ
แก้ปัญหาและกิจกรรมอื่น ๆ ครูทำหน้าที่เป็นผู้สอนเน้นความ
ถูกต้องของภาษาและเป็นผู้ช่วยเหลือเวลาให้ทำกิจกรรมที่เน้น
ความสามารถในการสื่อสาร ผู้สอนสามารถนำความเห็นที่
กล่าวข้างต้นมาเป็นแนวทางในการประเมินความสามารถใน
การจัดกิจกรรมในห้องเรียนของตนได้

ในเรื่องการเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออก การ
สอนภาษาเพื่อการสื่อความหมายไม่ได้เน้นที่ตัวครูแต่เน้นที่
นักเรียน การสอนที่เน้นที่ครูเป็นการสอนแบบครูบอกรู้
ให้นักเรียนไม่มีส่วนร่วม ส่วนการสอนที่เน้นความสามารถใน
การสื่อสารเน้นที่นักเรียนว่าต้องการใช้ภาษาสื่อความหมายใน
เรื่องใด ครูเป็นผู้ช่วยให้นักเรียนสื่อความหมายได้ประสบผล

สำเร็จ เป็นการเรียนการสอนที่ครูและนักเรียนทำงานร่วมกัน นักเรียนควรสนใจทำกิจกรรมด้วยความพอใจ เรียนด้วยความสบายใจและไม่เครียดแม้ว่ากิจกรรมนั้นจะต้องใช้ความคิดก็ตาม นักเรียนควรฟังเพื่อนร่วมชั้นด้วยมิได้ฟังแต่ครูเพียงผู้เดียว สามารถเรียนจากเพื่อนและช่วยเพื่อนแก้ไขข้อผิดพลาดได้ สำหรับครูแม้ว่าจะเป็นคนควบคุมชั้น แต่ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออก ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตนเองได้ ไม่ว่ากิจกรรมนั้นเป็นเพียงรูปประโยค ๆ เดียวหรือกิจกรรมอื่นที่ยากกว่า ครูไม่ควรเครียด ควรใช้เสียงและท่าทางที่ทำให้นักเรียนสบายใจ ช่วยให้ข้อมลหรือแก้ไขข้อผิดพลาดมากกว่าที่จะคอยวิจารณ์หรือชมเชย

สิ่งที่ผู้สอนสามารถสังเกตพฤติกรรมของตนได้อีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน ในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารครูจะไม่แก้ไขข้อผิดพลาดทุกตัวแต่จะเลือกแก้ไขเฉพาะข้อผิดพลาดที่ทำให้การสื่อความหมายล้มเหลว เพราะเชื่อว่าข้อผิดพลาดของนักเรียนเป็นพฤติกรรมการทดลองใช้ภาษาของนักเรียน สำหรับวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดมีหลายแนว ครูอาจวิเคราะห์ จัดประเภทข้อผิดพลาดและแก้ไขข้อผิดพลาดตามประเภทนั้น ๆ ข้อผิดพลาดสามารถ

แบ่งได้ตามลักษณะของภาษา ความสำคัญ สาเหตุที่เกิดและ ความยากง่ายของการแก้

การสังเกตพฤติกรรมของครูในห้องเรียนเป็นวิธีหนึ่งที่จะประเมินสัมฤทธิ์ผลในการเรียน การสังเกตอาจใช้เทคนิคต่าง ๆ เช่น แบบใช้รหัส แบบใช้อุปกรณ์ช่วยในการสังเกต หรือการใช้วิธีการผสม การสังเกตพฤติกรรมสามารถสังเกตจากพฤติกรรมทางอ้อมและพฤติกรรมโดยตรง พฤติกรรมทางอ้อมได้แก่ พฤติกรรมที่เกี่ยวกับความรู้สึก การชมและการให้กำลังใจ การพูดแบบแทรกอารมณ์ขัน การนำความคิดและคำพูดของนักเรียนมาใช้ การถามคำถามที่เกี่ยวกับตัวนักเรียนและการถามคำถามที่นำไปสู่คำตอบที่ต้องการสำหรับพฤติกรรมโดยตรงได้แก่ การให้ข้อมูล การแก้ไขข้อผิดพลาด การเล่าเรื่องที่น่าสนใจ การให้ตัวอย่าง การให้รายละเอียด การแนะนำตัวเองกับนักเรียน การเช็คชื่อ การอธิบายคำสั่งในกิจกรรม การให้นักเรียนฝึกรูปแบบของภาษา และการวิจารณ์พฤติกรรมและคำตอบของนักเรียน

ในการสังเกตพฤติกรรมผู้สังเกตควรใช้เทคนิคการสังเกตทั้งแบบที่ให้ข้อมูลเป็นจำนวนและข้อมูลในรูปของการ

บรรยาย กวีรสังเกตสามารถทำได้ทั้งแบบมีอุปกรณ์หรือไม่มี
อุปกรณ์ช่วยและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เชื่อถือได้ควรมีการตรวจ
สอบข้อมูล ในการสังเกตพฤติกรรมผู้สอนอาจเป็นผู้สังเกต
พฤติกรรมของตนเองโดยคุณเทียบบันทึกภาพหลังจากการสอน
หรืออาจจะให้ผู้อื่นสังเกตก็ได้ ในการประเมินความสามารถ
การสอนภาษา ผู้ประเมินควรใช้วิธีการประเมินแบบอิงเกณฑ์
และผู้ประเมินและผู้สอนควรทำงานร่วมกันโดยช่วยกัน ระบุ
ข้อจำกัดต่าง ๆ ระบุวัตถุประสงค์ในรูปแบบที่วัดและประเมิน
ได้ พิจารณาถึงวัตถุประสงค์อื่นที่อาจเป็นไปได้ และร่วมกัน
เลือกวัตถุประสงค์ที่พอจะประเมินก็ได้ ช่วยหาข้อมูลมา
สนับสนุนความสำเร็จในการสอน หาข้อบกพร่องเกี่ยวกับ
การสอนและเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นเพื่อช่วย
ให้ผู้สอนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ในการสอนของตนได้ ใน
การประเมินแต่ละครั้งผู้ประเมินต้องกำหนดว่าจะประเมิน
อะไร ใช้รูปแบบ ๆ ไหน ใครมีส่วนร่วมในการประเมิน
ประเมินเมื่อไหร่ และจะนำผลไปใช้ทำอะไร และผู้ประเมิน
ควร ระลึกเสมอว่าผลของการประเมินควรนำมาใช้ปรับปรุง
การเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ประโยชน์มากที่สุด

เอกสารอ้างอิง

กระทรวงศึกษาธิการ. *English for Thai Students*

กรุงเทพ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2524.

กาญจนา ปราบพาล. *การทดสอบและการประเมินผล*

การเรียนรู้การสอนภาษา. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย :

สถาบันภาษา, 2530.

Alderson, C. The nature of the beast. Paper presented at the International Conference on Trends in Language Program Evaluation, Bangkok, December 9-11, 1986.

Bauldauf, R., & Morley, R. Matching cloze as an evaluation procedure for slow learning children. *The Exceptional Child*, 1979, 26, 23-25.

Bell, R.T. *An introduction to Applied Linguistics. Approaches and methods in language teaching*. London : Batsford Academic and Educational Ltd., 1981.

Carroll, B.J. *Testing communicative performance*. Oxford : Pergamon Press, 1980.

Cohen, A.D. *Testing language ability in the classroom*. Rowley, Mass. : Newbury House Publishers, Inc. 1980.

- Cronbach, L.J. *Essentials of psychological testing*. (3rd ed.). New York : Harper & Row, Publishers, 1970.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. *The functional-notional approach. From theory to practice*. Oxford : Oxford University Press, 1983.
- Finocchiaro, M., & Sako, S. *Foreign language testing : a practical approach*. New York : Regents Publishing Company, Inc., 1983.
- Gronlund, N.E. *Measurement and evaluation in teaching* (2nd ed.). New York : McMillan, 1971.
- Harris, D.P. *Testing English as a second language*. New York : McGraw-Hill Book Company, 1969.
- Krashen, S.D. *Principles and practice in second language acquisition*. Oxford : Pergamon Press, 1982.
- Lado, R. *Language testing*. London : Longman, 1961.
- Mehrens, W.A., & Lehmann, I.J. *Measurement and evaluation in education and psychology* (2nd ed.). New York : Holt, Rinehart and Winston, 1978.
- Oller, J.W., Jr. *Language tests at school : a pragmatic approach*. London : Longman, 1979.
- Popham, W.J. *Criterion-referenced measurement*. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, Inc., 1978.

- Porter, D. Modified cloze procedure : a more valid reading comprehension test. *English Language Teaching*, 1976, 30, 151-155.
- Schumann, F.M. Diary of a language learner : a further analysis. Paper presented at the Los Angeles Second Research Forum, October, 1978.
- Spolsky, B. Introduction : linguists and language testers. In B. Spolsky (Ed.), *Advances in language testing series : 2* Arlington, Virginia : Center for Applied Linguistics, 1978.
- Stevick, E.W. Evaluating and adapting language materials. In H.B. Allen & R.N. Campbell (Eds.), *Teaching English as a second language. A book of readings*. New York : McGraw-Hill International Book Company, 1965.
- Stufflebeam, D.I. *Educational evaluation and decision making*. Itasca, Illinois : F.E. Peacock Publishers, 1971.
- Thorndike, R.L., & Hagen, E.P. *Measurement and evaluation in psychology and education* (3rd ed.). New York : John Wiley & Sons, Inc., 1969.
- Valette, R.M. *Modern language testing* (2nd ed.) New York : Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1977.
- Widdowson, H.G. *Teaching language as communication*, Oxford : Oxford University Press, 1978.